George Mureşan

CĂ DACĂ N-AR FI

101 de poveşti adevărate

LiterNet.ro
2006

CĂ DACĂ N-AR FI – 101 de poveşti adevărate

GEORGE MUREŞAN

Redactori: Ada Demirgian
Ilustrație copertă: George Mureşan

Text: © 2006 **George Mureşan** apocrif@yahoo.com
Toate drepturile rezervate autorului.

© 2006 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format.
Distribuirea gratuită a cărţii prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sunt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN : 973-7893-41-7

Editura LiterNet
http://editura.literNet.ro

CUPRINS

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50
	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70
	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90
	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
	101									

...

1.

A fost odată un elev pe nume Mirel. De mic copil, lui Mirel îi plăcea geografia. La şcoală, cât era ziulica de mare, curăţa cartofii stând cu ochii pe hărţi. Înţelesese singur convenţiile de reprezentare: câmpiile erau verzi, munţii maro, şi râurile nişte fire albăstrui.

Dar cel mai tare pe Mirel îl fascinau frontierele de stat: linie punct linie punct, linie punct, sinuoase, cu liniile ca nişte bucăţi de şină de tren. Ciudate mai trebuie să fi fost liniile astea, trasate aşa, taman în mijlocul peisajului, de-a curmezişul câmpiilor, râurilor şi munţilor!

Când s-a făcut un pic mai mare, Mirel s-a dus să vadă Frontiera. A mers până la ea, şi când a găsit-o a descoperit că era aidoma ca pe hartă: linie punct linie punct linie punct, bineînţeles, la scară 1:1, cu cogeamite punctele fără fund în care putea să cadă o vacă, cu viţei cu tot, şi liniile late de trei coţi, dogoritoare, de la soare te puteai uita, la ele ba.

Şi-a făcut curaj Mirel, şi înarmat cu o prăjină a sărit peste o linie de frontieră. A simţit arsura sub tălpi - ba chiar i s-au aprins încălţările, iţarii şi genele. Dar de ajuns viu de partea cealaltă, a ajuns.

Dincolo de frontieră, Mirel a început o viaţă nouă. Peste ani a scris chiar o carte: *Cu genele arse - jurnal de mărturisiri*.

Dincolo de frontieră, Mirel a văzut că era altfel decât în ţara lui de baştină: aceleaşi câmpii, aceleaşi râuri. Doar frontiera era şi nu era, ea strălucea verzuie-fosforescentă în toiul nopţii, îngropată în iarba foşnitoare, unde greierii ţârâiau de-ţi luau auzul.

2.

Poporul nostru s-a remarcat din totdeauna prin două trăsături de caracter: pe de o parte, inteligenţa lui fenomenală, pe de alta, invidia fără margini. Cele două caracteristici complementare ne-au ajutat să înaintăm târâş grăpiş prin noaptea istoriei, spre nedumerirea şi fascinaţia celorlaltor neamuri.

Noi am inventat cam tot ce era de inventat, dar mai toate descoperirile noastre au ajuns la Străini înainte de brevetare, căci vânzarea de frate e la noi la mare preţ.

Urmaşii noştri ne-au fost pe măsură: navele lor spaţio-temporale de fabricaţie proprie au străbătut anii lumină. Recent, s-au găsit într-o falie tectonică o manivelă şi două piuliţe provenite dintr-o asemenea

navă. Părerea specialiştilor e că ea s-a dezintegrat în momentul în care maistrul-şef al navei cu pricina l-a izbit cu patentul în cap pe căpitan, beat criţă, râvnind să-i ieie muierea.

3.

În Republica turchineză, oamenii de ştiinţă au pus la punct un accesoriu vestimentar menit să împace modernitatea unei societăţi guvernate de legile economiei de piaţă cu tradiţiile musulmane.

Este bine cunoscut faptul că ostentarea publică a goliciunii femeieşti este rău văzută în islam, chiar şi când e vorba de o ureche - darămite de restul.

Un laborator de cercetare ruso-senegalez, sponsorizat de un cunoscut miliardar turchinez a scos pe piaţă Filtrul Vizual - o invenţie nu tocmai inovatoare din punct de vedere al tehnologiei de fabricaţie, însă cu totul originală şi îmbinând moralul cu utilul. E vorba de o capsulă de mărimea unei unghii, pe care orice femeie şi-o poate implanta sub piele, printr-o intervenţie chirurgicală total lipsită de riscuri (numai în 5% dintre cazurile testate s-au putut constata greţuri în prima lună de la intervenţie). Capsula respectivă acţionează ca un *perturbator optic*. El estompează contururile subiectului, astfel încât el devine pentru privitor o imagine ceţoasă, o seamă de linii monocrome mişcătoare, întocmai ca imaginea unui canal TV prin cablu pentru care nu ai plătit drepturile de exploatare.

Evident, există un decodor - patru exemplare sunt oferite gratuit odată cu *perturbatorul*. Acestea se administrează pe cale orală, şi permit bineînţeles decodarea imaginii femeii, de către persoanele în drept - familia apropiată, mai cu seamă soţul, tatăl, fraţii şi fiul cel mare. Exemplarele suplimentare se facturează la preţuri modice, pe baza unui certificat de familie.

Perturbatorul de imagine feminină este o invenţie care îmbunătăţeşte substanţial condiţia femeilor, în societăţile tradiţionale de inspiraţie islamică. Nemaifiind obligate să se îmbrobodească la tot pasul, mamele, fiicele şi surorile vor putea acum să se îmbrace după bunul plac. Pe timpul verii, ele pot umbla chiar şi în pielea goală, că tot nu le vede nimeni.

Autorităţile turchineze urmăresc de câteva luni încoace o bandă ruso-cercheză care vindea pe piaţa neagră decodoare piratate. Se pare că mulţumită acestor decodoare ilegale au fost realizate o serie de producţii pornografice vândute cu succes pe piaţa occidentală.

4.

Datoria de onoare a fiecărui cetăţean e să preţuiască aşa cum se cuvine Steagul patriei. Fiecare trebuie să poarte cu sine steagul. Acesta îl va însoţi pretutindeni - în mijloacele de transport, în patul conjugal, la cantină etc. În prezenţa steagului, se cuvine ca fiecare să adopte o atitudine respectuoasă. El trebuie despăturit şi lăsat să fluture ori de câte ori acest lucru este posibil.

Producţia de steaguri a înregistrat in zilele noastre producţii record. Datorită respectului impus de steag (comportamentele contrare fiind pedepsite cu severitate, mergându-se până la bătăi la tălpi şi pedepse cu cinci ani de ocnă) moralitatea societăţii noastre s-a îmbunătăţit considerabil în ultimii ani. Fabricile de steaguri, atelierele de cusut şi remaiat steaguri ca şi vopsitoriile, spălătoriile şi călcătoriile de steaguri angajează peste 60% din forţa de muncă, ceea ce reprezintă o soluţie durabilă pentru problema şomajului.

Steagurile sunt vândute la preţuri accesibile pe piaţa internă. Exportul lor este interzis cu desăvârşire, dar o contrabandă înfloritoare destinată colecţionarilor de peste hotare permite funcţionarea unei economii subterane din ale cărei beneficii se realizează numeroase proiecte edilitare.

5.

La o analiză medicală de rutină, doctorul de familie a descoperit că domnul Lupaşcu era mort. Medicul i-a aplicat o ştampilă "decedat" pe certificatul de sănătate cetăţeanului Lupaşcu, şi i-a dat de înţeles că numai cu un ciubuc substanţial lucrurile s-ar putea aranja. Dar de unde bani?

S-a întors acasă Lupaşcu, şi i-a comunicat nevestei vestea cea proastă. Aceasta l-a anunţat imediat că divorţează, şi chiar în seara respectivă s-a mutat la mama ei, care locuia la scara doi a aceluiaşi bloc. Ce să-i faci: nu e tocmai plăcut să trăieşti alături de un mort. Ex-doamna Lupaşcu spera să se poată recăsători cu unul cu o situaţie mai bună de atât. La rândul lor, copiii l-au dezavuat pe Lupaşcu. E adevărat că la şcoală, în mijlocul colegilor care se laudă cu ultimul *jeep* ori ultimul manşon din blană de licorn, nu e tocmai uşor să recunoşti realitatea "Ce e taică-tu? Mort".

Domnul Lupaşcu a fost dat afară de la slujbă, căci decesul era considerat în contractul colectiv de muncă drept *abatere gravă de la îndatoririle de serviciu*. Cu chiu cu vai a fost angajat la o firmă pe post de arhivar, în schimbul trei, fiind plătit cu o cutie de mazăre pe lună, care de multe ori se întâmpla să fie goală.

Bietul domn Lupaşcu urma să-şi trăiască zilele în promiscuitate, ca vai de el. Numai sâmbetele dimineaţa, un fost vecin milos îl invita la o partidă de table, şi îi mai făcea cinste cu câte o bere. Om care văzuse multe la viaţa lui, nu se sfia să apară în public în tovărăşia unui mort. Erau doar prieteni din copilărie, ce mama mă-sii.

6.

Dragomironiu şi cu nevastă-sa se înţelegeau şi nu prea. Deşi erau oameni cumpătaţi, el obişnuia să-i arunce deseori în faţă paharul de şpriţ, mai cu seamă înainte de culcare. În schimb, după spusele vecinilor, ea îl alerga deseori în jurul clădirii cu manivela în mână, şi când îl prindea - mamă, mamă, era jale.

Dragomironiu a pândit-o de mai multe ori la colţ pe nevastă-sa, să-i dea în cap cu o franzelă. Dar în general răcea aşteptând-o, şi apoi bolea la pat câteva zile.

Dragomironia, ca să-i facă în necaz lu'bărba-su, spărgea geamurile unul câte unul, ştiind că acestuia nu-i place zgomotul. Nu o dată au sunat la uşă trecători nemulţumiţi, cu cucuie, înapoindu-i pietrele de rinichi cu care Dragomironia îşi spărgea geamurile, şi ameninţând cu darea în judecată dacă lucrul urma să se repete.

Dragomironiu şi Dragomironia reuşesc în general să se poarte cu decenţă în societate, dar nu chiar întotdeauna. Cum întâlnesc un tort cu frişcă, se bagă unul pe altul cu capul în el.

Ca să-i facă o farsă nevestei, Dragomironiu l-a plătit o dată pe un şofer de tir turcesc să o necinstească cum se cuvine.

Dragomironia, nelăsându-se mai prejos, i-a ferfeniţit bărbatului singurul pantalon, astfel încât acesta a fost nevoit să se ducă la serviciu gol puşcă.

Când vor fi la pensie amândoi, Dragomironii îşi vor aminti cu drag de năzdrăvăniile lor din tinereţe.

7.

Milva se plângea că e exploatată, dar nu era deloc adevărat. Ea muncea 23 de ore pe zi, însă de două ori pe lună avea câte o jumătate de zi liberă. Milva spunea că nu e plătită deloc, însă uita să menţioneze că, în dificilul context economic actual, oamenii erau dispuşi chiar să plătească bani grei ca să aibă o ocupaţie. Milva zicea că nu stă prea bine cu sănătatea, dar îi mai rămâneau degete la picioare şi cu ochiul vedea destul de bine, aşa că ar fi fost mai decent să tacă. Milva se văicărea mereu că e nevoită să poarte de grijă copiilor, şi asta deşi după vârsta de 70 de ani nimeni nu îi mai ceruse să procreeze, iar perechile ei de gemeni erau de acum mari, ba chiar unii o ajutau la dereticat. Milva se plângea că la ea în casă e frig, deşi temperaturile din sufrageria ei sunt cu mult peste zero kelvin, şi în timp ce alţi bieţi vecini se asfixiaseră cu gazele deschise, încercând să creeze un microclimat propice creşterii struţilor în bucătărie.

Milva se plânge de una, se plânge de alta, numai gura e de ea. De parcă altora le-o fi bine.

8.

Istovit de atâta umblat, drumeţul se prăbuşise în piaţa centrală a localităţii, în zorile ceţoase ale acelei zile de patru iulie. În jurul lui se adunase lume.

- E mort, îşi dădu cu părerea o femeie.

- Ba nu, mai răsuflă, făcu alta.

- Eu zic să chemăm un popă să-i zică prohodul mai repede, să-l dezbrăcăm până nu se răceşte, să-l îngropăm şi să terminăm cu povestea asta, propuse o tânără.

- Nu se poate, răspunse o roşcovană înţepată. Popii nu prea se tocmesc să-i îngroape pe cei a căror moarte e discutabilă.

- Atunci să-l îngropăm noi, zice o bătrână.

- Ai mai îngropat matale pe cineva, întrebă una din tinere, neîncrezătoare.

- Cum să nu, poftim certificatul, întinse bătrâna o hârtie mototolită, de care se folosea pe post de ştergător de ochelari. Sunt 50 de ani de când îngrop drumeţi. M-am obişnuit s-o fac în doi timpi şi trei

mişcări. Ridic dalele de piatră cu ghearele, îi azvârl sub ele, le aşez la loc cât ai zice peşte, şi se întoarce lumea la treburile ei de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

- *Great*, păi atunci ce mai aşteptăm, a făcut roşcata, scoţând un cuţit de bucătărie, gata să-i deschidă gura călătorului, să-l caute de vrun dinte de aur.

- Dinţii sunt ai mei, domnişoară, o preveni o pensionară. Matale îi poţi lua ciorapii, dacă pofteşti. Să nu te prind la gura lui, că vei avea de-a face cu mine.

Impresionată de statura atletică a pensionarei şi de postura ei combativă, roşcata bătu în retragere şi se îndreptă cuminte spre picioarele necunoscutului.

- Staţi aşa, staţi aşa. Doamnele mele! vorbea profesoara de sport, care în pofida vârstei şi a situaţiei actuale modeste era întrucâtva respectată de comunitate, în amintirea medaliilor de aur pe care le cucerise pentru ţara noastră la pentatlon, la mai multe competiţii internaţionale. Doamnele mele, de fiecare dată sfârşim prin a ne părui pentru un maieu sau o curea, ca să nu mai zic de ceasuri. Eu propun să facem un inventar, şi după aia ne înţelegem noi cum facem împărţeala. Nu putem măcar o dată să facem o treabă creştineşte, ce Dumnezeu.

- Nu e timp de fasoane, bombăniră tinerele. Trebuie să ne mişcăm repede, până nu vine cineva.

Drumeţul gemu uşor. Femeile tresăriră. Încă un geamăt, apoi un acces de tuse. Se răspândiră care-încotro, nemulţumite că nu acţionaseră la timp, şi până să despoaie şi îngroape corpul, acesta se şi trezise.

Drumeţul se ridică într-o rână. Dalele de piatră erau reci şi grunjoase. Să tot fi fost ora zece dimineaţa. Soarele băltea anemic, dizolvat în norii de leşie. Văzu ca prin ceaţă o gheretă adăpostind un butic, din care o vânzătoare roşcată se stropşea la el cu o căutătură neprietenoasă. Îi era sete... Duse mâna la buzunar, să vadă dacă are de-un suc sau de-o bere. Între timp, vânzătoarea roşcovană trântise uşa de la butic şi se îndepărtase cu mers ţeapăn într-o direcţie necunoscută, după ce mai înainte lipise în geam o foaie de hârtie îngălbenită, pe care era scris cu pixul: "*Vin imediat*".

3.

Satul nostru se remarcă printr-o mare diversitate culturală. După ultimele statistici, realizate în 1990, aici se vorbeau peste 50 de limbi şi dialecte. Şi asta, la o populaţie de numai 249 de locuitori! Majoritatea limbilor din satul nostru aparţin unor familii cu totul şi cu totul diferite şi absolut neinteligibile între ele. Unele sunt pe cale dispariţie, altele nu. Oricum, majoritatea sunt exponentele unor culturi

inedite şi de mare originalitate, şi fac parte din patrimoniul imaterial al UNESCO. E drept, unele disensiuni şi tensiuni inter-comunitare sunt într-un asemenea context inevitabile.

Sâmbătă dimineaţa trebuie să mă duc la sifoane. E rândul meu. În general, prefer să străbat în fugă piaţa Aristide, apoi să mă târăsc pe lângă zidul ciuruit al fostei covrigării. De acolo e uşor: mă strecor pe sub sârma ghimpată, mă târăsc pe lângă zidul fabricii de pingele cu băgare de seamă să nu mă ochească vreun *snaipăr*, după care mă pot socoti deja în teritoriu sigur, la *ai noştri*.

10.

Băiatul se săturase, aşa că ultima bucată de sandviş a lăsat-o pe masă şi a dat să se ridice.

Intră maică-sa. Cum vine asta? Nu se lasă mâncarea în farfurie. Ia şi mănâncă. C-o fi, c-o păţi. Nu există, maică-sa îl apucă de falcă şi îl sileşte să înghită restul de sandviş. Apoi scoate din pungă un hamburgăr. Copilul se zbate, încearcă să scape. Dar maică-sa îl ţine ca-ntr-un cleşte, în mâinile ei puternice. Îi bagă hamburgărul pe gât, aproape întreg. Copilul se îneacă, dar una-două scatoalce îl încurajează să înghită totul.

Urmează al doilea hamburgăr, apoi al treilea şi al patrulea. Cu esofagul lărgit, aproape că nu mai simte trecând *super*-ul, tresare când i se duce ca o gâlcă înspre stomac *deluxul*. Un pic are de furcă maică-sa cu *royal*-ul, care coboară greu. E nevoită să i-l îndese cu furculiţa, care alunecă şi aproape o scapă, dar reuşeşte s-o prindă la timp. A uitat ketchup-ul şi maioneza, aşa că le aruncă la repezeală în urmă *royal*-ului, fără să le mai scoată din pliculeţe. Foile de salată le vâră ca şi cum ar fi şomoioage de hârtie, până ce dispare tot verdele din cavitatea bucală. Ştie că nu-i plac cruditătile, însă verdictul nutriţioniştilor e implacabil: fac bine la digestie. Îl şterge pe la urechi cu gesturi repezite şi nu întocmai delicate, da'de, doar n-o să stea toată ziua după el. Copilul observă cu ochii bulbucaţi de groază cum maică-sa pregăteşte acum *gallon*-ul de cola. Un polonic de zahăr, zece cuburi de gheaţă cu elefănţei ("un pahar de cola / mă menţine treaz / este *cool* şi rece / iar eu sunt viteaz" - aşa sună spotul publicitar, acela cu copilul prezentatoarei de la ora 19, călare pe un elefănţel şi cu o sabie de plastic în mână). Copilul geme, nu reuşeşte să se ridice, vrea să plângă, produce un zgomot dezarticulat, care urcă crescendo. Mama pregăteşte pâlnia, o aşează cu grijă, să nu-i ciobească iar un dinte, că ăştia din faţă nu mai sunt de lapte, şi e mai bine să fie prudentă. Lichidul gâlgâie din belşug. Din când în când, se vede câte un cubuleţ de gheaţă umflând mărul lui Adam în trecerea lui. Copilul bolboroseşte, din când în când cola vine înapoi, şi atunci mama trebuie să aştepte cu răbdare să se scurgă totul, şi reîncepe să toarne. A

terminat în mai puţin de cinci minute. Satisfăcută, trânteşte *gallon*-ul în containerul de reciclabile-plastic. Se îmbracă, se rujează grăbită în oglindă, îşi aranjează o şuviţă-două, nu-i place cum îi stă în dimineaţa asta, are cearcăne însă nu-i timp de aplicat fond de ten, că dacă nu iar pierde autobuzul, să fii cuminte şi să-ţi faci temele, copilul a rămas pe scaun răsturnat pe spate, cu gura deschisă ca un peşte, respiră greu, îi vor trebui câteva ore ca să-şi vină în simţiri şi să se poată târî până la baie, unde va încerca din nou să-şi bage degetele pe gât şi să evacueze ce n-a fost deja digerat, barem ştie că până la cină poate fi liniştit, gustarea de la ora patru o va arunca pe geam, ca de obicei, trebuie să-şi perfecţioneze cumva planurile de evadare, până acum l-au prins de fiecare dată în mai puţin de cincisprezece minute, acum însă mintea lui înceţoşată de grăsimea în care îşi fac loc pliciuri de cola nu poate produce mare lucru, caută cu mâna grăsuţă telecomanda şi întoarce cu silă capul către televizor.

XX.

Maşa se săturase de ai ei, de ţara de rahat în care locuia, de bărbaţii ei vulgari şi alcoolici.

Maşa a publicat un anunţ pe un sit de matrimoniale: *"tânără prezentabilă, 27 de ani, necăsătorită, fumătoare numai ocazional, fără copii, instruită, cu studii economice, 1m70/56kg/87/62/90, brunetă, optimistă, visătoare, caută bărbat din vest numai în scop căsătorie, indiferent de vârstă şi situaţie."*

Adevărul e că Maşa era o fată aşa-şi-aşa, mai degrabă drăguţică decât urâţică, dar depinde de gusturi. Avea o gură ceva cam mare, însă pentru unii asta e un semn de frumuseţe (pentru mine, nu). Prezentarea de pe situl de matrimoniale corespundea în bună parte realităţii, cu menţiunea că 27 de ani = 27 de ani şi 360 de zile, 1m70=1m68, 56kg=60kg, 87/62/90=85/64/90 (doar nu stătea să o măsoare!), optimistă= era veselă ori de câte ori nu bocea, cufundată în stenahorie, visătoare=visa să se căsătorească cu unu' din vest, iar despre studiile economice se poate spune că le-a început şi nu le-a terminat niciodată, preferând să lucreze într-o florărie.

În definitiv, să nu o judecăm pe Maşa prea aspru: încerca şi ea să se vândă cum poate, ca noi toţi. Micile ei omisiuni şi retuşuri din descrierea personală nu sunt chiar criminale. Nu făcea decât să se idealizeze, descriindu-se aşa cum i-ar fi plăcut să se vadă, cu ochii minţii şi pe măsura posibilităţilor.

Ca să-şi poată părăsi ţara ei de rahat cu tot cu bărbaţii ei alcoolici magazinele ei goale autobuzele ei care veneau mereu cu întârziere şi muzica ei populară monoton-exasperantă, ca şi viaţa lipsită de perspective între florărie garsonieră şi vizitele la ghicitoarea în cafea, Maşa era pregătită sufleteşte să accepte cererea în căsătorie a primului occidental venit. Putea să fie şi mic, spelb, bâlbâit, ce mai conta.

Totul era să nu fie alcoolic, dacă se poate. Şi să nu o bată, asta e clar - deşi o palmă-două din când în când mai treacă meargă, dacă sunt justificate şi nu devin un obicei. Însă Maşa ştia că occidentalii nu sunt de regulă nici beţivani (cel puţin nu tot atât precum conaţionalii ei) şi nici brute violente. Mai degrabă sunt bogaţi, bătrâni şi eventual libidinoşi. La capitolul din urmă Maşa nu avea taine - era o fată cuminte şi care nu avusese prea multe aventuri la viaţa ei, însă la o adică era gata să mulţumească cu corpul ei celui care avea să o scoată din ţara ei şi să o ducă într-a lui, hăt departe, unde se trăieşte bine şi unde nici nu se ascultă muzică populară, nici nu se comercializează gogoşari la borcan. Şi oricare ar fi fost vederile sexuale ale babalâcului ce urma să o vrea de nevastă, era convinsă că la pat multe lucruri se pot negocia, cu vremea.

În orişice caz, în momentul în care se hotărâse să publice anunţul, Maşa îşi zisese din capul locului că nu urma să facă nazuri, şi că practic urma să accepte orbeşte propunerea primului bărbat care va plăti dreptul de acces la adresa ei de mail. Nu de alta, dar concurenţa era acerbă - jumătate din femeile din orăşelul ei de provincie publicaseră un anunţ pe situl de matrimoniale, şi unele din ele aveau sâni cu mult mai mari ca ai ei. Ce-i drept, Maşa avea ochi frumoşi, şi încercase să exploateze acest atu în cele trei fotografii artistice care îi însoţeau anunţul.

La mai puţin de două luni de la înscriere pe sit, Maşa avu surpriza să primească un mail de la un olandez. Tipul avea 40 de ani, era licenţiat în drept, divorţat, şi voia s-o cunoască mai bine "*prior to any further engagement*". După poze era drăguţel. Entuziasmată, Maşa i-a răspuns cu un mail lung, pe care l-a pregătit vreme de patru ore, cu ajutorul soră-sii, a controlat spelling-ul în Word, şi a băgat câteva expresii à la bbc, şi un *Tot straaks* în final în olandeză, ca să-l dea pe spate. Tipul a răspuns chiar în aceeaşi zi, spunând că e foarte interesat şi are intenţii dintre cele mai serioase, şi că urmează să cumpere chiar în săptămâna cu pricina biletul de avion, să vină să o vadă.

E ceva în neregulă cu tipul ăsta, i-a zis soră-sa. Adică... să nu mă-nţelegi greşit, eşti sora mea, dar... uită-te la tine. Nu eşti chiar tânără, nu eşti chiar... o păpuşă *Barbie*, şi nu eşti chiar... o intelectuală. Omul ăsta are o situaţie, e bărbat bine, n-are copii, şi te vrea pe tine? Ce ţi-o fi găsit?

Maşa a intrat astfel la idei. În aşteptarea venirii lui Daniel van der Brock, s-a gândit la marele beteşug pe care Daniel precis îl ascundea: să fi fost surdomut? Să fi fost impotent? Să fi avut cicatrice pe corp? Să fi fost un *serial killer*?

Însă Daniel a sosit, şi cele două surori nu au putut constata nimic în neregulă. Ceea ce pe Maşa a speriat-o şi mai tare. Cu toate acestea, a acceptat cererea în căsătorie, deşi cu frica în sân, şi mai mult la îndemnul soră-sii şi prietenelor: "nu fii proastă".

Peste câteva luni, se celebra fericitul eveniment. Maşa aştepta încordată noaptea nunţii, să vadă la ce perversiuni ignobile urma să fie supusă. Nici vorbă de aşa ceva. Maşei i se făcea din ce în ce mai frică. Ce putea ascunde acest om? Era prea perfect. Nu drăguţ, ci de-a dreptul frumuşel. Un corp îngrijit, constituţie atletică. Un adevărat *gentleman*. Salariu foarte bun. Nu tu seri în cafenea, nu tu droguri, nu tu amantă. Avea până şi mici cusururi, ca totul să poată părea în regulă: era un pic zgârcit - deşi pentru un olandez era normal. Sforăia, şi fuma cam mult, deşi de cincisprezece ani tot încerca să se lase. Pe deasupra îi plăcea să asculte muzica de cameră - ba mai rău, putea vorbi despre ea ore în şir. Dar toate micro-defectele astea nu înseamnă nimic, nu? Maşa nu înţelegea totuşi de ce a luat-o de soţie *tocmai pe ea*. La drept vorbind, nici ea nu s-ar fi luat. Întotdeauna găsise că are nasul un pic cam borcănat.

După un an de convieţuire, au hotărât să facă un copil. Maşa şi-a zis că a descoperit meteahna lui Daniel: probabil că e steril! Unde mai pui că primele două luni de încercări nu au dat nici un rezultat. Ăsta să fie baiul, şi-a zis Maşa. Nu vreau musai copii. Şi dacă oi vrea, mă culc cu unu' când Daniel e în delegaţie, şi-am terminat problema. Însă iată că după a treia lună de încercări, Maşa a rămas grea.

Perspectivele erau din ce în ce mai sumbre: ce putea ascunde Daniel? Tendinţe incestuoase? O crimă de tinereţe? Oare câţi oameni nu duc o viaţă obişnuită, în aparenţă, până într-o zi se descoperă tainele lor teribile?

Ce-ai găsit la mine, când m-ai luat? l-a întrebat într-o zi Maşa. Cum adică, ce-am găsit - a făcut surprins Daniel. Mi-ai plăcut. M-am îndrăgostit de tine de cum te-am văzut. E prea simplu, nu s-a lăsat ea - şi pe deasupra, nu sunt aşa de frumoasă. Poate că am gusturi perverse, a zâmbit el.

Ceea ce nu a fost deloc de natură să o liniştească pe Maşa. Deci recunoaşte. Are gusturi perverse. Dar de ce fel anume? Ce aşteaptă să le dea în vileag? Oare când îşi va da arama pe faţă.

Timpul a trecut, fetiţa a crescut şi ea. Pe zi ce trece, Maşa devenea mai obsedată de personalitatea tulbure a lui Daniel. Obsesia a devenit în câţiva ani psihoză, dormea cu cuţitul sub saltea, în aşteptarea manifestării teribilului adevăr. Maşa şi Daniel vor trăi împreună până la adânci bătrâneţi. Suspiciunea i-a zdruncinat Maşei ultimii ani ai existenţei, cu toate că va reuşi s-o disimuleze mulţumitor (Daniel şi copiii o vor găsi cam nevrozată - şi atâta tot). La câţiva ani după moartea Maşei, un cerşetor care va recupera patul conjugal al familiei van der Brock va descoperi cu nedumerire un cuţit ascuns sub saltea - şi după ce îi va trece nedumerirea, viaţa îşi va continua cursul.

12.

M-am aşezat la o terasă nu departe de Praça Rossio[1], am cerut o cafea. Vremea era frumoasă ca întotdeauna, adică era toamnă şi ploua, însă cel puţin cafeaua din faţa mea era foarte bună - era o cafea ca toate celelalte, dar eu eram bine dispus. Prin faţa mea treceau tramvaie şi femei atrăgătoare. De fapt, a spune că erau atrăgătoare e o vorbă mare, însă privirea mea şi instinctele mele animalice le făceau să fie aşa. Era forfotă şi lumea se întorcea de la serviciu, şi mie îmi plăcea să mă uit la oamenii care vorbesc cu pasiune despre fotbal.

Mai îmi place să vorbesc cu pasiune despre politică, deşi politica nu mă pasionează deloc, dar e agreabil să-ţi consumi energia în acele discuţii sterile, realizate cu multă elocvenţă între noi, bărbaţii, şi la care se aventurează din când în când şi câte o femeie. Puţin îmi pasă cine conduce ţara, dacă o face bine sau prost, atâta vreme cât nu împiedică să treacă tramvaiele şi femeile pe stradă şi cât eu pot sorbi o cafea în centru, la un preţ rezonabil. La masă cu mine se află Carlos, un prieten. De altfel, ar fi exagerat să zic că mi-e prieten. E un bun vecin. Îi acord calificativul de bun fără prea multă ezitare, căci nu face gălăgie şi asta, în zilele noastre, e foarte important. Carlos vorbeşte cu mine despre politică. El e de stânga şi pentru că nu îmi place să mă cert cu cunoscuţii îi susţin cu înflăcărare punctul de vedere, punctându-mi indignarea din când în când prin bătăi cu pumnul în masă. De dragul polemicii, sunt gata să merg destul de departe cu susţinerea unui punct de vedere politic (repet, absolut oricare, nu asta e important). Sunt gata să merg până la luare de guler şi pumni în nas - niciodată mai mult, ca să nu am neplăceri cu poliţia. Când însă dau pumni în nas în numele unei idei, caut în general să nu dau peste cunoscuţi în faţa cărora să fi susţinut tocmai ideea contradictorie, căci s-ar putea să nu mă înţeleagă şi să rămână nedumeriţi.

Stau aşadar în cafeneaua asta de lângă Praça Rossio şi îl ascult pe vecinul meu cel bun care o dă înainte cu injustiţia socială. Îl privesc cu afecţiune. Aş face multe pentru el, din prietenie sau, mă rog, din vecinătate. Nu mi-aş da viaţa pentru el, totuşi. Să nu exagerăm. Cine şi-ar da viaţa pentru un om cu idei de stânga - sau de dreapta? Nu, nu mi-aş da nici viaţa şi nici cea a copiilor - însă la nevoie l-aş putea împrumuta cu bani. O sumă rezonabilă, acolo. Până la 1000 de escudos, dacă îmi oferă garanţii serioase şi e la ananghie. Iar dacă doar e la ananghie - de până la 200 de escudos. Vă rog să nu mă luaţi de

[1] piață din centrul Lisabonei (n.a.)

zgârcit sau ipocrit - e un om pe care de-abia îl cunosc, ar fi absurd să fac mai mult de atât pentru el. Nu am suflet slav, să fac gesturi nechibzuite din sentimentalism. Sunt un om cumpătat, şi atâta tot. Prin faţa noastră trece o damă. Are o faţă destul de urâtă, un nas strâmb şi e tunsă scurt. În schimb, are un fund deosebit de mare. Bărbatul ei trebuie să fie un om fericit.

12.

A fost odată o sobă de teracotă. Ea fusese construită pentru a încălzi încăperea unde fusese instalată. Şi asta şi făcea.

În rest, nu făcea nimic. Vara, când nu încălzea, bunica aşeza pe ea nişte şerveţele brodate şi câteva bibelouri. Atâta tot.

În maghiară, cuvântul szoba înseamnă cameră. Vă aşteptaţi poate la o digresiune etimologică, ori la o poveste cu maghiari. Vă înşelaţi, căci nu va fi vorba nici de una, nici de alta.

Aşa că mă opresc aici.

14.

Orice asemănare cu fapte adevărate este pur întâmplătoare. Orice deosebire de ele este intenţionată.

15.

Prin epitete, comparaţii, metafore şi anacolute, autorul sugerează tensiunea socială, de natură copulativă, şi vocaţia paradoxal septentrională a unui presupus Levant promiscuu şi nestatornic. Deşi o operă de tinereţe, textul constituie o referinţă a generaţiei sale literare.

16.

Temă de studiu: textul 15.

Ce vrea să spună analistul literar? Ce sugerează el? Ce înţelegeţi prin "referinţă a generaţiei [sale] literare"? Explicaţi, cu cuvintele voastre, în ce context a fost realizat textul 15 De ce se cheamă 15? Cum ar mai fi putut să se numească? Imaginaţi un alt sfârşit pentru textul 15 (max. 2 pagini). În ce constă genialitatea textului de analizat? Dar a textului analizat de către textul de analizat? Despărţiţi textul în silabe. Număraţi-le. Scrieţi numărul pe o foaie. Adunaţi cifra zecilor cu cea a unităţilor. Ce număr obţineţi? Care este semnificaţia numerologică a acestui număr? Dar cea ocultă? (temă opţională:) calculaţi numărul magic care corespunde numelui vostru (a se respecta grafia cu î din a, acolo unde este cazul). Care este opinia voastră personală în legătură cu textul 15? Ce aţi simţit, citindu-l? Daţi exemple de texte similare (pot fi şi din literatura universală). Unde eraţi atunci când l-aţi citit? La ce oră? Care este atitudinea voastră acum, că aţi cunoscut acest text? Ce învăţăminte puteţi trage de pe urma lui? Ce se ascunde îndărătul formei imprecise, pretins pretenţioase, vagi contradictorii, care poate părea de-a dreptul puerilă. Credeţi că textul 15 e pueril? De ce analistul-autor al textului 15 e un mare om? Scrieţi o compunere de 200 de cuvinte, cu titlul "Un mare om". Poate un mare om să greşească? Dacă da, daţi exemple de oameni mari din istoria patriei noastre care au greşit. De ce greşeala lor n-a fost în zadar?

17.

Belerofona este fata de care m-am îndrăgostit. M-am îndrăgostit de ea într-o zi de toamnă.

O fi Belerofona şatenă şi cu picioare lungi, şi o studia ea limba slovacă la universitate, asta nu contează - în fine, pentru mine contează mai puţin. Nu de picioarele ei lungi m-am îndrăgostit şi nici de limba ei slovacă, aceste detalii au avut rolul lor ori de câte ori am făcut dragoste cu Belerofona, dar dacă vreţi să ştiţi, eu m-am îndrăgostit de numele ei.

Be-le-ro-fo-na. Ce poate fi mai frumos. Perfecţiunea, armonia deplină întruchipată în cinci silabe. M-am îndrăgostit de numele ei, restul a venit de la sine. M-am îndrăgostit de Belerofona căutând în cartea de telefon numărul prietenul meu Belimace. Când am dat de numele ei - Belerofona Brad - a fost dragoste la prima vedere. Nu m-am lăsat până nu am găsit-o şi agăţat-o.

Belerofona înseamnă enorm pentru mine. Pentru ea sunt gata de orice - să-i dau casa mea, să-i dau un rinichi...

De altfel, am şi făcut-o. De trei luni încoace dorm în stradă. Domnu`, domnu`! Daţi-mi şi mie zece mii, vă rog frumos, să am şi eu de-o pâine, de-o bere...

Aşa mă dor şalele... Ah, Belerofona, Belerofona... Oare ce-ai făcut tu cu rinichiul meu?

18.

"- Umbra se deplasează în linie dreaptă
- Lumina nu se compune decât în prezenţa :
- unei surse de întuneric
- unui obiect lucios (sau translucid) ;
- unui ecran reflector."

Catrinca pronunţase aceste vorbe într-un moment de tăcere, în inima crâşmei, în mijlocul chefliilor, la scurt timp după ce bărba-su o anunţase că nu are chef să se întoarcă acasă (trebuia să arate tovarăşilor de pahar că la el acasă nu cântă găina - ce mama dracului).

Tăcerea a continuat, respectuoasă, toate gâturile întorcându-se către femeia analfabetă şi îmbrobodită care pronunţase cu o claritate de cleştar cuvintele acelea savante din care nimeni nu pricepea o iotă.

La drept vorbind, nici Catrinca nu le înţelegea - nici nu se dumirea ce o apucase. Fusese ca o străfulgerare, dar îi era greu să spună de ce fel.

Înţelegând că trebuie să profite de momentul de confuzie ivit şi de aura bizară care plutea în jurul ei, Catrinca s-a întors cu spatele, şi i-a aruncat brutei de bărbat, pe după umăr, doar atât:

- Vino cu mine.

Buimac, beţivanul s-a ridicat, urmându-şi cuminte soţia.

Viaţa apoi s-a schimbat. Toate s-au schimbat. Ba nu - toate au continuat ca mai înainte, numai că soţul Catrincăi s-a făcut om de treabă. De la lucru se-ntorcea devreme acasă, le spunea copiilor poveşti din armată, duminica se ducea la biserică.

Şi dacă din când în când s-a mai dus la curve, măcar asupra nevesti-sii n-a mai îndrăznit vreodată să ridice mâna.

Avusese loc un miracol, şi Catrinca n-a ştiut niciodată cum a fost posibil, dar ca femeie înţeleaptă ce era, a ştiut să profite de pe urma lui.

19.

...şi în capitală, vremea va fi deosebit de rece în această dimineaţă. Vor continua căderile abundente de lapoviţă şi ninsoare. Mercurul termometrelor va înregistra maxime de -15°, iar minimele vor coborî până la -19 - 20°... Şi cu aceasta, stimaţi ascultători, vă doresc o zi bună şi rămâneţi pe frecvenţa noast...

Domnul Maftei răsuci butonul radioului şi îşi bulbucă ochii înspre nevastă.

- Ai auzit?

- Ce s-aud, făcut doamna Maftei. Au o problemă...

- Au o problemă? Ei? NOI avem o problemă! Minus douăzeci de grade, şi ninsoare. Tu îţi dai seama, femeie, ce se întâmplă?

Soţia îşi puse ochelarii şi se uită pe fereastră. Era o dimineaţă caldă de iunie. Mirosea a mâna maicii domnului, şi pe muşcatele de pe balcon se aşezase un fluture mare. Spre staţia de autobuz se îndreptau două fete în T-shirt şi fustiţă.

- Mami, tu ai o problemă, zise ea privindu-şi soţul. Cum să fie minus nu ştiu câte grade, şi zăpadă? Uită-te afară...

- Ce să mă uit? Ce să mă uit? întrebă domnul Maftei, agasat. Au spus-o pe postul de radio naţional. Înseamnă că aşa e.

- Au făcut o greşeală, probabil, zise împăciuitoare doamna Maftei. Poate că era buletinul meteo pentru Antarctica. Sau *"Dacă doriţi să revedeţi..."*

- Ei, aş! Ce idei fanteziste poţi să ai! Radioul Naţional e un post serios. *NU* face greşeli. Aminteşte-ţi de război. Crainicul Stradivarius, care până la armistiţiu a transmis ascuns într-un buncăr, încurajându-ne cu cântece patriotice şi de pahar... La Eliberare, l-au găsit urât mirositor şi înfulecând şobolani, dar cu microfonul tot în mână... Nu e un post de radio, e o instituţie... Şi NU se înşeală. Aşa că, va trebui să luăm măsurile de rigoare...

- Nu vrei măcar să ascultăm şi alte ştiri, ca să putem compara?

- Şi ce ştiri, mă rog, ai vrea să ascultăm?

- Ştiu eu... se strâmbă bătrâna. La ora asta, mi se pare că mai e un buletin pe *Antena Rock*.

- Puah, făcu Maftei. Antena Rock... Şi de ce nu Unda Canibală? Nişte lăţoşi cu mintea creaţă... Ce ştiu ei despre viaţă?

- Dragul meu so...

- Nevastă, când te-am luat am jurat să te protejez, şi tu mi-ai jurat să-mi fii supusă. Fiecare cu atribuţiile lui, fără atâtea comentarii, te rog frumos.

Au ieşit soţii Maftei să meargă în oraş. Cerul era de cristal, mirosea a flori şi iarbă, copii se dădeau cu patinele, căţeii zburdau în părculeţ.

- Eşti totuşi sigur... făcu doamna Maftei, topindu-se de cald, încotoşmănită ca un pom de Crăciun, arătând lumii o bucată de chip între căciula rusească şi fularul de lână pe care soţul grijuliu i-l petrecuse jur împrejur de trei ori.

- Mmpff...

În staţia de autobuz, lumea se uita la ei ca la urs. Erau o apariţie prea straniu pentru ca cineva să îndrăznească să râdă. Doamna Maftei îi arunca soţului o privire plină de semnificaţii, iar el se făcea că plouă, purtându-şi cu demnitate zecile de kilograme ale paltonului greu de blană cu care tatăl dumnealui făcuse tranşeele, într-un trecut oarecare.

La staţia următoare, se urcă printre tinerii veseli şi coloraţi o pereche de vârstnici. Dumnealui purta o căciulă de nutrie, cizme vânătoreşti, şi după grosimea pantalonului se putea ghici că are încă cel puţin trei pe dedesubt. Femeia sa avea o scurtă cu glugă îmblănită şi mănuşi cu un deget, şi ceea ce ducea la subţioară şi care iniţial putea arăta a balot de bulendre era de fapt făptura unui nepoţel îmbrobodit artizanal în scutece, pături şi al cărui chip era acoperit preventiv cu nişte ochelari de schi.

Când dădu cu ochii de ei, domnul Maftei se lumină la faţă. Discret, îi dădu un cot nevestei şi îi arătă cu bărbia cealaltă pereche care ocupa ca şi ei o bună parte din volumul autobuzului:

- Vezi... Iată, mai există şi oameni de bine... Care au încredere în structurile administrative ale statului de drept. Am ştiut-o din totdeauna.

20.

O echipă de cercetători participanţi la o misiune de explorare în Luxemburg au găsit, în pădurea din apropierea municipiului Rodange, o gaură.

Gaura era perfect rotundă şi cu un diametru de 50 de centimetri, neagră şi semănând cu o gură de canal, după ce ai scos capacul.

Descoperirea fusese făcută întâmplător, în clipa în care nefericitul cercetător Asmunsen a căzut în groapa cu pricina, dispărând pentru totdeauna, spre jalea familiei, dezolarea colegilor şi neplăcerea companiei de asigurări.

Folosindu-se de o sofisticată tehnologie japoneză, oamenii de ştiinţă au extras gaura din pădure, şi au transportat-o cu un camion de cercetări până la Paris. S-ar fi cuvenit să intre în patrimoniul Luxemburgului, însă cercetătorii din echipă, în majoritatea lor francezi, au hotărât că locul găurii e la Luvru, *"pour la gloire de la République"*.

Problema apartenenţei găurii a înveninat pentru o bună bucată de vreme relaţiile între cele două ţări şi popoare.

Acum cinci ani, gaura a fost retrasă din colecţiile publice ale Luvrului, după ce în total paisprezece persoane s-au sinucis prin aruncare în ea.

În laborator, cercetătorii au studiat în fel şi chip gaura. S-au putut trage doar două concluzii, care au provocat nedumerire, şi cam atât: pe o suprafaţă de zece metri în jurul găurii, toate cuţitele şi lamele de ras se tocesc - una la mână - şi doi, cine doarme în umbra găurii reuşeşte să piardă într-o noapte până la două kilograme.

Din păcate, acum un an gaura a fost furată de mafia albaneză, şi vândută unui excentric prinţ al petrolului. Total lipsit de bun gust, acesta a instalat gaura în salon, între o mumie egipteană şi originalul "Strigătului" lui Munch.

Actualmente, el intenţionează să dea în judecată firmele Gilette şi Wilkinson, pentru calitatea execrabilă a aparatelor acestora de ras.

Dacă ar fi adormit în umbra găurii, miliardarul ar fi pierdut ceva din impresionantul său burdihan. Dar n-a făcut-o.

21.

Într-o bună dimineaţă, după ce trăsesem uşa după noi ca să plecăm la servici, am avut surpriza să constăm la aprinderea luminii de pe culoar că vecinii noştri de palier se găseau acolo dintr-un motiv oarecare, şi că amândoi erau goi. Domnul şi doamna Schenkel, nişte oameni atât de respectabili - cine şi-ar fi putut închipui una ca asta. Paralizaţi de emoţie, i-am studiat cu luare-aminte. Erau goi amândoi, aveau păr pe corp - mai mult el decât ea, doamna purta sâni iar domnul prezenta între picioare un sex inestetic. Am închis ochii şi ne-am schimonosit de scârbă. Cei doi au îngăimat o scuză, apoi s-au năpustit pe uşă în apartamentul lor. La fel am făcut şi noi.

- Ce coşmar, a şoptit soţia.

- Nu m-aş fi aşteptat niciodată, am fost eu de acord.

Căci cine ar fi putut să îşi închipuie că responsabilul domn Schenkel ar fi putut să se prezinte altfel decât cu nelipsitul lui papion, care apretat cum era începusem să mă întreb dacă nu cumva era un motiv ornamental al cămăşii - sau poate chiar o inedită excrescenţă cărnoasă. Cât despre discreta şi amabila doamnă Schenkel, care saluta întotdeauna pe toată lumea şi chiar plantele de la parter, fusese de neconceput pentru noi să admitem că s-ar fi putut lipsi vreodată de neinspirata ei fustă cenuşie, de fată mare, de care crezusem pentru o vreme că nu se desparte nici în somn şi nici în cada de baie.

Nişte vecini atât de previzibili, şi, dintr-o dată...

- Nu mai sunt acolo? a şoptit nevasta.
- De mult, am răspuns, cu ochiul holbat în vizor.
- Trebuie să fi fost o confuzie, făcu ea.
- Sigur a fost o confuzie, făcui eu.

Am ieşit din nou. Şi uşa din faţă din nou s-a deschis. De data asta domnul şi doamna Schenkel erau din fericire îmbrăcaţi - ce-i drept, fiecare cu hainele celuilalt, dar asta se putea scuza pe seama emoţiei pe care o trăiseră cu puţin în urmă. După ce au îngăimat un răspuns la salut şi după ce ne-am invitat în mod inutil şi steril să urcăm în lift unul pe altul, am făcut-o ca de obicei în ordine alfabetică (cu *ladies first*).

Cabina ascensorului era la fel de strâmtă ca întotdeauna şi coborârea dura mult, mult prea mult pentru cele opt etaje (în timp ce, evident, apa urca rar, mult prea rar). Cu gândul la momentul penibil trăit cu puţin timp în urmă, ne-am înroşit toţi ca pătlăgelele. Pentru a marca teritoriul şi a destinde atmosfera, doamna Schenkel a început să fredoneze "S-a dus toamna", un şlagăr vechi şi trist. I-am ţinut isonul, intonând cu frumoasa mea voce de bariton o arie din Walkiria, cât mă ţineau plămânii. "Ştiţi..." ţipă domnul Shenkel, ca să răzbată cu cuvintele lui dincolo de cântecele noastre. "Adineauri... pentru adineauri..." Ne-am întrerupt din cântat, şi am lăsat cu toţii nasurile în jos.

- Vai, dar nu e nimic, s-a repezit nevastă-mea, diplomată ca de obicei.
- Sigur? întrebă doamna Schenkel, cu ochii licărind de speranţă. Sunteţi sigură că nu e nimic? Şi domnul...?
- Sigur, sigur că nu e nimic, m-am repezit eu. Puteţi fi liniştiţi. Nu am văzut nimic, ne gândeam, ne uitam la altceva. Ca şi cum nu aţi fi existat, de la hm, claviculă în jos.
- Vai ce bine... a zis domnul Shenkel. Nici nu ştim cu să vă mulţumim...
- ... şi să ne cerem scuze, a reluat nevastă-sa, realizând că încă nu se scuzase de un număr suficient de ori. Sigur nu v-am ofensat? Vă vom putea privi de acum încolo în ochi?

- Dar, se poate... a continuat nevastă-mea salamalekumurile. Stimată doamnă...

Din fericire, liftul ajunsese la parter.

Ne-am despărţit cu un surâs timid.

- Nu ţi se pare ciudat că domnul Schenkel a intrat cu atâta uşurinţă în fusta doamnei, am şoptit eu, dându-i un cot nevestei.

- Îţi spusesem că ea s-a cam îngrăşat în ultima vreme, mi-a răspuns cu satisfacţie soţia.

22.

În acea după-amiază de duminică, Sebastian s-a hotărât să interpreteze ceva la trompetă. Însă după primele acorduri, bunica agasată s-a oprit din tricotat şi i-a făcut semn să se oprească:

- Ajunge, ajunge. Cânţi fals, foarte fals. Fie-ţi milă de urechile mele.

Mirat, Sebastian a hotărât totuşi să nu o contrazică:

- Bine, să încerc altă piesă...

Din bucătărie, soţia a venit cu cratiţa în care amesteca aluatul în mână, s-a oprit în pragul uşii şi i-a spus:

- E mai bine să nu cânţi deloc. Niciodată nu ai ştiut să cânţi la trompetă. Nimeni nu e în stare să folosească trompeta atât de lamentabil ca tine. Cred, de altfel, că e lucrul pe care ştii să-l faci cel mai prost.

- Încetaţi... Să fim serioşi, a zis bunicul. Sunt lucruri pe care ştie să le facă cu mult la prost. Să luăm studiile, de pildă. Dacă nu-i mituiam eu pe toţi profesorii, n-ar fi terminat nici acum anul I...

- Ba nu, dintre toate, interveni din nou soţia, cel mai rău stă la capitolul sex... Un adevărat coşmar, dintre toţi amanţii mei nici unul nu mi-a provocat o câtime din scârba pe care mi-o trezeşte ideea de a mai împărţi o noapte cu el...

- Nu pot decât să confirm, zise mama soacră.

Sebastian scăpă trompeta, şi după o clipă de ezitare între a-şi pregăti un ştreang sau un geamantan alese varianta a doua, căci ştreang n-aveau prin casă.

- Foarte bine că pleci, îi spuseră. Slavă Domnului, ne întrebam când o să sosească şi ziua asta...

Sebastian a tras uşa după el, a trântit geamantanul în ascensor şi a început să coboare. Hotărâse

1) să tragă la un hotel, unde (1) să se-mbete criţă (2) să culeagă o paraşută de pe stradă şi să se culce cu ea - de preferinţă, contra remunerare

2) să schimbe apoi oraşul, ţara - într-un cuvânt, să-şi ia lumea-n cap

Când să ajungă liftul la parter, de sus, în casa scărilor începură să se audă voci: "Haide bă Sebastiane... Ce Dumnezeu, am glumit... Haide că e ziua ta... Ţi-am pregătit o surpriză... Vino să sufli lumânările la tort..."

E greu de precizat care din acuzele aduse lui Sebastian erau adevărate (dacă vreuna din ele o fi fost), însă în orice caz, se poate spune că nu gusta deloc un anume tip de umor.

23.

Doamna Burundi avea doi sâni mari şi doi băieţi deştepţi.
Domnul Xilofon - dimpotrivă.

24.

S-a lansat pe piaţă un nou produs de marcă al unei cunoscute multinaţionale. O campanie publicitară fără precedent a însoţit această lansare. În revistele porcoase, flaconul cu produsul era ţinut în mână de manechine adoptând posturi obscene. În revistele neporcoase, alte manechine îl ţineau în posturi ceva mai puţin obscene. Toţi criticii de artă au recunoscut că însăşi forma flaconului în sine e o capodoperă. În ciuda preţului ridicat, puştanii de bani gata l-au comandat cu lăzile - a nu scoate în public cu simulată indiferenţă flaconul respectiv din poşetă însemna să fii *has-been*. Până şi pensionarii cumpărau în rate câte un set de trei flacoane (comercializarea nu se făcea la bucată).

Noul produs nu îşi vinde decât imaginea de marcă în sine. Ar fi greşit să zicem că utilizarea lui ar produce un efect placebo ori că e absolut inutil. În realitate, ne avertizează medicii, el este profund nociv. Şi asta, se pare, din cauza unei greşeli de dozare în reţeta originală. Argumentele împotriva folosirii conţinutului produsului sunt destul de disuasive: trei picături vărsate pe asfalt ar găuri un crater cu diametrul de cincizeci de centimetri. Dar cum firma nu a recomandat niciodată ingerarea, inhalarea conţinutului sau aspersiunea cu el, producătorii se delimitează de orice responsabilitate. Societatea civilă a reacţionat apatic - practic, deloc. Numai biserica a afurisit formal toată gama care conţinea produsul respectiv.

Pentru a preîntâmpina potenţialele drame provocate de deschiderea accidentală a recipientului, se lucrează în prezent la revizuirea designului, într-o versiune cu capacul sudat.

25.

Se petrecuse într-o serată organizată de soţii Papadromos. Aceştia invitaseră patru cupluri, între care familia Braia. Erau vechi cunoştinţe - chiar prieteni, am spune - şi pe deasupra, vecini de stradă. Toţi erau oameni reuşiţi în viaţă, fără necazuri materiale. Noaptea aceea era deosebită căci doamna Eusebia Papadromos împlinea patruzeci de ani. Soţul ei, amabilul domn Eufrosinos, o acoperise cu atenţii şi organizarea petrecerii fusese ireproşabilă. Numai o fantasmă făcea ca fericirea domnului Eufrosinos Papadromos să nu fie întreagă: era îndrăgostit de doisprezece ani de doamna Natalia Braia. Practic, din ziua când o întâlnise. Însă în acea zi, el era deja căsătorit de opt luni, iar ea era deja logodită cu Peperoni Braia. Nu a îndrăznit niciodată să o curteze, căci îşi respecta soţia şi nu voia să o facă să sufere. Îşi blestema numai soarta: de ce nu a putut s-o întâlnească mai întâi pe Natalia, şi să se căsătorească cu ea, şi apoi pe Eusebia, care ar fi putut să-i devină eventual o bună prietenă? Căci pentru Eufrosinos, Natalia era cea mai frumoasă femeie din lume. Cu ochii ei mari, mari şi negri cu gene lungi ca doi fluturi de noapte, cu părul ei mătăsos, făptura ei fragilă şi în acelaşi timp feminină, braţele grosuţe şi pielea ivorie, Natalia Braia era pentru el, de departe, cea mai izbutită realizare a creaţiei, cel puţin după gusturile lui. E de prisos să mai spunem că în doisprezece ani de frământări, imaginea Nataliei l-a urmărit insistent, atât de insistent încă nici măcar o dată în nopţile de dragoste cu nevasta nu şi-a închipuit că ar fi cu altcineva decât cu Natalia. Căci cum ar fi putut să-şi înşele obiectul pasiunii cu o alta, chiar şi dacă acea alta era nevasta legitimă? Eufrosinos nu se străduise niciodată să se aplece asupra marilor amoruri din istoria lumii: căci el trăia un astfel de amor, îl trăia zi şi noapte, şi nu făcuse nimic ca să-l merite. Era pur şi simplu subjugat. Când dădea întâmplător peste Natalia pe stradă şi o recunoştea de la depărtare din spate, unduindu-şi rotunjimile în mersul ei dezinvolt şi totodată studiat, feminin şi copilăresc, leneş şi săltat în acelaşi timp, simţea că i se taie picioarele, i se scobea un gol în plex şi îi venea să se caţăre pe felinarele oraşului, să urle la lună. Calendarul mitic al întâlnirilor cu ea îl ţinea la mare sfinţenie: pe 15 noiembrie 1993, de pildă, l-a mângâiat în trecere cu părul ei înmiresmat, şi poate că s-ar fi prăvălit năuc, în mijlocul străzii, dacă o jiganie de distribuitor de pliante publicitare nu l-ar fi trezit din reverie. Căci Natalia purta tainele tuturor pădurilor în părul ei, aducând primăvara cea mai exuberantă în miezul unei iarnetoamne haine, ea purta acolo aroma dumbrăvilor şi cântecele ielelor şi şopotul iazurilor şi părul ei

negru cu luciri albăstrii lumina ca cerul înstelat cu lună plină, într-o noapte de mai îmbălsămată în miresme de crin şi cântece de privighetori...

Astfel era pasiunea lui Eufrosinos pentru Natalia, cea mai bună prietenă de familie.

În seara aceea aniversară, mânat de gândurile că viaţa lui ar fi putut să fie şi altfel, încurajat de ceva mai multe pahare cu şampanie decât de obicei, a găsit-o pe Natalia în grădina din spate, privind cerul şi trăgând cu delicateţe din ţigară. Ce noapte frumoasă, ar fi vrut să-i spună, dar realizând că sunt absolut singuri şi că zgomotului cuiva care s-ar apropia l-ar auzi de departe, s-a apropiat la o palmă de buzele ei şi a privit-o în ochi. "Şi eu, de atâta timp..." păreau să spună ochii ei, şi un surâs abia perceptibil suna mai mult decât o invitaţie. Simţind că i se furnică şira spinării, Eufrosinos şi-a unit buzele-i de buzele cărnoase şi senzuale ale Nataliei.

În clipa următoare, ea l-a înlănţuit cu braţele pe după gât, şi a început să-l sărute pasional. Luat pe nepregătite, Eufrosinos nu a făcut decât să se lase condus de femeie. Care nu a întârziat să-i vâre printre dinţi o limbă mică şi aspră, oarecum rece, ca cea de pisică, pe care i-a plimbat-o de câteva ori cu iuţeală prin cerul gurii. Apoi s-a desprins de el tot aşa iute cum îl înlănţuise, împingându-l cu un gest aproape brutal.

- Să mergem, să nu ne surprindă...mai vorbim mâine, te sun eu la servici.

Atât a zis, şi după ce a stins ţigara cu tocul, a dispărut după colţul casei.

Eufrosinos rămase descumpănit. Gesturile sigure ale Nataliei, sărutul ei neaşteptat şi întreprinzător cu limba, limba aceea aspră, ca de pisică, şi rece - toate astea nu semănau cu visul lui, cu ce aşteptase de doisprezece ani, până se hotărâse că orice-ar fi, doreşte să le aibă. Îmbrăţişarea ei febrilă, lipsa de inhibiţie şi chiar de emoţie, faptul că a acţionat ca o femeie care ştie exact ce vrea, o femeie calculată şi rece, pentru care o idilă adulteră e un proiect care nu are de ce să nu fie gestionat ca oricare altul, toate astea l-au luat pe nepusă masă. Am visat la o lună plină - gândi el, apropiindu-se de măsuţa din grădină şi umplându-şi un pahar mare cu vodcă. Am visat la o lună plină, şi când am atins-o am văzut că era un boţ rânced de camembert.

E ciudat cum se pot pierde în câteva clipe doisprezece ani de planuri. Logica vieţii nu are nimic de-a face cu intensitatea frământărilor noastre.

Nu. Nu era o impresie fugară, nu era alcoolul şi nu era nici efectul surpriză. Aşa cum din prima clipă Eufrosinos *ştiuse* că e îndrăgostit nebuneşte de acea femeie, aşa acum căderea bruscă din raiul viselor sale îl făcuse să realizeze în adâncul conştiinţei şi fără drept de apel că niciodată nu va putea trăi alături de ea, că sunt visceral şi diametral incompatibili, că nu va putea primi de la ea mai multă căldură şi emoţie ca de la un vas de porţelan - pentru că oricare-ar fi fiinţa care corespunde himerei lui, la atingere

focu-i i se transformă în gheaţă. Ceva se stricase, ceva se murdărise, îi era aproape scârbă de ea, de acea femeie superficială căreia întâmplarea sorţii îi dăduse un corp de zeiţă.

Eufrosinos a intrat în casă. Ceilalţi îi salutară intrarea cu un zâmbet - inclusiv Natalia, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ascultau *The girl from Ipanema*, şi un alt cuplu îşi povestea vacanţele în Patagonia. The girl from Ipanema - seara asta murdărise o melodie. Niciodată nu o va mai putea asculta fără un fior de dezgust.

Nu avea să aibă loc nici o idilă, are s-o pună la locul ei pe Natalia a doua zi la telefon cât ai zice peşte, şi ea va fi suficient de realistă să înţeleagă că nu a fost decât un accident, şi toate vor fi ca înainte.

Dar Eufrosinos purta doliul visului său sfărâmat. Se gândea la nevasta lui, care îl iubea şi pe care şi el o iubise în aceşti ani, chiar dacă trăise alături de ea şi nu trăise, într-o existenţă transfigurată de o fantasmă. O iubea şi avea s-o iubească pe mai departe, şi niciodată n-avea s-o facă să sufere. Şi regreta că realiza asta de-abia acum, mulţumită unei îmbrăţişări nelalocul ei, mulţumită unei neînţelegeri, a faptului că idolul lui nu era decât o statuie de fum.

26.

Informaticianul e un om calm. El fumează. Cafeaua îl enervează, dar are nevoie de cafea, ca să poată lucra, în nopţile când e nevoie să lucreze. Şi atunci fumează, ca să se calmeze. Scrumiera de lângă tastatură e un crematoriu veşnic plin la refuz. Din când în când se varsă peste taste, ca şi paharul cu cola ori cafeaua, şi atunci el înjură şi dă cu piciorul la scaun - dacă nu e nimeni în încăpere. De faţă cu cineva, e mai complicat căci el trebuie să-şi înăbuşe furia şi asta e greu.

Informaticianul lucrează cu geamul deschis până îi tremură degetele de frig. Are nevoie de aerul rece al nopţii, pentru a putea da afară fumul coclit de la zecile de ţigări cu care carburează zi şi noapte.

El lucrează mult, mult, mult. E *freelance*, lucrează de acasă, şi câştigă binişor. Cu preţul a patru ore de somn pe noapte, în medie. De patru ani nu a mai plecat la mare. Lucrează pentru firme locale şi străine. Este bun, şi de aceea căutat. De recesiune îl doare în cot - câtă vreme vor mai avea nevoie de măcar cincisprezece oameni în toată ţara, se va număra printre aceştia.

Informaticianul stă la părinţi, el nu vede de ce şi-ar bate capul să stea în altă parte. Patru pereţi îi ajung.

Sigura sursă de stress de provenienţă non-informatică non-tabagică non-cafeinică este grija mamei. Care se simte datoare ca implacabil, de cel puţin patru ori pe zi, să bage capul pe uşă şi să facă, "maică,

prea te oboseşti, mai odihneşte-te şi tu... nu poţi să dormi o leacă?" Nu poate. Evident că nu poate, altfel ar face-o. Numai la a pune capul pe pernă, la asta visează. Dacă există un rai, pentru informatician acela se rezumă la un pat moale în care să se poată adânci şi să doarmă o veşnicie, cu radioul deschis. Dar NU POATE! Altfel ratează deadline-ul, pierde contractul, pierde bani, pierde faţa, s-a terminat cu el. Muncă de Sisif, dar asta e. Se poate şi mai rău, întotdeauna se poate şi mai rău. Nu poate, i-a spus de atâta ori că nu poate, dar ea se încăpăţânează cu sadism să bage capul pe uşă şi să-l întrebe, otrăvindu-i viaţa. Îşi înghite furia şi îşi face peri albi, e femeie în vârstă şi ar răni-o mai mult decât e în stare ea să-l rănească pe el, nu e vina ei că lumea a-nebunit şi că din motive de mondializare trebuie să muncim toţi ca nişte orbeţi, dacă nu ne scot din circuit şi implementează un altul în locul nostru.

Reciclabili.. Suntem cu toţi reciclabili...

A sosit ora relaxării - cum munca e uniform-monotonă (emoţii tot timpul) marcată de dobitocul de windows care se blochează, dobitocul de maus care nu mai rulează că e prea mult câh în el, dobitoaca de conexiune internet care cade, dobitocul de colaborator care i-a venit c-o dischetă virusată, dobitocul de C++ care a înţepenit sau care boghează la momentul nepotrivit - cum astea se întâmplă în permanenţă, de patru ani încoace, informaticianul se simte propriul lui patron şi singur îşi administrează orele de somn şi orele de recreere - exact atât cât să nu crape, căci îşi cunoaşte bioritmul mai bine ca oricine. Ora relaxării începe de fiecare dată cu acelaşi ritual: coboară cu cele patru sticle de bere de un litru la ghena de gunoi. Acolo le sparge de perete, urlând, şi calcă cioburile în picioare. Apoi se simte mai bine. A descoperit remediul miracol. Ca să fii bun e nevoie să fii cumva rău. *Ce-ar fi lumina fără întuneric?* de la Sun Tzu citire.

Ca în fiecare marţi seara, informaticianul ia sacoşa şi se prezintă la dugheana de colectare sticle. O amintire din alte timpuri, un exemplar de muzeu, poate ultima din oraş. Acolo, un responsabil-de-dugheană tipic, cu halat albastru şi cu nasul roşu ca o pătlăgică, îl salută: "Oo, vă sa-lut domnu". "Vă salut şi eu. Aveţi?" "Cum să noo..."

"Poftim". "Merci. Auşişi luaţ sacoş-asta de pânză vă rog io că dacă mă ve'e cineva capul meu cade... Ştiţi bine că n-am voe." "Ok."

"Do'u Florin, ziceţi'm şi mee odată să nu mor prost... Pe'u ce vă trebe sticlili astea goale, pă'atele mele?"

"Stop, stop, până aici. Ştiţi cum ne e vorba. Fără întrebări."

"Bine do'u Florin. Între'am şi io aşa..."

Întrebai, întrebai. Mereu întrebi. Ia şi taci din gură...

Îi întinde trei bancnote mototolite de un dolar.

Responsabilul îi despătureşte şi le apropie de bec, rânjindu-şi gura cu un număr de dinţi lipsă.

"Do'u Florin... Sănătate şi să vă trăiască pre'etena".

Da, da... Florin salută cu mâna, apoi apucă sacoşa cu sticlele goale uitându-se la ceas. Îi mai rămân precis douăzeci de minute de *recreere*. Prietena.. care prietenă... Bătrân stupid... Sticlele clincăie sticloase, şi ferindu-se să nu dea într-o băltoacă mai mare, răsărită pe urma unui tractor, o ia pe cărarea de pietre ce-l va conduce spre casă.

27.

Etimologia genealogică sincretică poate constitui un cocteil tulburător. Bunăoară, domnul Ionescu a aflat din întâmplare că, în limba unei populaţii asiatice, vorba "Ionescu" înseamnă "floare de lotus". Numai că, în acea limbă, sunetele "n" şi "s" nu există, iar vocalele şi femeile nu se iau niciodată în considerare. Aşa că "Ionescu" e redus grafic la o cratimă, iar rostirea lui se rezumă la un sughiţ.

Ceea ce l-a lăsat pe domnul Ionescu foarte nedumerit.

28.

Camilia îşi spunea:

"Toţi bărbaţii sunt răi. Ei poartă mustaţă, sunt întotdeauna negri şi te fac să suferi. Ca pe sora mea cea mică. Eu n-am să-i las să mă facă să sufăr. Eu am să trăiesc etern, am să fiu nemuritoare."

Şi într-adevăr, Camilia a fost nemuritoare.

29.

A fost odată o fată tare frumuşică şi tânără. Cum era cald, purta pe piele numai un pulovăr mare de lână, lung până peste şolduri, cu multe fante şi găurele, prin care i se vedea albul pielii. Aceasta crea un efect foarte plăcut, accentuat de părul ei lung şi negru, statura zveltă şi mlădie şi ochii verzi şi odihnitori ca apele unui ceai de mentă.

Lumea trecea pe lângă ea pe aleile parcului, ea la surâdea şi toţi încercau să şi-o imagineze goală, plecând de la sugestiile oferite de peticele de piele albă vizibile prin găurile pulovărului.

Bine că nu o zărise şi Colea, vecinul de la parter. Căci asta l-ar fi tulburat prea tare pe bietul băiat, care chiar şi aşa, fără să fi văzut vreodată alte bucăţi din pielea fetei mai jos de bustieră şi mai sus de genunchi, şi-o imaginase îmbrăcată cu tot catalogul *Burda* şi goală în cele mai felurite ipostaze - inclusiv totalitatea poziţiilor din kamasutra, alături de el. Colea se îndrăgostise de atractiva lui vecină la prima vedere, de cum îi făcuse poza de buletin (căci, da - Colea era fotograf). Pentru el, vecina era fără doar şi poate simbolul a tot ce putea întâlni mai de preţ în această existenţă. De aceea, o pândea, se fâstâcea când îi ieşea în cale şi încerca să o salute, şi nu reuşea absolut deloc să intre în vorbă cu ea, ca să afle dacă fata dă semne să îl placă sau nu. Seară de seară, Colea se culca cu icoana pozei de buletin în faţă, după ce o contempla minute în şir. Apoi închidea ochii şi îşi închipuia că se află cu fata pe o plajă, pe o insulă din Pacific - o imagine paradiziacă de doi lei, de poster de cămin studenţesc. Acolo, legănaţi de muzica polineziană se prăvăleau în nisip şi făceau dragoste sub privirile soarelui uleios care se scurge însângerând apele transparente. Aceeaşi imagine, seară de seară. Colea ştia că toate acestea vor rămâne vise – căci era peste măsură de timid, idealismul lui rezumându-se la evocarea sugestiilor paradiziace cu menire soporifică.

În ziua aceea, pe lângă fata cu găuri în pulovăr a trecut un profesor de filozofie de la universitate, căsătorit şi cu copii, şi pe care fata nu îl cunoştea. Reţinând pe retină imaginea ei fermecătoare, profesorul a oftat, şi şi-a spus, în sinea lui: "Doamne, ce bine că această fată nu mi-e studentă, ca să nu mă pot abţine să nu-i fac avansuri, şi să-mi ruinez cariera profesională şi viaţa de familie, pentru ca părăsit de prieteni să trăiesc alături de ea fericit într-o garsonieră, până când ea mă va lăsa pentru unul mai tânăr, mai demn de ea. Ce bine că nu e dezbrăcată şi nici îmbrăcată, şi astfel am putut-o vedea şi acoperită şi goală, în splendoarea tinereţii sale, firească şi pudică în acelaşi timp. Ce bine că nu mi-a stăruit în cale mai mult de o clipă, ca să nu-mi ies din minţi şi să mă arunc în apele lacului. Ce bine că nu

sunt fotograf sau pictor, ca să nu văd ofilindu-se în jurul meu prospeţimea întregii suflări, veştejindu-se şi monocromându-se toată firea, înnebunind în fiecare seară alături de portretul ei. "

30.

Domnul Croitoru e o persoanã blândă şi împãciuitoare. Nu a supărat pe nimeni, nu vorbeşte tare, respectă regulile de circulaţie şi nu dublează la coadă. Asta ne-ar face să credem că în mintea domnului Croitoru e pace şi serenitate. Însă lucrurile nu stau deloc aşa. Domnul Croitoru e stresat de viaţa mizerabilă de zi cu zi pe care o trăim cu toţii, de infernul comunitar urban. Gazele de eşapament îl deranjează, la fel claxoanele, bălţoacele, noroiul, blocurile gri ca nişte scorburi trogloditice din biscuiţi, soarele anemic, canicula verii, crivăţul duşmănos al iernii, efectul de seră, gunoaiele, ţiuitul mobilelor, manelele, autobuzele care întârzie, limuzinele care te stropesc, ziarele imprimate pe hârtie proastă care pătează, afişele smulse, albastrul ţipător şi vizualmente inconturnabil al euroveceurilor publice, copacii ciumpăviţi şi anemici din scuaruri, băncile rupte, reclamele vulgare şi agresive care îl tutuiesc. Dar mai înainte de orice, domnul Croitoru îşi urăşte compatrioţii. De fapt, să nu fim răi şi să precizăm: nu numai pe ei, ci specia umană în general. Domnul Croitoru este (evident, cunoaşteţi cuvântul) un perfect mizantrop. De când se ştie, urăşte omenirea întreagă, bucată cu bucată. Şi-a urât părinţii care îl îndopau cu legume insipide şi care nu îi plăceau, şi care apoi l-au obligat să meargă la şcoală. Copiii care chinuiau animalele şi îl chinuiau şi pe el, punându-l să meargă în patru labe, jucând fotbal cu şapca lui sau aruncându-i ghiozdanul în noroi. A urât fetele care nu se uitau la el şi care ignorau cu răceală eforturile lui disperate de a le atrage atenţia şi a le face pe plac. A urât bineînţeles profesorii obtuzi care îl puneau să înghită pe nemestecate sute de pagini cu diverse informaţii dintre care unele erau subiective şi altele discutabile ori partizane, puncte de vedere prezentate ca adevăruri imuabile, constatări ştiinţifice de care el nu avea să aibă niciodată nevoie. Disciplina absurdă în sălile de curs, şi tolerarea lipsei de disciplină celei mai anarhice în pauze şi după ore, arţăgoşenia şi răceala, sadismul, căutarea nodului în papură, bătutul apei în piuă, machiajul de prost gust al profesoarelor, costumele de doi bani de la second hand ale profesorilor, preţiozitatea, îngustimea de spirit, lipsa vederii de perspectivă şi a curajului, confuzia între cantitativ şi calitativ, complicarea inutilă, preferinţa pentru perfecţiunea de execuţie ca scop în sine şi ignorarea obiectivului.

Domnul Croitoru şi-a urât din prima clipă nevasta, a fost ură la prima vedere, a considerat-o din totdeauna o pisăloagă cicălitoare şi grăsană, dar cum nu a avut niciodată ocazia să deschisă gura în

prezenţa ei s-a trezit cu ea în pat apoi la starea civilă şi la maternitate apoi cumpărând un apartament şi o rablă în rate bineînţeles apoi instalat într-un post de contabil la o firmă condusă de un director veleitar dobitoc şi care bineînţeles se culca cu secretara, o snoabă boită ca naiba care dispreţuia până şi pământul-i de sub tocuri, domnul Croitoru îşi ura colega de birou care îi vorbea în permanenţă de isprăvile plozilor ei, doi gemeni roşcovani gălăgioşi, nepoliticoşi şi destul de prostănaci, şi de care mama lor vorbea întotdeauna cu o exaltare înduioşată soră cu orgasmul, domnul Croitoru îşi ura cu înverşunare şi propriile progenituri, şi fata şi băiatul, care l-au chinuit cu dezordinea neascultarea încăpăţânarea şi murdăria lor din scutece şi până în liceu, şi care acum îi întorceau spatele şi îl sărutau cu afecţiune doar când era vorba să-i ceară bani.

Domnul Croitoru ar fi vrut să plece departe, departe la Polul Nord şi să vadă cum s-ar putea înţelege acolo cu pinguinii şi urşii polari (care nu aveau cum să fie mai răi ca semenii lui), domnu Croitoru ar fi vrut să plece pe o insulă pustie unde să moară de malarie însă singur şi fericit. Dar nu numai atât. Domnul Croitoru dorea un război atomic care să marcheze sfârşitul definitiv al civilizaţiei umane şi dacă era cu putinţă dezintegrarea planetei, domnul Croitoru spera ca un asteroid suficient de voluminos să poată izbi Pământul în plin pentru ca omenirea să aibe soarta dinozaurilor, sau măcar să izbucnească o pandemie eficientă şi în faţa căreia ştiinţa să se dovedească neputincioasă.

La un nivel mai concret, domnul Croitoru îi ura pe toţi vânzătorii prost crescuţi şi ciubucgii în general, şi pe scârbele de la magazinul de la parterul blocului în special, care nu îl salutau niciodată şi îl tratau cu o ostilitate explicită în pofida tentativelor lui de a le deveni simpatic, indiferent cât le-ar fi domnişorit în sus şi în jos sau cât parizer sau caşcaval ar fi cumpărat. În visele sale cele mai frumoase, domnul Croitoru le imagina pe cele două vânzătoare trase pe roată, exact ca în gravura cu Horia şi Cloşca, cea din cărţile de istorie. Nimic nu îl putea alina mai mult pentru umilinţele zilnice de la care avea dreptul (de la "bineînţeles că nu e proaspătă, ce dumneata crezi că m-am sculat la cinci dimineaţa s-o fac?" până la "Adică insinuezi că sunt hoaţă? Nu ţi-am dat patru mii restul pentru că n-am mărunt, vezi foarte bine că n-am, lasă-mă domnule în pace, şi dacă nu-ţi convine nu te obligă nimeni să cumperi"), nimic, deci, nu reprezenta mai eficace alifie pe rana sufletească decât să le vadă cu ochii minţii pe cele două ţoape (care tăiau salamul cu unghii mari, cu negreala disimulată de ojă) legate de cozile cămilelor ca Ion Vodă, sfârtecate în bucăţi, spintecate şi cu maţele la vedere, tăiate în feliuţe şi vândute la kilogram (cu ce vă servesc, două sute de grame de vânzătoare? Nu, nu e prea sărată, dar dacă vreţi o sărăm acum; proaspătă, sigur că da, stimată doamnă, vedeţi şi dumneavoastră cum ţipă, cum să nu...).

Fanteziile domnului Croitoru cu abominabile rafinamente de tortură medievală îşi aveau ca victime mai toate persoanele din anturaj (despre conducătorii neamului e exclus să mai precizăm). Cu timpul,

căpătaseră estetica lor - de pildă, i se părea că directorului de la Resurse Umane de la firmă, cu burdihanul lui imens, i-ar fi stat foarte bine pe un platou, cu un măr în gură şi un praz în fund. Contabila şefă, superioara lui ierarhică, avea un cap care putea fi tăiat cu îndemânare şi instalat pe un perete deasupra unui şemineu, ca trofeu de vânătoare, pentru a fi contemplat în zilele lungi de iarnă. Cât despre nea Fane, portarul, cel etern beat şi care îl tutuise din primul moment când îl văzuse, şi căruia nu îi îndrăznise niciodată să îi recomande să nu mai folosească apelativul 'bă" (cel puţin, de faţă cu colegii) - pe acesta îl vedea bine secţionat transversal, ca ecorşeu cu folosinţă didactică, cu condiţia ca un mecanism eficient să îl menţină în viaţă câţiva ani, nefiind afectat cu nimic mecanismul durerii.

În viaţa lui de zi cu zi, în cuibuşorul conjugal populat cu remarcile acre ale nevestii şi neobrăzarea superficialelor odrasle, în drumurile sale în care îşi făcea loc cu timiditate printre pietoni cenuşii şi needucaţi, la biroul unde de nouă ani tremura cinci zile pe săptămână de frica de a nu face o greşeală şi a fi dat afară fără scrupule, şi pe timpul iernii pentru că firma se zgârcea să cumpere un nou reşou, pretutindeni unde se întreţinea politicos şi timid cu mitocănia omniprezentă, mintea domnului Croitoru foşgăia de pedepse danteşti aplicate aproapelui său, neuronii lui închipuiau ceaune în care dădeau în clocote bucăţi din toţi acei care refuzau să fie dintr-o bucată, râuri de pucioasă descompuneau permanent carnea sfârâindă. Şi nimeni nu ar avea să aibă de ştire niciodată de toate acestea, nici un indiciu nu avea să stârnească suspiciunea cuiva faţă de o imaginaţie de o bogăţie diabolică remarcabilă. Şi asta, pentru că domnul Croitoru era blând ca un miel, nu omora nici o muscă şi i se înmuiau picioarele la vederea sângelui. Timiditatea lui (luaţi-o drept laşitate, dacă doriţi) se combinau cu dorinţa lui fermă de a rămâne om, oricâtă neomenie ar fi constatat în juru-i, mulţumindu-se să împartă judecăţi şi pedepse doar în propria sa apocalipsă mentală.

E scris în Evanghelii că păcatul cu gândul e aidoma celui cu fapta. Dacă aşa stau lucrurile, domnul Croitoru şi-a câştigat fără doar şi poate damnarea eternă.

Dacă nu, nu.

31.

Brian vine obosit de la serviciu, încălzeşte o pizza, se tolăneşte în canapea. Prietena lui, Patricia, fredonează un cântec la baie. Ea a avut o zi aşa şi aşa. La tele e un film bun. Brian se uită cu interes, caută să se concentreze pe acţiunea filmului, ca să uite de problemele de la serviciu. Să uite că astăzi şeful de proiect a urlat la el, că l-a umilit, că i-a zis vorbe grele în faţa celorlalţi. Şi că el nu a crâcnit, căci

are rată de plătit la casă, şi nu vrea să ajungă pe drumuri. Filmul de la tele reprezintă aventura unui cadru superior în pragul pensionării care fuge de acasă şi se încurcă cu o fetişcană ce tocmai îşi ratase sinuciderea. Între ei se înfiripă o frumoasă poveste de dragoste. De fapt, ceva mult mai frumos - una de prietenie, chiar dacă din ea nu lipseşte sexul. Povestea, fata, scenariul, muzica filmului, toate astea sunt atât de frumoase, că dând pe gât paharul cu martini, Brian nu poate să-şi stăpânească o lacrimă. Şi încă una, şi încă una, plânge ca o muiere, bine că prietena e în baie ca să nu-l vadă şi să scadă în ochii ei, din punct de vedere al calităţii lui de bărbat.

Deodată, Brian realizează că filmul urma să ia o întorsătură neprevăzută, şi cum era un film cu adevărat bun, urma să se termine prost. Şi Brian nu vrea una ca asta, căci frumoasa poveste care până acum l-a înduioşat i-a redat încrederea în bine şi frumos. Vrea să se cumpere cu o imagine agreabilă şi dătătoare de speranţă - şi cum prietena lui tocmai şi-a făcut o mască cu argilă, mesajul filmului era singura şansă din acea seară. Închide televizorul şi se duce la culcare, mulţumit.

32.

Umblu în vârful picioarelor, căci tata şi cu mama se iubesc în această după-amiază, şi nu trebuie să-i deranjez. Aud loviturile: plaff, plaff... Mama îl iubeşte pe tata mult, aşa că face tot ce acesta îi cere, deşi uneori o doare inima. Căci nu e uşor să cotonogeşti pe nepusă-masă ditai directorul general, tatăl copiilor tăi... Dar dacă asta îi face lui plăcere...

Loviturile cu biciul sunt ok. Nu dor chiar atât de tare, şi reuşeşte să le dozeze cum trebuie, dându-i impresia că dă tare, dar fără să îi lase urme atât de profunde. Cu făcăleţul e mai greu, că se prinde şi după aia se plânge că nu ţine la el.

Cel mai neplăcut e cu chestia aia cu ţepi. Mă întreb cum se foloseşte. În seara când tata a adus-o de la sex-shop, îmi amintesc că s-au certat şi nu şi-au mai vorbit până a doua zi. În dimineaţa următoare mama a fost îmbunată, şi am auzit urletele tatei de mi se rupea inima. A doua zi am întrebat-o cum naiba se foloseşte obiectul în cauză (pe care îl văzusem căzut lângă patul lor, şi care purta încă pe el urme de sânge), şi mama mi-a tăiat-o scurt: te rog, nu mai începe şi tu... Dacă mă iubeşti.

Dacă mă iubeşti. Bineînţeles. Bineînţeles că o iubesc pe mama, că îl iubesc pe tata. Aşa cum şi ei ne iubesc pe noi. Tata, săracul, n-ar omorî o muscă. Şi nici mama, de altfel. De-aia i-a fost atât de greu - cel puţin la început. Dar i s-a făcut milă de el şi rugăminţile lui şi de ochii lui de câine bătut... nebătut. Aşa că a acceptat *jocul*. Uneori chiar s-a întrecut pe sine, şi a uitat care erau regulile. În elanul acţiunii, a mers

prea departe. Ceea ce pentru tată în calitatea lui de director general a fost destul de delicat. Nu vii la reuniunea anuală a acţionarilor cu buza spartă şi ochii vineţi! A trebuit să inventeze o poveste rocambolească cu o pană de maşină şi un derbedeu care l-a uscat în bătaie, dar care a plecat fără să-i fure nimic. Probabil, un dezaxat. Două săptămâni l-a căutat poliţia, fără rezultat, în timp ce tata îi spunea mamei ca să nu-şi mai facă sânge rău: "o să fie bine, se mai întâmplă... data viitoare să-ţi repeţi: capul şi gâtul, nu..."

Acum este dimineaţă, cel mai plăcut moment al zilei. Căci ce poate fi mai plăcut ca un mic dejun în familie? Nici un parfum de marcă nu va reuşi să trezească în suflet un sentiment mai de *acasă* decât mirosul de pâine prăjită. Lapte cu ciocolată, pâine, unt, magiun. Mmmm... Mama îşi soarbe cafeaua, tata fredonând se aşează pe scaun - ce-i drept, cu oarecare greutate.

Radioul cântă un hit la modă, şi începem şi noi să fredonăm. Tata o cuprinde pe mama pe după mijloc, şi schimbă în fugă un sărut. Se iubesc ca doi adolescenţi.

Suntem o familie perfectă. Ne iubim.

Şi eu iubesc. Îl iubesc pe tata, o iubesc pe mama, îl iubesc pe unchiul David.

Dar cel mai mult o iubesc pe surioara mea, Ramona. Şi la fel de mult ca ea o iubesc pe verişoara noastră, Lily. Când vom fi mari, noi trei o să ne căsătorim. Şi vom trăi împreună, într-o casă mare, în care o să ne iubim până la adânci bătrâneţi.

33.

Colonelul Vespasian Theodorescu era un om dintr-o bucată. De o integritate ireproşabilă, nu dăduse şi nu luase niciodată mită la nimeni. Nu făcuse nimănui un compliment pentru a flata, nu încercase să îşi facă relaţii pentru a reuşi în viaţă. Şi tocmai de aceea, a reuşit foarte greu. Dar reuşita, de venit, a venit până la urmă - căci domnul Theodorescu nu era numai de o inteligenţă relativ peste medie, ci pe deasupra era un om ordonat (unii ar spune maniac) serios, sobru şi care îşi punea în aplicare principiile şi proiectele de viaţă cu rigoare şi cu precizia unui ceas elveţian.

Colonelul Vespasian Theodorescu avea o părere foarte proastă despre cei din jurul său. Aceştia nu erau ca el, şi această meteahnă îl nemulţumea profund. Însă credea că nu e rolul unui militar să judece societatea. Pentru asta fuseseră inventaţi sociologii şi moraliştii, chit că nu-şi făceau datoria. Una dintre

datoriile colonelului Theodorescu consta, după el, în crearea unui cămin familial, procreerea şi educarea odraslelor în spiritul celor mai sănătoase principii de viaţă.

S-a căsătorit la vârsta de 25 de ani (adică, după încheierea studiilor, aşa cum este bine) cu o fetişcană sfioasă, de care nu a avut niciodată a se plânge, căci nu îi ieşea niciodată din vorbă, şi înţelegea să îl asculte fără multe comentarii, acordând credit experienţei de viaţă a cuiva mai în vârstă şi cu mai multe studii ca ea.

Singurul motiv de divorţ al colonelului (pe atunci, maior) Theodorescu ar fi fost sterilitatea partenerei - situaţie în care ar fi încercat o ruptură echitabilă şi fără efuziuni sentimentale - dar nu a fost cazul: doamna (pe atunci, maior) Theodorescu a făcut în colaborare cu acesta cinci băieţi - ceea ce cădea foarte bine, căci Theodorescu nu prea ştia cum ar trebui să decurgă educaţia unei fete.

Cu băieţii era mai simplu: familia e ca armata - nu are de ce să fie altfel. Cu ordine şi disciplină, obţii reuşita şi vei fi temut şi respectat. Filozofii, psihologii şi alţi pierde-vară pe banii statului inventează spanacuri care se le justifice existenţa breslei.

Theodorescu ştia bine ce voia, nu avea prejudecăţi şi nici ezitări. Cheia insuccesului constituia un mister total pentru el.

Educaţia fiecărui născut a început imediat după momentul naşterii. Întâlnirea cu cel care avea să le modeleze destinele băieţilor s-a concretizat de fiecare dată printr-o palmă - ca să nu mai plângă. Militarul ştia că dacă greşelile nu sunt sancţionate la timp, mai târziu e prea târziu. Nu mică a fost indignarea personalului spitalicesc cu ocazia naşterii primului născut şi al pălmuirii lui (pe urmă, s-au obişnuit). Până şi docila soaţă nu a putut să nu-şi înghită o lacrimă. Pălmuiţi, pruncii zbierau din ce în ce mai tare. Dar Theodorescu ştia că ce nu se obţine prin bătaie, se poate obţine prin bătaie multă. După un timp, noii născuţi amuţeau, sughiţând înăbuşit. Tatăl susţinea că este imperios necesar ca progeniturile să îşi dezvolte din primul moment reflexul pavlovian: la vederea tatălui, toate eforturile lor trebuie concentrate în direcţia satisfacerii exigenţelor paterne - dacă nu, o iau pe coajă.

Domnul Theodorescu îşi bătea mult copiii - când a ajuns colonel în retragere şi a venit vremea bilanţurilor, a constatat cu satisfacţie că la viaţa lui administrase peste 60.000 de palme, dintre care soţiei (spre cinstea ei) numai douăzeci. În schimb, nu a înjurat niciodată pe nimeni, altfel decât în conformitate cu prescripţiile limbii literare - căci se cuvine să ne adresăm într-un registru corect, limba naţională fiind obiect de patrimoniu.

Educaţia copiilor se făcea şi cu biciul, cravaşa sau cizma. Loviturile erau însă de o precizie chirurgicală, şi oricât ar fi fost de dureroase nu erau suspecte de a vătăma un organ intern ori de a lăsa urme durabile.

Dejunurile în familia Theodorescu erau pentru copii momentul cel mai neplăcut al zilei (după prezentarea carnetului de note, fără doar şi poate, şi alături de inspecţia de seară). O ciozvârtă lăsată în farfurie, o plescăitură ori o lingură care după masă nu era aliniată milimetric împreună cu celelalte atrăgeau în consecinţă pedeapsa cuvenită.

Pentru educaţia unui copil, nimic nu e mai pernicios decât indulgenţa! i se confesase el odată soţiei. Rolul unui părinte e să nu ierte nimic. Altminteri, el ar încuraja abaterea de la regulă - şi ce este viaţa altceva decât un set de reguli pe care trebuie să le respectăm?

Copiii domnului Theodorescu, neavând de ales, au reuşit exact aşa cum tatăl lor planificase: primul avocat, al doilea chirurg, al treilea arhitect, al patrulea inginer drumuri şi poduri şi al cincilea în armată (actualmente cu căştile albastre, în Bosnia).

Singura oară când unul dintre ei a îndrăznit să se opună autorităţii paterne a fost când al doilea născut, la vârsta de nouăsprezece ani împliniţi, a refuzat să pună imediat capăt idilei cu o colegă de facultate, aşa cum i se ceruse.

- Dar de ce, tată? a întrebat el, cu ochii în lacrimi. Sunt sigur că e femeia vieţii mele. Voi duce alături de ea o viaţă cinstită, vom fi un cuplu model... Nu fac rău la nimeni dacă pe lângă asta voi fi şi eu fericit...

După pocneala cuvenită, mai violentă ca de obicei, tatăl i-a explicat:

Înţelege, brută acervicală. Ceea ce pretinzi tu cu insolenţă e imposibil. De ce? Un motiv ar fi suficient: pentru că ţi-o cer eu. Dar pentru că tocmai ai intrat la facultate, şi încă al treilea pe listă (deşi asta în sine nu e deloc un merit; ţi-ai făcut doar datoria) şi pentru că sunt în toane bune şi poate că astfel voi reuşi să fac să intre ceva în tărtăcuţa ta de trântor insolent şi de secătură, am să te luminez:

unu - nu te vei cupla cu această fată pentru că mai întâi se termină cu bine studiile, şi după aceea se întemeiază familia

doi - nu tu alegi care e femeia vieţii tale. Femeia vieţii tale e maică-ta, boule. Pentru ea trebuie să nutreşti un respect neţărmurit (după Patrie şi după mine, de bună seamă). Nevastă-ta are să fie mama copiilor tăi, şi în consecinţă, a patra personalitate pe care trebuie s-o respecţi în viaţă, în ordinea importanţei.

trei - a duce o viaţă cinstită nu e un scop în viaţă - în afară, poate, pentru superficiali, auto-suficienţi, poeţi şi alte exemplare jalnice. Idealul unei vieţi este ca aceasta să fie PERFECTĂ.

patru - îmi vorbeşti, fiule, de FERICIRE. Viaţa nu e făcută pentru fericire. Ce, crezi că eu sunt fericit să bat la voi ca la fasole? Dar o fac pentru că există o valoare mai de preţ ca fericirea: aceea e DATORIA.

Şi cât voi trăi eu, vă veţi face DATORIA - şi voi trăi destul ca să nu aveţi încotro, fii liniştit, chiar astăzi am făcut vizita medicală.

Fiii colonelului în retragere Theodorescu au ajuns cu toţii elemente sociale model. Ei şi-au făcut DATORIA. Evident, nu au fost fericiţi. Dar mulţumită lor - sau mai precis, a tatălui lor - societatea noastră a făcut un mic pas înainte. Sunt oameni în viaţa cărora nimic nu e lăsat la întâmplare. Oameni care se scoală la oră fixă, tund iarba din grădină la milimetru, dorm fără pernă şi nu suspină niciodată când au ceva pe suflet - căci pe bătăturile de pe inimi nu mai încolţeşte buruiana nici unui sentiment lumesc.

Dacă toţi oamenii de la noi ar fi fost ca domnul Theodorescu, ţara noastră ar fi fost asemeni Spartei, şi ar fi împărtăşit destinul ei. Dar nu toţi oamenii sunt asemeni domnului Theodorescu.

34.

Mi se întâmplă ceva ciudat: noapte de noapte, visez că sunt un ţăran care trăieşte undeva în secolul XIII, pe o mare moşie. Viaţa e grea, îmi petrec o bună parte din zi la muncile câmpului, se bea mult, domnii de la castel nu sunt totdeauna amabili dar Slavă Domnului sunt acolo ca să ne protejeze de duşman, toţi suntem buni creştini cu frica de Dumnezeu şi mergem în fiecare duminică la slujbă, acasă am rămas nouă copii, că ceilalţi cinci au murit pe drum.

Visez asta noapte de noapte, şi ceea ce e mai interesant e că visul mă urmăreşte din fragedă pruncie, sau cel puţin de când mi se înfiripă primele amintiri. Visul se leagă, nu se repetă niciodată. Dacă dimineaţa zbârnâitul îngrozitor al ceasului mă surprinde în momentul în care sub o ploaie torenţială băgam vitele în grajd, noaptea următoare firul intrigii se reia exact de acolo unde a rămas, adică mă trezesc trăgând zăvorul şi dacă tocmai începusem să înjur continui cu restul înjurăturii.

Visul e atât de coerent, atât de precis în detalii, încât cred că mărturia mea, dacă nu ar fi de factură onirică, ar putea fi de mare folos unui monograf, căruia i-ar ieşi o teză pe cinste despre "Viaţa de toate zilele într-un sat din..." Nu ştiu exact unde trăiesc, şi nici nimeni din sat n-ar fi în stare să-mi spună, toţi fiind analfabeţi, vorbim între noi un dialect german, castelul de pe colină e al baronului Rudolf, un bărbos bondoc cu o soaţă plină de bube, şi baronul Rudolf e vasal imperial, dar al cărui împărat, Dumnezeu ştie.

Câteodată, îmi zic că poate nu, nu-i adevărat, că poate visul meu e realitatea, şi realitatea visul. Poate că în mintea mea proastă de fiu de ţăran *adsciptus glebae*, un accident genetic sau o stranie şi inexplicabilă inspiraţie a construit povestea neverosimilă a unui viitor al maşinilor, a marilor furnicare

urbane şi a consumismului demenţial şi fără noimă. Sau poate că trăiesc simultan în ambele existenţe, căci e ştiut că timpul e numai aparent ireversibil, fiind doar o coordonată referenţială, şi dacă îl poţi survola cu ajutorul unor axe dimensionale care ne scapă, te poţi aşeza pe el comod unde şi când vrei, zburând ca o muscă, înainte şi înapoi. Se poate şi aşa...

Când mă gândesc la putoarea care domneşte în satul nostru, la durerea care mă săgetează de fiecare dată când bărbierul îmi scoate un dinte, mă simt bine ca cetăţean al secolului 21, pierdut în ambuteiajele din jurul marii urbe, şi apreciez cu siguranţă mai mult decât concetăţenii mei strălucirea mirifică a neoanelor fiecărui magazin, iar existenţa noastră de furnici urbane în zgomot de claxoane fum şi atmosferă bureţită de ploaie mi se pare de-a dreptul îngerească.

Ce-i drept, uneori, îmbrâncit pe scările metroului de gloata în costum-cravată mă surprind visând la activitatea mea medievală preferată - tăvălirea lui Ingrid în clăile de fân dindărătul morii, când e taică-su plecat în târg... Ori la serile lungi de iarnă, dinaintea Crăciunului, când mama ne despăduchea cu afecţiune...

35.

Îmi place să mă uit la tele. Este una din modalităţile mele favorite de petrecere a timpului. Datorită faptului că majoritatea programelor difuzate sunt extrem de proaste, nu dau niciodată drumul la sonor. Zgomotele sunt mai violente şi cacofonice decât imaginea, mă obosesc. Uneori, pun o muzică de fond, mă aşez pe canapea şi mă uit la tele la personajele care dau din gură fără ca nimic să iasă, ca nişte peşti. E reconfortant. Uneori încerc să îmi închipui că scenariul e interesant, că personajele acelea spun lucruri demne de luat în seamă, în pofida limbajului trupului, care ar sugera exact contrariul. Mă întreb cât de legal e ceea ce fac. Într-o zi, mă vor prinde.

36.

Ne-am cumpărat casă nouă. Mă rog, apartament, însă suntem bucuroşi şi ne lăudăm la toată lumea. E frumuşel, mare şi spaţios. Pe geam se vede şoseaua naţională, dar cine te pune să te uiţi pe geam? E mai nimerit să te uiţi la televizorul cu ecran plat cu diagonala de 82 de centimetri (SONY KLV-L32 MRX1) pe care l-am instalat în extremitatea opusă a salonului.

Însă nu se ştie de ce, de când ne-am mutat avem amândoi îngrozitoare dureri de cap. Să fie şoseaua? Exclus, zid fonic plus dublu vitraj. Şi atunci...?

Într-o seară, a bătut la uşă un personaj ciudat, îmbrăcat în roşu şi galben, cu o tichiuţă în cap şi cu o tamburină în mână.

- Dacă e pentru artiştii itineranţi am dat, am strigat eu de după uşă, urmărindu-l prin vizor.

- *Am venit pentru că aveţi problemă*, a zis personajul, într-o franceză extrem de stricată.

Să fie instalatorul? m-am întrebat. Într-adevăr, aveam un robinet stricat la bucătărie...

- *Nu e aceea crezi*, a răspuns gândului meu insul.

- Şi ce e atunci, mă rog?

- *Am venit pentru că aveţi dureri de cap. Şi curând veţi mai avea şi altele. Lăsaţi-mă să intre, sunt aici ca să eu ajut pe voi.*

Am deschis.

- Şi de unde ştii dumneata că...?

- Asta meseria mea.

- Şi care e meseria dumitale...?

- *Şaman. Numele eu e Chai Vang.*

Omuleţul a intrat în salon, a scos din traista de pânză pe care o purta o cretă şi a desenat cu ea un cerc.

- Uşurel, am strigat în cor eu şi nevastă-mea. Tocmai am refăcut parchetul.

Fără să ne bage în seamă, şamanul a început să danseze în jurul cercului, intonând un cântec monoton şi bătând din tobă.

L-am lăsat - se părea că ştie ce are de făcut. M-am dus la calculator, să-i răspund fratelui meu ca să-i explic că n-am de unde să-i împrumut atâţia bani, şi nevastă-mea s-a dus să sune o prietenă, să stea la taclale.

Peste o jumătate de oră, un fâsâit puternic s-a auzit din salon. Alertaţi, am dat buzna să vedem ce se întâmplase. Din podea ieşea un fum gros şi înecăcios, urât mirositor. Şamanul se oprise din incantaţie, era roşu la faţă şi ud leoarcă şi ne privea zâmbind.

- *Gata... Greu a trecut. Ajutaţi să îndepărteze scânduri acuma.*

- Ce?! Am ţipat amândoi. Parchetul nostru... De-abia refăcut...

- *AJUTAŢI AICEA ACUMA LA MINE VINE IMEDIAT. SPIRIT RĂU NU AŞTEAPTĂ.*

Speriaţi de severitatea glasului său şi de tonul de urgenţă, am venit cu o rangă. La prima scândură distrusă, am simţit un nod în gât, iar nevastă-mea avea lacrimi în ochi. Dar ceea ce ne-a fost dat să vedem ne-a înfricoşat atât de tare, că am uitat şi de parchet, şi de tot.

Într-o nişă ascunsă sub parchet şi sub podea, colcăiau cu picioare multe două arătări îngrozitoare: erau doi gândaci negri, lunguieţi, fiecare mare cât o oaie. Satisfăcut şi sigur de el, şamanul i-a apucat de antenele lungi, şi a răcnit: *ki-iiyyyi*!

- Ce... ce-i... ce-a fost asta? am bolborosit noi.

- *Asta duh rău. Duh rău stă în chakra la gândac, gândac crescut rău mult mult la voi rău face dacă nu eu dans gândac intrat la voi în inimi distrus voi blestem gândac trebuie să merge*, ne-a explicat vraciul.

- Mă rog, cum spui dumneata, am fost eu repede de acord, căci esenţialul conta. Gândacii dădeau din picioare, şi unul din ei emitea un vag şuierat.

- *Pot să iau asta cu mine?* a întrebat şamanul.

- Da, da, da, chiar poftiţi, am încuviinţat noi.

- *Mulţumesc, a zâmbit el, arătându-ne doi dinţi de aur.*

- Să vă dau o pungă mai mare? a întrebat prevenitoare nevasta.

- *Ei foarte bune în supă este, ne-a explicat şamanul. Dacă vreai eu vă trimis reţetă şi o bucăţică.*

- Nu, sunteţi drăguţ.

Din pragul uşii, şamanul ne-a zis: eu asta face din plăcere de oameni, pentru dumnevoastre nu costă decât o mie euro. Eu primeşte VISA, Mastercard.

Am oftat. Ce era să facem?

Înainte să plece, şamanul (gândacii colcăiau legaţi acum în cei doi saci "Auchan" legaţi cu sfoară pe care îi adusese soţia) m-a luat deoparte şi mi-a spus:

- *Diavoli mereu trei. Un bărbat nu frică la tine, când lună plină să ştie ce ai de făcut.*

Evident, n-am priceput nimic. Am închis în urma lui, şi am răsuflat uşuraţi. Oof, păcat de parchet...

Peste câteva zile, într-o noapte, m-am sculat. Dormisem agitat, mi se părea că ceva e în neregulă. M-am uitat pe fereastră. Era lună plină.

Am inspectat camera, apoi m-am uitat la soţia mea. Dormea pe spate. deasupra şoldului stâng, avea pe burtă o pată mică, vineţie. Am atins-o, apoi am încercat să o râcâi cu unghia, să văd dacă e o coajă, sau ce anume. S-a rupt neaşteptat de repede, lăsând loc unei excrescenţe cărnoase, care a ieşit în afară. Stăpânindu-mi emoţia şi neînţelegând prea bine ce fac, am început să trag uşor de acea bucată de

carne. Care s-a dovedit a fi un maţ lung, sângeriu, gros şi deosebit de rezistent. Nevasta mea dormea neîntoarsă. Sforăia, cu gura deschisă. Am tras de maţul acela, din ce în ce mai repede... Tot scoteam. Până ce la urmă a început să opună rezistenţă. Apoi am tras mai tare, opintindu-mă, proptit cu călcâiul în marginea patului. Cu un zgomot sec, maţul a ieşit cu totul. M-am uitat la mormanul acela sângeriu de la picioarele patului. Trei metri de carne!

L-am luat în braţe, şi l-am azvârlit la ghena de gunoi. Apoi am făcut un duş, încă tremurând de emoţie şi neînţelegând de unde am avut curajul să fac ceea ce făcusem.

După care m-am întors în pat lângă soţia mea. Gaura se închisese, rămăsese doar o cută fină.

În zori, soţia m-a deşteptat, sărutându-mă pe obraz:

- Iubi, e ciudat, dar mă simt mult mai uşoară în dimineaţa asta. Am să mai cumpăr iaurturile acelea dietetice, din care-am mâncat aseară... Se pare că de data asta, chiar nu e păcăleală.

37.

Dintre toate poveştile, cea mai minunată este cea a maestrului Ming, poreclit "Toiagul de cleştar". Multe şi neasemuite au fost isprăvile săvârşite în timpul maestrului Ming, dar dintre ele, se cuvine să amintim înainte de toate de cea a maestrului Hă.

Hă a fost un iluminat, un deschizător de drumuri şi unul din cei mai mari profeţi ai tuturor timpurilor. Ca primul născut de parte bărbătească a unor părinţi de familie bună, Hă a avut parte de o educaţie corespunzătoare şi a fost ţinut la adăpost de moravurile îndoielnice ale oamenilor de jos. Se spune că era înalt, vânjos, purta barba mătăsoasă şi avea ochi mari şi pătrunzători. Toate slugile familiei îl preţuiau şi îl ascultau fără să crâcnească, iar părinţii, unchii şi mătuşile, fraţii, surorile şi verişorii îl iubeau şi îi lăudau curajul şi calităţile fizice şi morale. Toate au fost bune şi frumoase până când, la puţin timp după ce Hă împlinise patruzeci de ani, triburile barbarilor Jin au dat năvală în ţinuturile de la soare-apune, aducând prăpăd în calea lor. Cu tot curajul arcaşilor şi străjerilor, năvălitorii Jin au dat buzna în Sarfar călări, cu ghioagele în mână, şi după cum le era obiceiul, au ucis toţi locuitorii, fără osebire. Printre victime se număra familia maestrului Hă - părinţii, verişorii, fraţii, surorile, copiii şi soţiile sale. Însă maestrul a reuşit să-şi pună viaţa la adăpost, ascunzându-se, cu ajutorul unei bătrâne doici, în măruntaiele unui berbec. După ce urgia a trecut, dintre ruinele fumegânde s-a ridicat maestrul Hă, şi cu amărăciune s-a îndreptat spre pădure, lăsându-i în urmă pe cei dragi, ucişi cu cruzime de liftele Jin.

În pădure, maestrul Hă a învăţat să supravieţuiască, şi nu i-a fost uşor. Fără slugi care să-l ospăteze, fără curteni şi curtezane a trebuit să-şi cârpească singur hainele, să se refugieze noaptea în scorburi, şi să se hrănească cu măcrişe şi rozătoare mici. Însă aceste neajunsuri ca şi timpul liber de care dispunea acum, că nu mai trebuia să-şi achite obligaţiile protocolare faţă de supuşi şi familie, i-au permis să mediteze asupra naturii umane în special, şi a naturii tuturor lucrurilor în general.

După patru ani petrecuţi în sălbăticie, maestrul Hă a atins iluminarea, într-o poiană.

Apoi a purces să cutreiere satele şi oraşele, şi să-şi răspândească doctrina. La început, văzându-l slab, cu barba nepieptănată, îmbrăcat în piei de dihor şi mirosind necuviincios, populaţia neîncrezătoare a dat cu pietre în el, alungându-l. Apoi, văzând oamenii instruiţi că are vorbire aleasă şi că nu încearcă nici să fure, nici să vateme pe nimeni, au trimis oaste să-l prindă, să-l lege fedeleş şi să-l arunce în temniţă, ca să vadă cine e, ce vrea şi de unde vine. Când i-au aflat povestea, ei i-au dat straie noi - însă maestrul Hă le-a refuzat, căci oamenii aceia nu îl recunoscuseră de prima oară, şi nu le-a dat binecuvântarea. El numai le-a cerut să fie dus la maestrul Ming, sfetnicul împăratului.

Maestrul Ming l-a recunoscut pe maestrul Hă de cum l-a văzut, căci numai aruncându-i o privire, a înţeles că atinsese iluminarea, măcar că se asemăna mai degrabă cu un sălbatic. Dar este ştiut că înţelepţii se recunosc între ei, şi proştii rămân proşti, după cum spune proverbul. Sub protecţia maestrului Ming, care i-a aranjat maestrului Hă un edict imperial care îi asigura o casă, slugi şi o simbrie generoasă, acesta din urmă a putut să-şi scrie în pace doctrina, şi să o propage în toate colţurile imperiului. Până la sfârşitul zilelor, a oferit cu generozitate perle din înţelepciunea lui atât oamenilor de seamă, cât şi gloatei. Apoi a murit. Dar numele lui a intrat în istorie.

După cum e ştiut, doctrina maestrului Hă se întemeiază pe Cele Cinci Nestemate ale Adevărului:

1. Viaţa e suferinţă, şi moartea e suferinţă.
2. Orice efort e zadarnic.
3. Speranţa e amăgire.
4. Totul e deznădejde, dar deznădejdea nu foloseşte la nimic.
5. Cum totul e suferinţă, orice efort e zadarnic, speranţa e amăgire şi totul e deznădejde care în schimb nu foloseşte la nimic, se cuvine totuşi să căutăm a ne păstra simţul umorului, a preţui pe oamenii de familie şi caracter, a gusta cu cumpătare din fructele spiritului şi ale desfătării trupului, şi a ne supune autorităţii.

Devenită religie oficială a imperiului în timpul dinastiei, religia maestrului Hă, deşi se sprijină mai înainte de toate pe Cele Cinci Nestemate ale Adevărului, mai cuprinde o seamă de prevederi, recomandări şi restricţii cu caracter administrativ şi juridic, dar mai ales moral, adunate în "Codul Celor Cincisprezece Mii de Picături de Chihlimbar" (în realitate, 15,842 de "ziceri"). Amintim pe cele mai populare dintre ele:

- Dinţii nu pot fi scoşi fără durere. Dar la vremea lor, ţi-au fost de folosinţă.
- Se cuvine să meditezi în tăcere şi cu capul acoperit, după cum vinul bun îl laşi să se preţuiască la adăpost, şi nu în amfore găurite.
- Femeile să fie cuviincioase şi ascultătoare.
- Preţuieşte-i pe bătrâni, şi supune-te lor. Şi dacă poftele lor ţi se vor părea neghioabe, nu uita că într-o zi, dacă vei avea zile, vei fi şi tu bătrân, şi îţi va plăcea să fii ascultat.
- Munca, studiul şi exerciţiile fizice cultivă virtutea, primenesc mintea şi întreţin un corp armonios.
- Ori de câte ori o femeie dă cu ochii de un bărbat, e nimerit să-şi acopere cu palmele nasul, ochii şi gura.
- Munca şi vinul să nu fie amestecate. Desfrâul nu face casă bună cu sârguinţa. Toate la timpul lor.
- Pe oamenii născuţi sub o stea norocoasă să nu-i pizmuieşti. Ei sunt mai buni ca tine, aşa că e mai bine să-i preţuieşti şi respecţi.
- Când duşmanii ameninţă ţara, e bine ca împăratul, soldaţii şi poporul să se apere. Dacă nu, duşmanii vor da năvală, şi va fi prăpăd. Căci în vremuri de restrişte, fiecare se apără pe sine, şi toţi se apără laolaltă.
- Moartea urmează după viaţă. Dar alţi oameni vor naşte, din nou şi din nou, până ce va veni sfârşitul lumii.
- Femeile să nu uite că bărbaţii lor ştiu mai bine ca oricine ce e bun pentru ele. Sub nici un chip să nu le iasă de sub ascultare. Nimic nu e mai rău ca o femeie trufaşă, care să-i spună tatălui, soţului sau fratelui "nu vreau".
- Berbecii sunt animale venerabile. Cine mănâncă din carnea lor face să se abată asupră-i toate nenorocirile. V-au fost date în folosinţă carnea de vacă, de bou, de oaie. Ce mai vreţi? Preţuiţi berbecii, în urma lor aprindeţi beţişoare de santal.
- Să nu te dezbraci în faţa unor necunoscuţi, în nopţile cu lună plină. Şi nici să nu te uşurezi, în faţa lor. Pentru aceasta, e mai nimerit să te ascunzi într-o pădurice.
- Cine înşeală la bani pe un neguţător cinstit, trebuie să-i înapoieze acestuia toată suma, şi încă 14,55% din ea, pentru ponoasele suferite.

- După moartea tatălui, primul născut devine şeful familiei. Mama şi fraţii să-l asculte şi respecte.
- Femeile să nu umble încălţate, căci trufia se pedepseşte.

Deşi maestrul Hă nu a făcut în doctrina sa nici o referire la divinitate, după moartea lui, discipolii au reuşit să compună intuitiv şi printr-o migăloasă interpretare a semnelor un panteon compus din Marele Zeu - Broască (care era ţinut la mare preţuire de către popor, la acea vreme) avându-i ca sfetnici pe Zeiţa Mu, şi pe însuşi maestrul Hă, care pe tronul lui ceresc o ţine pe genunchiul drept pe doamna Wu (penultima lui soţie, mama a cincisprezece feciori) considerată zeiţa fertilităţii, şi pe genunchiul stâng pe concubina Iyi, protectoarea frumuseţii, a artei şi neguţătorilor.

38.

La răsăritul soarelui se ridică din apele molcome. Prin ochii lui de argint asemeni ochiului lunii, vede cum se aşterne în faţă-i câmpia Nilului, poleită de soarele dimineţii. Barca lui regească se desprinde uşor din papuri, taie undele leneşe ale fluviului, care ca un animal mare şi placid udă malurile înecate de verdeaţă, brăzdând deşertul cu două fâşii verzi de câmpii şi palmieri. Atât ţara morţilor, la apus, până înspre poalele piramidelor, cât şi ţara viilor, la răsărit, cu oamenii care ies la cules ca furnicile.

Mai ştie pe cineva care va avea roade de cules - şi asta cât de curând, căci timpul îşi ieşise din matcă, pentru a scrie încă un rotocol din salba destinelor nelumeşti şi ciclice ale zeilor, pentru a se perpetua în rotirea ei în eter înainte şi înapoi, schimbând trecutul şi viitorul. Da. Cineva avea să culeagă. Să culeagă fructele mâniei Seth, unchiul său, cel care i-a ucis tatăl. Pentru ca să nu mai plângă ochii mamei sale, Isis, marea magiciană, avatar a Pistis Sophiei, zămislită din eternitate, mamă a Zeului de-a pururi în viaţă, fiică a regelui fără de moarte. Eonii se învârt în jurul lui, şi Horus alunecă cu barca lui înspre Edfu, împăcat cu păianjenii nevăzuţi care ţes pânza destinului în jurul lui. Fie şi linţoliu. Merge să-şi răzbune tatăl, pe Osiris, căsăpit de fratele lui, unchiuleţul Seth, cel care-i oferea jucării cu rânjetul lui de hienă, de fiecare dată când, întors din deşert, poposea în palatul regescului său frate. Osiris cel tăiat în bucăţi, Osiris înroşind cu carnea lui apele Nilului, pe care cu lacrimi în ochii mama sa Isis l-a adunat şi reîntregit ca pe un puzzle, cu care mai apoi s-a împreunat pentru ca în taina mlaştinilor să-l nască pe Răzbunător, pe şoimul care să aducă izbânda şi să-l alunge pe uzurpator.

Horus îşi întinde aripile şi se năpusteşte asupra unchiului lui, care luat prin surprindere face feţe feţe, se preschimbă-n şobolan şi-n girafă, apoi îşi ia armele şi se pregăteşte să-şi întâmpine cum se

cuvine nepotul. S-au ciocnit o dată, s-au ciocnit de două ori... Horus se năpusteşte în picaj, şi în ultima clipă îşi vede unchiul scoţând din tunică un pumnal, pe care i-l implântă în ochi. Durerea îi explodează în creieri, se înalţă din nou către soarele arzător. Cu ochiul scurgându-i-se pe faţă, Horus se rostogoleşte din nou peste uzurpator, ca un meteorit în cădere. Umbra lui înnegreşte zidurile palatului, se face tăcere, se face frig, Seth se împiedică şi cade pe spate, şi urlă în clipa în care şoimul îi atinge cu ghearele mădularul, înfigându-i-se în testicole, pe care i le smulge în timp ce se ridică din nou.

Soarta a fost scrisă. Umilit, înfrânt, crocodil şi apoi hienă, unchiul Seth o ia la fugă înspre dune. Zeul cel rău, zeul deşertului se afundă în jarul nisipului, în străfundurile temutului său lăcaş. Vlăguit, bântuit de durere, Horus ştie că a câştigat. Spre soare-apune, el vede în depărtare ochii surâzători ai mamei sale, Isis - cea mai frumoasă femeie din lume. Alături, petrecut în feşe, îl contemplă Osiris cel nemuritor în moartea lui. Va intra în palat, şi îşi va aşeza pe frunte coroana celor două Egipte. A învins.

Deşteptătorul începe să piuie duşmănos şi strident, alungându-i visele ca o găleată cu apă azvârlită peste un geam cu flori de gheaţă. Imediat după aceea urmează vocea stridentă a mamei: "Sam, scularea!"

Ar putea foarte bine să mai rămână în pat o jumătate de oră şi să nu întârzie la şcoală. Dar aşa vrea Jane - să se scoale toată lumea la şase, odată cu ea. Să mănânce fulgi de ovăz. Să se spele pe cap şi pe faţă, obligatoriu cu apă rece (de parcă ar fi de ales - numai seara dă drumul la cazan). Sam mijeşte ochii, ar dori să se întâmple ceva cumva să nu trebuiască să se supună ritualului cotidian, să-şi rezume visul (acelaşi vis) cu ochii minţii, şi să îl savureze. Jane boncăne spre camera lui, ridică storurile cu huruit, aprinde lumina "Hai, Sam, scoală odată, ce păzeşti?" îl priveşte nedumerită. Sam îi evită privirea, preferând să se uite înspre afişele cu hieroglife de pe pereţi.

Se ridică din pat, se duce la baie, etc.

- Sper că de data asta o să câştigi, băiete, îi zise Robson, bătându-l cu putere pe spate. Odată şi-o dată, trebuie să le arăţi că nu eşti un papă-lapte!

Apa de la baie a fost rece. Laptele, el, prea fierbinte. Ca de obicei. Ca de obicei. Robson nu e tatăl lui. Robson e prietenul lui Jane.

Sper că o să câştigi, a zis? Ooh... La naiba... Azi e miercuri, şi trebuie să mă duc la cursul de karate. De ce? De ce? De ce eu? Doisprezece ani. Încă şase până la majorat. Nu, nu o să fac nici un fel de studii de medicină.

Sam e un băiat timid, care trăieşte cu totul în lumea benzilor desenate şi cărţoaielor lui de istorie şi mitologie egipteană. *De la accident* încoace, e şi mai retras, şi mai puţin comunicativ.

Domnul Robson e *team coach* la fabrica de ţigări. Cum Sam nu e copilul lui, consideră că are o datorie morală faţă de el. Aceea de a-l ajuta să reuşească în viaţă. De a învăţa să se bată, să vadă că viaţa e dură, să fie un bărbat. Să-şi găsească calea. Şi Jane e de acord cu el. Medicina e o idee bună.

- Prinde, băiete! Domnul Robson îi azvârle sacul de parcă ar fi o minge de tenis. Apoi îl bate din nou pe spate, şi îi dă brânci înspre verandă: Dă-i drumul, ce te moşmondeşti, tinere? Hai, fuguţa, fuguţa! Fii puţin mai sportiv, ce, ai dormit strâmb?

Îi urăşte.

Mai târziu, Sam o să plece, o să fie liber ca pasărea cerului. Ca un şoim. Are să plece în marele oraş. Are să vândă pizza şi are să lucreze în benzinării. Are să muncească ziua şi studieze noaptea. Or să-l primească la egiptologie, are să reuşească. Într-o seară, pe coridoarele bibliotecii va întâlni o fată slăbuţă şi cu ochelari, frumoasă cum numai fetele cu ochelari pe care le întâlneşti cufundate ore întregi în tăcerea prăfoasă a marilor biblioteci pot fi. Se vor iubi, vor studia împreună. Vor primi o finanţare, vor pleca în Egipt. Vor lucra la Luxor, şi la Karnak, şi la Sakkara. Vor dezveli cu atenţie şi dragoste fiecare ulcior, vor săruta cu privirea fiecare inscripţie, fiecare mumie. Le vor ţine înfăşate în mâini cu blândeţe şi grijă, ca pe proprii lor prunci. Vor...

- Să nu ne dezamăgeşti, face Jane, îl sărută pe frunte şi demarează în trombă, cu domnul Robson la volan. Să fii tare, ştim că poţi reuşi.

Şi tu ce-ai reuşit, gândeşte copilul. Cum îţi permiţi să-mi vorbeşti de reuşită...? E clar, Jane nu este Isis.

Lăsat în faţa complexului sportiv, Sam simte un gol în stomac. Josh şi cu acoliţii lui se îndreaptă şi ei spre intrare, din partea opusă.

- Ia te uită, ia te uită... Încă nu ţi-a ajuns lecţia de data trecută, pişpirică? Vai de capul tău... Scrie-ţi testamentul, *chiorule*, să vezi ce bătaie am să-ţi trag...

Rămas singur, Sam priveşte lung în urma duşmanului său. Şi strânge pumnii.

39.

A fost odată un bărbat care se chema Sigărteanu. Sigărteanu avea un metru optzeci şi opt, ceea ce pentru un bărbat era OK. Şi-a găsit o femeiuşcă simpatică şi atrăgătoare, căci este ştiut că femeile sunt foarte exigente când e vorba de talia masculină - indiferent cât de injustă este această exigenţă.

La şaizeci şi ceva de ani, ca majoritatea cetăţenilor care ajung cu bine la o asemenea vârstă, Sigărteanu a ieşit la pensie. Când i s-a făcut vizita medicală ca să se constate dacă e apt pentru asumarea condiţiei de pensionar, l-au măsurat şi au constatat că avea doar un metru optzeci şi patru. Ce să-i faci, şi-a zis Sigărteanu. E ştiut că omul cu vârsta pierde câţiva centimetri, e un fapt cunoscut. Oricum, un metru optzeci şi patru e o înălţime care încă rămâne rezonabilă. Şi într-adevăr, unele femei pe stradă continuau să întoarcă capul cu speranţă după domnul Sigărteanu, să-i admire înălţimea, nădăjduind c-o să le invite la cofetărie.

Aici însă lucrurile au luat o turnură neaşteptată. Pierderea de înălţime a domnului Sigărteanu s-a accentuat, ca şi cum ieşirea la pensie ar fi fost un catalizator. Aşa cum o femeie anorexică îşi pierde toată fala şi nurii în câteva săptămâni nutrindu-se cu zer de iaurt şi alergând prin parcuri ca o descreierată, aşa şi pensionarul Sigărteanu a început să piardă din înălţime ca un avion în picaj. Astfel, s-a pomenit într-o zi într-o situaţie neplăcut de simetrică: avea şaptezeci de ani, şi fix un metru şaptezeci. Era de nerecunoscut, cetăţenii cartierului treceau acum lângă el fără să-l salute, şi chiar şi în faţa unora din rude trebuia să se ridice Sigărteanu în vârful picioarelor pentru ca să semene un pic cu cel ce fusese.

Peste un timp, la un metru şaizeci şi cinci baba de nevastă-sa a hotărât să îl lase, fugind cu alt pensionar deşirat, care avea destul de probleme de sănătate dar cel puţin care îi oferea încredere în viaţă, de la înălţimea seducătoare a celor un metru optzeci şi unu ai lui.

Necăjit, domnul Sigărteanu a hotărât să nu prea mai iasă din casă, căci ultimele luni după ce nevastă-sa îl părăsise luând cu sine cablul TV şi zestrea maică-sii îi oferiseră ocazia de a fi interpelat cu puţin agreabilele remarci de genul: piticanie, nimicanie, piticot, ţâşti-bâşti, doi la metru, (pardon, n.a.:) bese-n cizme, etc., putând constata trista bogăţie sinonimică a limbii materne.

Noroc cu un nepoţel fără prejudecăţi de talie, care îi aducea în fiecare zi sticla cu sana şi îi făcea nişte cartofi prăjiţi, iar sâmbăta venea să discute cu el politică, fotbal şi să joace şah.

La nici şaptezeci şi cinci de ani, domnul Sigărteanu ajunsese chiar mai scurt decât un japonez de talie medie (niponii şi niponofilii se vor opri în acest moment din lectură, scandalizaţi. Bun. Rămânem între noi.) Pensia lui fiind prea mică să-şi cumpere haine pe măsură, trebuia să se îmbrace (spre ruşinea lui) de la raionul copii. Sigărteanu se simţea profund înjosit ca, ajuns la vârsta asta după o viaţă de muncă, să trebuiască să poarte izmenuţe roz cu inimioare ori tricouri de culori stridente cu batmani, haripotări şi pokemoni.

La optzeci de ani, Sigărteanu era sănătos şi voinic, în schimb măsura deja un metru patruzeci şi trei. Nevoile lui de hrană se reduceau simţitor, ceea ce făcea ca pensia să i se pară ceva mai mare.

A mai trecut vreme, şi într-o bună zi, nepotul i-a adus în casă împreună cu franzela şi sticla cu sana o echipă de reporteri de la "Crimă şi mistere" din localitate, care doreau să umple două pagini din viitorul număr ar revistei cu povestea domnului Sigărteanu. Se gândiseră la două variante de titluri. Primul îi displăcea micuţului pensionar datorită caracterului lui indelicat: "Înalt ca bradul, a ajuns o buturugă", al doilea pentru că, deşi senzaţionalist, conţinea un neadevăr cronologic: "După ce l-a lăsat nevastă-sa, a intrat în pământ de supărare".

Până la urmă, s-au tocmit la un titlu mai neutru, plătindu-l pe intervievat cu taloane de tombolă *Învârţi şi câştigi*.

Până să dea să-l măsoare, Sigărteanu mai pierduse un centimetru, ajungând la un metru treizeci şi opt. Apariţia articolului a fost însă întârziată de asasinatul unei întregi scări de bloc de către un şomer scăpat de sub control, care după ce a ars cadavrele cu acid sulfuric s-a dus liniştit la butic să-şi cumpere o ciocolată. Entuziasmată de happening, *mass-media* a considerat prin comparaţie cazul domnului Sigărteanu ca fiind minor, aşa că interesatul a trebuit să mai aştepte. Până la urmă tot l-au publicat, însă cu o remarcă de subsol: "de la ora scrierii acestui interviu, pensionarul a mai dat înapoi un pic, ajungând actualmente la un metru treizeci şi trei şi jumătate".

Articolul, pe lângă faimă, i-a adus lui Sigărteanu o seamă de vizite inedite care îi permiteau să mai omoare timpul: paranormali, exorcişti, oameni politici, ozenologi, şi o mulţime de curioşi. Abil şi plin de bune intenţii, nepotul instituise o taxă de 100 de mii ori de cincisprezece minute de comunicaţii telefonice în schimbul expunerii de pe acum vestitului său unchi.

Într-o zi (84/1m29) madam Sigărteanu venise cu lacrimi în ochi să îl întrebe pe fostul soţ dacă o iartă. Amantul ei cel chipeş căzuse grav bolnav şi ea nu avea timp, bani şi răbdare să se ocupe de el, aşa că era dispusă să împartă din nou apartamentul conjugal, care între timp fusese înzestrat cu gresie, bucătărie americană, centrală termică, televizor panoramic cu plasmă, în timp ce două ziduri aparente şi unul de rezistenţă fuseseră dărâmate, iar balconul fusese închis în plăci solare. Amatorii de senzaţional care stăteau în ziua aceea la coadă să-l vizioneze pe domnul Sigărteanu şi să-i asculte povestea, au constatat că talia redusă nu ştirbeşte capacitatea de a profera insulte nedemne de respectul cuvenit unei femei, şi nici precizia de a azvârli în aceasta cu telecomanda.

Aşa cum ştiţi deja din cultura dumneavoastră generală, domnul Sigărteanu, intrând în cartea recordurilor şi devenind astfel un subiect de mândrie naţională (cel mai mic om din lume, cel mai bătrân om din lume, cel mai bogat pensionar de pe continent, cel mai sănătos vârstnic) a continuat să ducă o viaţă tihnită, pe măsură ce se pregătea să intre într-o altă dimensiune. Trecute fiind vremurile când se

putea lăfăi într-o cutie de pantofi confort sporit, iar apoi acelea în care putea fi admirat făcând fitness la microscop, Sigărteanu a fost pierdut în mod dramatic din colimator vreme de cinci ani, aşteptând ca tehnologia epocii să poată permite observarea unor creaturi de talia lui. Când un nou instrument de precizie a reuşit să-l localizeze, Sigărteanu era în formă, abandonase îmbrăcămintea (şi de aceea reportajele despre el au fost reluate numai la ore nerecomandate minorilor) şi se hrănea cu microorganisme.

Viitorul e nesigur. După cum spun gurile rele, în ultima vreme tendinţa scăderii domnului Sigărteanu nu numai că a fost frânată, ci chiar inversată. Este poate doar o ipoteză teribilistică, dar dacă ar fi să ne luăm după ultimele date neconfidenţiale, în ritmul ăsta peste trei luni va ajunge din nou la un milimetru, peste un an la zece, şi apoi... cine mai ştie?

40.

Ilarionei îi era scârbă de oameni - întocmai ca domnului Croitoru, de la povestirea 30. Asemănările însă se opresc aici. Dacă domnul Croitoru se limita la detestarea genului uman din cauza vicisitudinilor cotidiene pe care le îndura, Ilariona nu avea un motiv deosebit de a se plânge. Şi nici de a fi mulţumită, să fim drepţi. Însă ea detesta visceral pe toţi cei care, ca şi ea, veniseră pe lume pentru ca înainte de a suferi şi muri să aducă pe lume pe alţii care să sufere şi moară. Îi ura pe toţi cei care răspândeau suferinţa şi moartea în jurul lor cu bună ştiinţă, din motive instinctuale (tigrul în junglă) raţionale (exterminări în masă) ori iraţionale (furul care din plictiseală îl gâtuie pe drumeţ după ce acesta şi-a dat obolul). Pe cei care răspândesc suferinţa şi moartea din îndatorire de serviciu (călăii) ori involuntar şi pasiv (drumeţul care calcă pe un muşuroi de furnici).

Ilariona ura planetele care se nasc pentru a se stinge, îngheţând odată cu ele miliardele de trepăduşi înzestraţi cu receptaculi de durere care orbecăie pe ele. Ura această lume prinsă în cleştii cauzalităţii, a transformării, o ura gnostic şi orfic, şi nu vedea nicăieri o rază de lumină care să nu vateme, un fir de iarbă care să nu crească pe un cadavru.

Ilariona pe măsură ce se maturiza ura mai mult şi mai aprig tot ceea ce o înconjura, aşa cum îşi ura şi chipul ciupit de vărsat şi picioarele subţiri, uşor strâmbe, chiuveta de la baie care după o pană scuipa un jet anemic de apă pământie. Ilariona a hotărât la un moment dat să nu mai iasă din casă. Şi-a lăsat uşa deschisă ca s-o calce tâlharii, şi s-o descotorosească de toate cele de care nu avea trebuinţă. Şi tâlharii i-au călcat apartamentul şi trupul, de parcă nici n-ar fi văzut scârba investită în ele. Apoi,

şontâcăind, Ilariona a aruncat pe fereastră restul de zdrenţe şi mobile mâncate de carii pe care nici tâlharii nu le-au vrut. Rămăsese o masă - o masă mare, moştenire de familie, prea grea de urnit. Ilariona a curăţat-o cu grijă. S-a urcat pe ea, şi-a pironit ochii în tavanul alb şi a început să aştepte. Orele treceau şi Ilariona începea din nou să simtă greaţa cum o împresoară. Bătăile inimii i se accelerau, neliniştitoare, în liniştea pustie a apartamentului ei.

Ilariona a închis ochii şi cu buzele tremurânde, în şoaptă, a început să se roage.

41.

Mi se pare revoltătoare atitudinea babei de la etajul doi, doamna Fifi Dragoman, care în fiecare sâmbătă dimineaţa întinde o sfoară de-a lungul palierului şi îşi întinde chiloţii pe ea. Apoi se aşează pe un scăunel aşteptând uscarea, şi pândind pe toţi vecinii care trec. *E proaspătă?* Şi îşi bagă unghiile în pâinea mea turcească, oricât încerc să mă eschivez. Ajuns acasă, tai întotdeauna cu scârbă o bucată în jurul găurii. Imposibilă femeie.

În schimb, domnul Hârdău de la 6 e cu mult mai abject. A fost pe vremuri profesor universitar, şi până în ziua de azi a păstrat prostul obicei de a vorbi tuturor despre viciul lui principal: adularea lui Nietzsche, şi (încă mai patetică) cea a lui Schopenhauer.

De fiecare dată când nu merge liftul, cobor scările dintr-o suflare, fără să privesc către uşa din mijloc, pe care sub vizor este aşezată o plăcuţă, unde între coloane ionice stă scrisă inscripţia:

AICI LOCVIESTE STIMATVL DOMN POMPILIV HÂRDĂV
PROFESOR, DOCTOR EMERIT
FILOSOF, LICENTIAT IN CVANTICĂ & BALISTICĂ

Căci de m-ar vedea, individul ar da buzna, şi nu ar rata ocazia de a plasa un citat din *Zarathustra* ori din *Vieaţa, amorul, moartea* - pe care le ştie pe dinafară, neuronic compartimentate după paginile şi rândurile lor pătate de muşte din "Biblioteca pentru toţi". Până şi la gunoieri - când trec - le vorbeşte cu pasiune de nihilism - şi aceştia, dacă îşi primesc ciubucul, hotărăsc să nu o ia ca pe un afront şi să nu îl ia la bătaie. Când nu, nu.

Îi detest şi pe Nietzsche, şi pe Schopenhauer, şi pe urmăritorii şi discipolii/fanii lor cei cu mintea creaţă.

O prefer pe madam Fifi Dragoman, de la etajul doi, cu chiloţii ei cu tot.

42.

A umbla cu trupul acoperit este de o consternantă nedelicateţe. Poate în toate cazurile şi pe bună dreptate fi interpretat ca un semn de intenţii rele: oare de ce ai avea ceva de ascuns? Duci cu tine o armă? O boală de piele? Eşti, de fapt, un monstru? Oamenii sinceri umblă în pielea goală. Bineînţeles, poţi purta încălţări, că pe jos e plin de cioburi şi te poţi tăia. Dar a-ţi acoperi membrele e mai puţin justificat. În ţara noastră e destul de cald pentru ca nimeni să nu aibă nici o scuză în acest sens. Cei friguroşi se pot acoperi cu o pânză de sac, pe care să pună la vedere avizul medical corespunzător. Dar un gest de politeţe elementară ar fi să se descopere când trece cineva pe lângă ei, sau măcar să-şi arate părţile genitale.

În ţările unde e cu adevărat frig e bine să umbli cu haine transparente - călduroase, prin care să se vadă totul. Dacă-ţi dă mâna să cumperi aşa ceva. Dacă nu, stai în casă şi aşteaptă să vină primăvara.

Există un trib în Etiopia care umblă în pielea goală. Numai bătrânii şi răniţii îşi acoperă partea alterată ori vătămată accidental sau de vreme. Frumuseţea corpului după ei trebuie expusă, urâţenia nu. Nu ascunzi soarele într-un coş de răchită. Îl laşi să anine în cer. Numai pe morţi îi ascunzi, îngropându-i - şi pe măsură ce suntem mai morţi, ar trebui să ne ascundem din ce în ce mai mult. Aşa crede acel trib de etiopieni.

E deja un punct de vedere interesant - dar noi trăim într-o societate democratică şi îngăduitoare, unde fiecare are datoria de a suporta imaginea fizicului celorlalţi, oricât de respingătoare ar fi.

După părerea mea, numai în cazul căsătoriei nu trebuie să se vadă oamenii la trup înainte - căci s-ar putea lua după aparenţe. După ce corespondează îndelung pe internet ca să se familiarizeze cu o serie de persoane, din cele pe care le preferă i se va alege fiecăruia un tovarăş de viaţă prin tragere la sorţi. Aşa va fi sigur fiecare că îşi alege perechea de suflet. Dragostea trupească vine la urmă.

43.

Într-o seară, întorcându-mă de la discotecă am dat într-un wc public peste o creatură hidoasă. La început am crezut că era un monstru şi m-am întrebat cum se procedează în asemenea situaţii. Apoi, odată ce şocul a trecut, am remarcat că era un biet cetăţean ca şi mine. Numai că obrazul îi era acoperit cu coşuri, ceea ce îi făcea trăsăturile de nerecunoscut. Nefericitul îşi storcea cu atenţie coşurile în oglindă. La fiecare jet galben care ţâşnea, dădea un suspin de uşurare, şi pe faţă i se aşternea un zâmbet plin de satisfacţie. Mă gândeam că acel om îşi petrece viaţa storcând coşuri, ceea ce îi produce satisfacţia permanentă a executării corecte a operaţiunii respective. Trebuie să zâmbească astfel, uşurat, de câteva zeci de ori pe zi.

M-am îndreptat spre casă, gândindu-mă la chestia asta. Străzile marelui oraş erau de o mizerie de nedescris. Avusesem o săptămână grea. O lună grea. Un an greu. Trăiam într-una din cele mai bogate ţări din lume. Cerul era etern cenuşiu. Gloata mă înghesuia în transporturi cinci zile pe săptămână. Vineri seara ieşeam cu colegii de serviciu în discotecă, unde flirtam cu o frumuseţe întâlnită întâmplător - niciodată mai mult. Sâmbătă dormeam ca o brută până la ora 3. Spre seară ieşeam cu gagica la o cafea. Apoi mă simţeam obligat să fac dragostea cu ea, iar ea de bună seamă se simţea obligată să se arate cât de cât interesată, la fel de lehămisită şi încercănată ca şi mine, după o săptămână de muncă, o lună de muncă, o viaţă de muncă. Duminică trăiam tristeţea anxioasă a apropierii zilei de luni. Ieşeam la plimbare sub cerul plumburiu, ne zgribuleam de frig. Ne uitam la porcăriile de la tele, ea lua ultimul taxi spre casa ei, adormeam. Poate într-o zi o să trăim împreună, şi de frica morţii vom face copii, ceea ce nu va face decât ca lucrurile să se înrăutăţească şi complice inutil.

M-am îndreptat spre casă, printre ultimii petrecăreţi în costum şi cravată care după ce-şi băuseră minţile ca să uite de săptămâna de lucru, îşi vărsau maţele pe trotuarele împestriţate cu deşeuri urbane. Buimac, cu sentimentul unui îngropat de viu în cercul vicios al obligaţiilor cotidiene dintr-un oraş mare, m-am gândit apoi şi vreme de mai multe săptămâni la acel om care îşi storcea zecile de coşuri în oglinda murdară a acelei toalete publice, şi la chipul lui radiind de satisfacţie.

44.

Am un prieten care şi el e scriitor. Ce scrie el? Păi, uite, scrie romane bine documentate despre viaţa fetelor mari în secolul XVIII în Scoţia. Cu lux de amănunte, astfel încât pe bună dreptate, se poate spune că odată ce ai citit o carte de-a lui e ca şi cum ai mai fi trăit, într-o altă existenţă, în pielea unei fetişcane scoţiene. Poţi descrie cu amănunţime ce a simţit o astfel de fată, cum se vedea lumea prin ochii ei, care îi erau frustrările şi bucuriile, speranţele naive şi cele mai puţin naive, frumosul şi urâtul, binele şi răul lumii ei. Numai că mie asta nu îmi spune nimic, să trăiesc în pielea unei fete scoţiene din nu ştiu ce secol.

Eu, ah, eu scriu altceva. Scriu, de pildă, cărţoaie voluminoase în care este vorba de... ei bine, nu e vorba despre nimic anume. Înghesui în ele cuvinte rare pe care le întâlnesc, culori şi mirosuri din toate epocile, bucăţi de filme cu comici vestiţi ai ecranului - uneori tai direct o bucată din film şi o lipesc peste alte rânduri, în diagonală - pentru mine, o carte se scrie în diagonală, şi se citeşte tot în diagonală, cu gâtul uşor strâmb, şi ajungi să comunici cu ea când vorbeşti în limbi şi ajungi să vezi multi-dimensional, ca într-o hologramă. Asta e părerea mea, aşa văd eu lucrurile.

Prietenul meu, să zicem Ş., îmi dă întotdeauna la citit cărţile lui. Şi eu lui pe ale mele. Citesc cu atenţie cărţoaiele lui cu experienţe feminine virginale scoţiene, pe măsura timpului disponibil. Uneori, le însoţesc de remarci făcute pe margine, cu un creion roşu, gros. Că pentru asta sunt făcuţi prietenii. Iar el citeşte dosarele mele cu decupaje, pe care eu le numesc tot *cărţi*. Şi subliniază cu marcărul fluorescent pasajele sau bucăţile de imagine care i s-au părut mai interesante. Şi eu atunci mă recitesc, şi când dau de pasaje subliniate cu galben bat din palme de bucurie, ca un copil, le recitesc încă o dată şi îmi dau seama cu satisfacţie cât de bine le-am scris.

Acum, după cum ştiţi deja, se întâmplă că eu nu prea înţeleg de ce anume el scrie ceea ce scrie, la ce foloseşte să faci vodoo cu sufletul unor fete scoţiene. Iară el presupun că deseori zâmbeşte deconcertat în faţa cărţoaielor mele, încercând să le citească în linie dreaptă şi nu în diagonală. Dar asta e chestie de gust, şi mai mult decât atât. Fiecare are lumea sa, şi la răspântia dintre două lumi, ce putem învăţa unii de la alţii e un fenomen de natură strict incidentală şi anecdotică. De aceea, dacă el mă întreabă dacă mi-au plăcut cărţile lui, eu mint cu seninătate, da, mi-au plăcut. Mi-au plăcut la nebunie. Şi el pleacă mulţumit la treburile lui. Şi el îmi spune mereu că sunt un mare scriitor care am revoluţionat literatura cam în măsura în care revoluţia franceză a revoluţionat istoria masacrelor universale.

Pentru asta sunt făcuţi prietenii. Ca să se pună în pielea ta, ca să te înţeleagă chiar dacă nu te înţeleg, apoi să iasă din pielea ta ca dintr-o flanelă şi să îşi vadă de ale lor. N-am nevoie de prieteni care să-mi spună că scriu prost. Ăia nu sunt prieteni, asemenea oameni se numesc duşmani. Eu am nevoie de prieteni care să-mi spună că scriu bine şi că sunt frumos, şi asta mă va ajuta să scriu mai bine şi să fiu mai frumos.

Greşelile mi le văd şi singur. Şi dacă, mă rog, uneori li se pare că am scris mai puţin inspirat decât de obicei, ei nu au decât să-mi spună "uite, cred că ţi s-au descheiat şireturile la pantofi" şi eu voi înţelege imediat despre ce e vorba.

La asta sunt de folos prietenii. Şi mai sunt de folos la ceva - la fel ca şi tovarăşii de viaţă - ei împart cu tine ceea ce se poate împărţi, adică ceea ce tu ai deja - mă explic, de pildă prietenul meu Ş. şi cu mine ne petrecem ceasuri întregi la lumina unui opaiţ bând beri belgiene şi lăudându-le calităţile, căci amândurora ne place să degustăm acest tip de bere, care, credem noi, reprezintă una din cele mai mari plăceri ale vieţii, mai ales când este băută la lumina unui opaiţ.

În afară de prieteni, rude cunoscuţi şi tovarăşi de viaţă mai există şi *culturiştii*. Scopul propus al acestei categorii de mutanţi este să-ţi numere virgulele şi perii din cap, şi să-nrămeze ceea ce ai scris tu în aprecieri fornăitoare, elogioase ori injurioase dar de cele mai multe ori abracadabrante şi fără nici o legătură cu cărţile tale. Ei poartă o lupă mare în mână, un nod papion legat impecabil chiar şi atunci când se înfăţişează cu pieptul păros dezgolit (şi chiar şi atunci când sunt femei), un burdihan de proporţii chiar şi atunci când sunt schilambici şi rahitici, şi au trei ochi dintre care cu cel puţin doi nu văd aproape deloc, moştenire de la mama lor, culturistica.

45.

De multe ori, emit rezerve faţă de anumite cărţi pentru simplul fapt că mă deranjează titlul, numele autorului sau moaca lui. După cum ştim, de cele mai multe ori cele trei elemente (titlul - numele - înfăţişarea) nu au nici o legătură cu natura adevărată a cărţii, care (şi asta, mai cu seamă dacă este bine scrisă) constituie o lume aparte, cu existenţă de sine stătătoare, care nu are nevoie de nume şi etichete agăţate de ea sau de care să se agaţe. Chestia asta de obicei e prost înţeleasă şi o asemenea viziune e viciată de cele mai multe ori de ideea de drepturi de autor imagine de marcă şi alte porcării. Numai la cărţile vechi în general anonimatul decent garantat de praful istoriei îţi dă frâu liber imaginaţiei, şi te lasă

să crezi (dacă pentru tine asemenea detalii au importanţă) care ar fi fost titlul unui text medieval, dacă cel care l-a scris a fost bărbat sau femeie, dacă a trăit douăzeci ori optzeci de ani, dacă avea nasul încovoiat ochii pătrunzători ori picioarele păroase.

Drepturile de autor, ce-i drept, îi asigură scriitorului gloria şi banii. Fapt pervers, provenit dintr-un viciu al sistemului, căci scriitorii ar trebui întreţinuţi din fondurile publice (ca toţi indivizii, de altfel) în vreme ce sistemul de drept-şi-profit îşi are un unic scop real - anume, ca maşinăria să se învârtă în gol.

De multe ori, acopăr cu o bandă de hârtie cotoarele cărţilor ori poşetele discurilor din biblioteca mea. Deasupra, pun ce vreau - ce mi se pare mie mai nimerit. Astfel, relaţia mea cu textul ori albumul în sine (iată, am început să vorbesc şi despre muzică şi nu văd unde e problema) devine una mai intimă, mai personalizată...

- Eu cred că te înşeli, mi-a spus prietenul. Absolut totul contează, căci nu există întâmplare. Între conţinutul unei cărţi şi numele, mutra autorului chiar că există o legătură, numai că nouă ne e greu, dacă nu imposibil să o stabilim. Sub dalele tuturor epopeelor istorice zace aburul propriului conţinut ezoteric, auto-generat. Neînţelegerea lui, aparenta contradicţie cu imaginea pe care o dă sunt piedici latente care nu ar trebui să ne facă să-l ignorăm...

Ba eu cred că tu te înşeli, dragul meu, i-am răspuns. Urmând logica ezoterismului intrinsec, ne trezim antrenaţi în angrenajul sistemului de adevăruri obiective. Or adevărul e în altă parte (*împărăţia mea nu-i de pe această lume*). Numai introspecţia subiectivă făcută dincolo de orice prejudecăţi ne poate coborî în străfundurile unde, aşteptându-ne încă şi mereu, zace Lumina.

Dragostea. Dragostea cred că ar trebui să se desfăşoare aşa. Într-o cameră perfect obscură intră dezbrăcaţi mai mulţi oameni. Toţi trec unii pe lângă alţii, încet, toţi şoptesc. Din când în când o şoaptă te atrage. Atunci te apropii şi continui să şopteşti la rândul tău. Dacă curentul trece, începi să-l atingi cu infinită delicateţe pe cel din faţă. Şi dacă degetele tale îţi spun să mergi mai departe, veţi face dragoste acolo, în toate felurile închipuite. Anonimatul înainte şi după e o condiţie indispensabilă bunei reuşite a acţiunii.

46.

A fost odată ca-n poveşti.

Ea era de o frumuseţe înnebunitoare, părul ei de aur i se revărsa până la călcâie.

El era extrem de viril, părul lui de pe piept era aşa de des, că nici nu i se vedea pielea.

Nici unul nu avea sex - ar fi fost şi culmea. Erau netezi între picioare, ca păpuşile. Aşa e frumos. Numai cei din plebe se-mperechează, ca animalele.

Într-o zi, au hotărât să aibă un copil. Au făcut comandă. De bucurie, prinţesa tricota toată ziua scutecele.

"O să-l cheme Albert!" exclamă cu mândrie viitorul tată.

Copilul a fost livrat într-o zi de vineri. Era şi el foarte frumos. Cei doi şi-au privit cu emoţie odrasla.

"Într-o zi, băiatul meu" - îi spuse prinţul pruncului - "ai să fii mare!"

Prinţul şi prinţesa s-au privit în ochi, şi s-au sărutat cu patimă.

Erau aşa frumoşi. Toată ţara îi iubea, mult.

47.

Pentru ca anul acesta în iarna care ne aşteaptă să se evite fenomenul de alunecuş, autorităţile locale au dat preventiv cu sare, începând cu luna mai. Ca să compenseze acţiunile de furt salin şi degajare a carosabilului din motive meteorologice sau mecanomotrice s-a hotărât să se exagereze, fiind vărsate cu basculanta mii de tone de sare grunjoasă pe bulevardele Capitalei. Acestea cu timpul s-au transformat în munţi. Ceea ce a dus la apariţia a noi activităţi constructive şi de agrement, precum: alpinismul, speologia, turismul etc.

48.

Michi îşi aminti într-o bună zi că purta cu sine un sandviş în taşcă, de mai multe zile. Aceasta explica mirosul insuportabil pe care îl simţea în jurul lui, şi cercul de un diametru considerabil pe care îl făceau îndesându-se cât mai departe de el ceilalţi pasageri din autobuz, măcar că înghesuiala era, de fiecare dată, cruntă.

Michi a scos sandvişul, care conţinea mai multe componente perisabile: ouă, maioneză, ciuperci, brânză, iaurt, magiun... Devenise o masă păstos-fărâmicioasă, sub greutatea dosarelor de serviciu cu care călătorise zi de zi în geantă.

Se gândi să îl arunce, însă era păcat: era sandvişul lui preferat. I-l făcuse prietena cu dragoste. Ingredientele folosite trebuie să fi costat cam 3euro50. Nu e bine să fim risipitori. Şi dacă suntem uituci, suportăm consecinţele. Sperând să îl însoţească norocul pe mai departe şi să nu păţească nimic, Michi şi-a făcut semnul crucii, a oftat, apoi a molfăit pe de-a-ntregul sandvişul, ţinându-se de nas, căci duhoarea devenise cu adevărat de nesuportat. Apoi a înghiţit un Spasfon cu un pahar de apă.

A început să-şi citească mailurile, aşteptând să vadă ce se întâmplă. La scurt timp, i s-au împăienjenit ochii, a simţit junghieturi groaznice în stomac, inima şi mâinile i s-au chircit, a făcut să cadă mausul şi paharul, şi s-a prăvălit la pământ. Colegii, văzându-l, s-au repezit cu întrebările: că dacă o avea epilepsie, că dacă cineva se pricepe, că dacă i-o trebui *bouche à bouche* (au zis grasa şi Fred, designerul gay) că dacă e *off circuit*, pe cine să pună în locul lui, că *deadline*-ul la proiect e peste două zile...

În fine, când a început să i se prelingă la colţurile gurii un firicel verzui, unul din cei de faţă a avut prezenţa de spirit să cheme salvarea. Speriat ca nu cumva să fie considerat accident de serviciu ori rezultatul unei ovărdoze de lucru, însuşi şeful cel mare şi-a scos haina ca să-l învelească, i-a băgat în buzunar câteva tichete restaurant şi i-a şoptit la ureche că să nu ezite, dacă simte nevoia să ia câteva zile de concediu de boală.

Dar Michi nu mai auzea, nici vedea cele ce se petreceau în jurul lui. Suferea cumplit, înfundat într-un coşmar în care se făcea că merge pe un câmp molatic de ouă clocite sub un cer galben la umbra unor ciuperci antropomorfe care îi rânjeau diabolic.

L-au dus la spital. Prietenei, care venise în fugă, doctorii i-au dat verdictul, anunţând-o că au două veşti. Vestea proastă: e prea târziu. Intoxicaţia afectase iremediabil o bună parte din tubul digestiv, ce la radiografie arăta mai degrabă ca o grămadă de deşeuri menajere. Vestea bună: venise la spital cu câteva

ore în urmă un camion doldora de organe proaspete, consecinţă a unui carnaj săvârşit într-o pizzerie de un serial killer. Aşadar, material pentru transplant era din belşug.

Cum interiorul lui Michi era practic irecuperabil, doctorii au golit corpul, l-au dezinfectat, l-au umplut cu cele mai de soi organe pe care le găsiseră (cu excepţia celui mai de soi ficat, pus deoparte pentru orice eventualitate cu ocazia vizitei pe care urma s-o efectueze peste câteva zile în regiune un guvernator rus).

Pe prietenă au întrebat-o dacă nu cumva şi-ar da consimţământul şi pentru transplantul unui creier mai de soi, căci printre victimele masacrului se număra şi un celebru matematician. Dar prietena, superstiţioasă şi plină de prejudecăţi, a refuzat vehement.

La ieşirea din spital, Michi era ca nou. Îl aşteptau cu flori colegii de serviciu. Tot ei i-au oferit un set de ceşti de cafea cu logo-ul firmei.

În acea seară, plimbându-se prin cartier, Michi şi prietena au găsit pe jos un portofel cu 300.000 de euro. Au ezitat mult dacă să restituie sau nu suma, şi în cele din urmă au fost de acord că ar fi fost o prostie. Astfel, cu tot acest bănet, viaţa lor pe mai încolo a fost mai uşoară şi mai frumoasă. Aţi auzit, probabil, de efectul fluture: un fluture care bate din aripi în piaţa Tie Nan Men poate provoca un ciclon în Pacific, etc. Iată că şi Michi, având onestitatea de a asuma până la capăt consecinţele, muşcând din acel perimat fruct al ispitei pe care îl constituia sandvişul uitat în geantă, a putut profita de roadele integrităţii lui.

43.

Omul de paie locuia într-o casă de paie. Aceasta mai ales datorită condiţiilor drastice impuse de FMI guvernului ţării lui, în vederea unui împrumut care tot nu mai venea. Omul de paie avea o muiere de paie. Ei făceau copii de paie, la modul cel mai simplu cu putinţă: el se căuta de seminţe, prin paiele lui, şi le vâra cu delicateţe între paiele ei. Acolo, ele încolţeau, şi după câtva timp, ieşea un omuşor de paie din femeia de paie, verde şi scâncind!

Omului de paie nu-i e frig, omul de paie nu are nevoie de programe satelit, omul de paie trăieşte cu apă şi puţin soare. Omul de paie nu e singur, milioane sunt ca el, colibele de paie împânzesc orizontul, neamul de paie trăieşte în colibele sale de paie; de puţine lucruri le e teamă: să nu le cadă coliba în cap, să nu-i ardă focul, să nu le rumege vro mână sau vro fereastră rumegătoarele.

50.

Unchiul locuia într-o vilă frumuşică din centrul capitalei - care dacă nu era nici cea mai frumoasă şi nici cea mai valoroasă, din punct de vedere istorico-arhitectonic, cel puţin se caracteriza prin mult bun gust, şi se găsea la adăpost de toate primejdiile - după ce o cruţase furia distrugătoare a comunismului, mârlănismul etatic care a urmat o ocolise şi el, în mod paradoxal.

Vila nu era cine ştie ce, însă încăpătoare şi rezistentă. În culoarul de la intrare încăpeau de fiecare dată când se întâmpla să fiu în vizită toate cele 24 de gărzi sarmate pe care unchiul le ţinea pe lângă casa lui, ca să îi asigure paza şi onorurile. Constituiau o moştenire de familie oarecum voluminoasă şi puţin economică pentru zilele noastre, când afacerile & neînţelegerile se pecetluiesc în general printr-un simplu rânjet ori pumn în gură, fără farafastâcuri. Dar unchiul meu era un om plămădit dintr-un alt aluat, şi mizeriile şi măgăriile veacului treceau pe lângă el precum zoaiele unei străzi din centrul capitalei noastre într-o zi de februarie, pe faţa unui pocal de cleştar pe care ironia istoriei l-a abandonat undeva lângă bordura trotuarului.

- Chiar nu te incomodează, unchiule? îl întrebam, de cum trăgeam după mine uşa grea, şi lăsându-mi umbrela în vestibul, începând să mă joc distrat cu mustăţile împletite ale gardienilor săi impasibili, în timp ce ceasornicul părăginit consemna cu o gravitate oarecum desuetă trecerea clipelor şi a leaturilor.

- Chiar nu mă, îmi răspundea unchiul, surâzând pe sub mustaţa în furculiţă şi privindu-mă cu ochi de om de familie de după monoclu, în timp ce mângâia umărul unei santinele, ştergându-l de praf. Mă slujesc cu credinţă, se poate spune că nu mănâncă practic deloc, nu vorbesc între ei niciodată - doar la cutremurul din '77 i-am auzit schimbând între ei câteva cuvinte în şoaptă, în ciudatul şi bolborositul lor idiom iranian, în vreme ce candelabrul istoric al familiei Noastre cădea cu un zgomot abominabil pe covorul mătăsos. La revoluţie, cred că ţi-am mai spus, nu? Nici măcar unul n-a tresărit... Ţin la ei ca la o tabacheră de porţelan adusă din Indii - mă înţelegi, Gheorghiţă? Şi-apăi, cum să-i abandonez? Lăsaţi la aer, în câteva zile s-ar face de pomină şi ar ajunge pe platourile unei televiziuni naţionale, ce ruşine, îţi dai seama? Va trebui apoi să-i omor cu mâna mea, ca să dreg situaţia...

Soldaţii sarmaţi se uitau prin mine. Niciodată nu ar fi îngăduit să îi facă cineva rău unchiului meu, să îi păteze onoarea ori hainele cu cafea (ultima menajeră care... să nu mai spun).

- Dar unchiule... am încercat eu totuşi. Trăieşti într-un ilustru şi respectabil contrasens istoric. Sarmaţii au dispărut de mult, ne-o spun mai toate cărţile de istorie, de aici ori aiurea. Existenţa gărzilor tale se cheamă miracol sau pur suprarealism, şi aşa ceva nu se ţine în ruptul capului în salon!

- TOCMAI, nepoate, sublinia unchiul cu degetul în aer, în timp ce unul dintre sarmaţi strănuta discret, în pumn, orbindu-mă cu lumina noului lampadar, cumpărat în 78 de la o consignaţie de pe Covaci, şi care se reflecta câteva clipe în coiful lui greoi. Tocmai, în salon se ţin - unde ai vrea să îi duc? La iarmaroc? La universitate, să li se pună la împăiat sufletul în stufoase proiecte de diplomă? Aici, măcar, e întreţinută iluzia că trăiesc... Şi în calitate de buni adepţi ai realităţii subiective, ce meteahnă putem găsi noi acestui punct de vedere?

Soldaţii mohorâţi în zale lucii vechi de mai bine de 2500 de ani asistau întotdeauna impasibili la discuţie...

Din când în când, îi prezint unchiului meu câte o pretendentă, amorezată de mine. La întoarcere de la ospăţul din salonul unchesc, îi spun fetei ori femeii, fără mai multe menajamente decât stipulează protocolul, buna creştere şi morala creştină că TotulS-ASfârşitÎntreNoi. Şi asta, pentru că va fi demnă de mine într-o bună zi numai acea femeie care-l va face pe unul dintre soldaţi, măcar, să-şi întoarcă gâtul înzăuat după ea şi să fluiere îndelung, cu nostalgie.

54.

Era o dimineaţă cenuşie. Eva ieşise din casă pe la ora opt, şi hotărâse să se îndrepte către...

De fapt, realiză că nu ştia încotro trebuia să se îndrepte. De cele mai multe ori, acţiunile ei erau dirijate de necesitate. Dar acum? Era sâmbătă. Părinţii ei erau departe, la ei acasă. Fusese să îi vadă cu o săptămână în urmă, nu avea nici un motiv să treacă din nou pe la ei, vorbise cu maică-sa la telefon cu o seară în urmă. Pe deasupra, nu avea nici chef. Peter plecase cu firma la un "seminar de comunicare". Urmau, aşadar, să petreacă două zile undeva la mare, să mănânce gustări reci, să bea multă bere, să asiste la prezentări sforăitoare cu multe diagrame făcute în powerpoint, şi să se "cunoască mai bine", ca să dezvolte spiritul de echipă, să arate că sunt *timpleiări*. Eventual, poate că Peter o s-o înşele cu suedeza de la marketing, sau măcar o s-o pipăie pe aceasta. O femeie rece, înaltă, fadă, fără nici un pic de sex appeal, dar care atrăgea invariabil atenţia bărbaţilor. Poate că tocmai de-aia. Poate că lipsa absolută de senzualitate constituie o formă extremă şi perversă a senzualităţii pure însăşi. Poate că Peter o să se culce cu ea - şi apoi o să se întoarcă de la "seminarul de comunicare" ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi la urma urmei, ce importanţă are. Peter o să facă ce pofteşte, e major şi ea n-are cum să-l împiedice să facă exact aşa cum crede de cuviinţă. Şi la urma urmei, dacă el se preface că toate sunt ok, chiar nu vede care e diferenţa.

Eva se uită în sus. Din cer cădea o bură fină, fără sfârşit. Tot aşa o ţinuse de cinci zile - de atunci nu mai văzuse soarele decât în panourile publicitare care o momeau cu plaje cu palmieri, prea intangibile faţă de anorexia portofelului ei. Poate că plajele astea nici nu există. Şi dacă le vede la tele, şi dacă i-au vorbit despre ele la şcoală, ce? Parcă e prima minciună pe care i-au spus-o la şcoală, parcă e primul miraj pe care i-l oferă televiziunea pe tavă? Fusese odată la mare. La marea lor. De fapt - la marea altora. Ei n-aveau mare. Marea la care alţii îi lăsaseră era o fâşie îngustă de nisip, mărginită de un câmp de buruieni şi ierburi sălbatice. Valuri monotone, ca o turmă de oi cu capetele ascunse, un sat de vacanţă cu cabane, wc colectiv infect, cartofi prăjiţi cârnaţi şi bere râncedă, Radio Vacanţa şi urticaria mamei. Plouase cu găleata o săptămână.

Eva stătea în drum, şi şovăia, neştiind încotro s-o ia. Nu avea nici o îndatorire, nici o obligaţie de familie, cuplu sau serviciu. Avea *timp liber*, timp al ei. Nu mult, ce-i drept - două zile, dar al ei şi numai al ei. Şi nu ştia ce să facă cu el. O apucă la picior pe una din cele trei străduţe care i se desfăceau înainte. Îi plăcea oraşul. În plăcea oraşul acesta al ei, cu străduţele lui răsucite, cu casele cu pinion, cu scuarele lui cu statui, cu caleştile pentru turişti, cu mirosul de plăcinte care înviora aerul tare al dimineţilor şi cu tramvaiele înguste care treceau luminând înserările. Oraşul ei, oraşul ei frumuşel însă condamnat la ploaie, în care după toate probabilităţile urma să trăiască îmbătrânească şi moară, ca toţi ai ei, de două sute de ani încoace. Locuia în centru, şi asta era mare lucru. Pentru ea, imundele şi nesfârşitele cartiere de blocuri care se întindeau tentacular împânzind orizontul nici ele nu existau. Erau la fel de mitice ca infernul, şi nu înţelegea de ce ar fi trebuit să fie surghiunită acolo. Era o fată cuminte, era predestinată să trăiască toată viaţa în centru. Şi nu era aşa de rău. Hoinări prin cartier, schimbând direcţia de fiecare dată când se apropia de Strada Zidurilor, îndărătul căreia vuia şoseaua naţională.

Dintr-o dată, băierile norilor se deschiseră şi bura fină se transformă în diluviu. Eva privi cu ură înspre cer. Când avea să se sfârşească...? Spera să beneficieze într-o zi în urma consecinţelor efectului de seră, să fie şi la ei cald, să nu mai plouă. Ce dacă asta ar fi implicat deşertificarea unei părţi a planetei, şi înecarea insulelor cu plăji de aur şi palmieri, care oricum nu există. Şi oricum, n-ar fi fost vina ei. Nu-şi luase umbrela, obosise să poarte de o viaţă umbrelă. Viaţa nu te obişnuieşte cu toate - sunt lucruri cu care uneori nu te obişnuieşti. Nu te obişnuieşti cu durerea, nu te obişnuieşti cu angoasa, nu te obişnuieşti cu monotonia. Pur şi simplu devin din ce în ce mai insuportabile, şi numai oamenii sunt creaturi atât de stupide încât să creadă că e de neconceput să li se întâmple (lor) ceea ce este insuportabil. Eva nu mai suporta să poarte umbrelă, de o viaţă purta umbrelă, de fetiţă de când se grăbea pe urmele mamei ei cu umbrela ei mică cu inimioare, umbrelele crescuseră cu ea, deveniseră sobre şi cenuşii. Eva nu-şi luase umbrelă, şi acum în mai puţin de două minute era deja udă până la piele. Hotărî să nu se adăpostească,

să nu fugă nicăieri. Toată viaţa a fugit de ploaie, ca să nu suporte îngrijorarea şi cicăleala mamei, a prietenului. Avea două zile numai pentru ea, avea dreptul să se lase udată până la piele. O luă la întâmplare pe strada Stradivarius. Trecu pe lângă scuarul acela cu două bănci, un bust şi o ţâşnitoare. Se gândi că e ciudat, căci îşi cunoaşte bine cartierul, mai puţin numele străzilor, faţadele caselor, semnificaţia statuilor. Oamenii îşi petrec viaţa uitându-se drept înainte. Nu în sus. Dacă cerul îi scuipă... Se întoarse, se îndreptă către scuar. Bustul înfăţişa un domn cu perucă, cu un surâs cumsecade peste care apa curgea şuvoaie. Daniel Knopf... 1750-1786.

Trăise 36 de ani. I-ar fi dat mult mai mult. E drept că erau alte vremuri, oamenii trăiau mai puţin şi mai prost, până şi nobilii, dacă nu din subnutriţie mai mult din prostie: crinoline, prafuri toxice, lăsatul sângelui aerul viciat al caselor închise. Daniel Knopf. Cu ce s-o fi ocupat? De ce i-o fi ridicat municipalitatea acest bust?

Îi era ruşine că nu ştia. Câtă incultură! Nu-şi revendică o identitate naţională ori culturală, ci numai de aceea a locuitoare a unui cartier. Şi nu e în stare să cunoască povestea celor mai puţin de douăzeci de busturi şi statui din el... Când ar trebui să cunoască povestea fiecărei pietre, fiecărei vespasiene, fiecărui tomberon... Daniel Knopf Daniel Knopf Knopf Daniel. Compatriot, neamţ, evreu? Cine o şti?

Într-o staţie de autobuz stătea o pereche în vârstă, fără să-şi închidă umbrelele, deşi la adăpost. Ea avea o pălărie cu pene, ce-i drept zburlite, el purta monoclu, aşteptau posaci autobuzul. Nu vă supăraţi... cine a fost Daniel Knopf.

Nu îi răspund. Continuă să privească înainte, nici nu o iau în seamă. Nu vă sup... Poate că sunt o fantomă şi eu nu ştiu, îşi zice Eva, Ia mâna de pe mine, domnişoară, Aha, nu sunt. Cine a fost Daniel Knopf. Vezi-ţi de-ale tale, domnişoară, V-am pus o întrebare, v-am vorbit politicos, puteţi răspunde, Lasă-ne în pace, Bine, să vă duceţi la dracu, boşorogi ţicniţi. Se îndepărtează furioasă. În urma ei, îi aude bombănind ultragiaţi: *Ca alors!*

E dezamăgită. Nimic mai frustrant decât să întâlneşti neînţelegerea şi grosolănia acolo unde te aştepţi mai puţin.

Intră într-o librărie. Formează simultan o băltoacă în jurul ei, aşa că nu îndrăzneşte să înainteze pe mochetă. Librarul, care înfuleca din ceva, ridică din sprâncene: *Spuneţi...?* Nu vă supăraţi, am numai o întrebare... Cine a fost Daniel Knopf? Privirea bărbatului pierde şi puţinul de deferenţă cu care o studia. Ridică din umeri, agasat: da' eu ce credeţi că sunt? Vreţi să cumpăraţi ceva, intraţi, dacă nu la revedere. Şi vedeţi că aţi făcut apă peste tot. Eva se uită în jur. La stânga erau nişte ghiduri de călătorie, la dreapta nişte romane siropoase. Pe acestea din urmă le alege. îşi scutură părul de mai multe ori, ca o *metalistă* în concert, până ce coperţile rozalii sunt toate fleaşcă. Priveşte cu inocenţă către librar, rămas cu gura

căscată: mă iertaţi... n-am vrut... Şi iese izbind uşa cu clopoţel, care zuruie în urma ei. La adăpostul formelor generoase a două cariatide care susţin intrarea unui edificiu neoclasic se adăposteşte un puştan. Aşteaptă să se mai oprească ploaia, sau poate aşteaptă pe cineva. Eva se îndreaptă spre el. Un copil, de ce nu? Spune-mi şi mie, te rog frumos... Copilul se uită la ea întrebător, clipind cu suspiciune. Tu ştii cine a fost Daniel Knopf? Ai învăţat la şcoală? Lasă-mă-n pace, tanti, zise el. *Fuck off*! Eva simte că explodează. În apucă pe mucos de umeri, şi începe să-l zguduie, zbierând la el: Te-am întrebat ceva în limba oficială a acestei ţări, şi politeţea elementară te obligă să îmi răspunzi în aceeaşi limbă, dacă o cunoşti. Nu se zice "fuck off", expresie de import pe care nu sunt obligată să o cunosc. Se zice eventual "să te ia dracu", şi de fapt nu se zice deloc, căci îmi datorezi respect, cel puţin tot atât respect cât ţi-am arătat eu ţie, băi puţă, anglofon nenorocit! Se opreşte: şi acum, te rog frumos, băieţaş, te-aş ruga să-mi spui şi mie dacă ştii, cumva, cine a fost Daniel Knopf...

Puştiul se smiorcăie, cu sughiţuri. Nu ştiu... Tanti... Nu ştiu. Şi simţind că e din nou strâns de umeri: E o marcă de bere... E o marcă de beereee!!

Îl lasă. Merge mai departe în ploaie, care a mai slăbit. Urmează să se transforme din nou, încetul cu încetul, în burră fină.

Nervoasă, începe să fredoneze un cântec dintr-un anunţ publicitar - pe care de altfel îl detestă. Schimbă direcţia, o ia înspre una vechile porţi ale oraşului. *Poarta leilor* - aşa i se spune. Nici o legătură cu poarta omonimă din Hattuşaş. Pur şi simplu, fosta intrare în burg era şi mai e şi azi străjuită de doi lei de piatră, care ţin între ghearele lor împreunate stema principatului: două cruci, o coroană, doi lei, un vultur, un dragon. Eva le priveşte cu mânie. Strămoşii neamului ei plecaseră în cruciadă, pe tărâmuri îndepărtate şi imaginare, unde masacraseră leii, femeile şi copii. Pe cei mai puternici şi mai respectaţi dintre ei (respectiv, leii) şi-i priponiseră la întoarcere pe stemă. Ca Perseu pe gorgonă. Trofeu de război, totem sub al cărui protecţie pretind să se pună. Să ucizi animale fabuloase, apoi să te împopoţonezi cu ele. Poate că şi capetele retezate de copii de păgâni ar fi trebuit puse acolo, la loc de cinste, nu? Ba nu, duşmani se vor găsi mereu, lei nu. Avem nevoie de dragoni, avem nevoie să ne măsurăm cu arătări mai puternice, pentru a ne măsura propria fală. Lumea nu ne-ncape. Puzderia de blazoane ale lumii, de prinţi cneji regi republici împăraţi ostentând pleiada lor de animale plăsmuite, omorâte sau pe cale de dispariţie...

Şi idoli de piatră în parcuri, Danieli Knopfi pe care nimeni nu-i cunoaşte, dar la care precis că o dată pe an se aduc jerbe de flori. Poate că Daniel Knopf a fost un poet damnat - şi jigărit - un alt exemplar pe cale de dispariţie, biruit prin strivire de dispreţul contemporanilor, care după moarte au hotărât să se pavoazeze cu figura lui în piatră... capetele prizonierilor de război expuse cu fală în piaţa publică, numai

că nu l-au scalpat, nu, i-au aranjat cu grijă peste urechi peruca de piatră, să nu cumva să se vadă, să se ştie că ieşise din rând... Sau poate că nu a fost nimic din toate acestea, poate că a fost un burghez respectabil ca toţi ceilalţi, poate că a inventat o maşinărie cu rotiţe sau un sistem de vase comunicante, poate că a donat jumătate de avere catedralei, sponsorizându-i astfel un mai falnic candelabru. Cine poate şti? Şi când nu ştim, avem dreptul să credem ce vrem, zice Eva cu voce tare, punând o bancnotă în mâna bătrânei cerşetoare - Marta - pe care toţi o cunoşteau din copilărie, şi care întotdeauna fusese mizerabilă şi bătrână, probabil se şi născuse mizerabilă şi bătrână, îşi făcea acolo nevoile la canal, de pe când treceau pe lângă ea cu secole în urmă caii înzăuaţi ai cruciaţilor... Cine-a fost maică Daniel Knopf? Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, maică, răspunde bătrâna în doi peri, neconcepând că i s-ar fi putut pune o asemenea întrebare. Mătuşico... Cine, a, fost, Daniel Knopf? Bătrâna o priveşte, nu înţelege. Sănătate, maică, şi la toţi copiii matale, fata mea... îşi continuă ea mantra.

Te rog frumos, zise Eva, aşezându-i în palme încă o bancnotă. Apoi, cu voce mai serioasă: DANIEL KNOPF... Cine a fost Daniel Knopf? Bătrâna tace. Începe să înţeleagă că i se cere să spună cine a fost cineva, care a corespuns numelui de Knopf, Daniel. Să-mi amintesc, zice ea... Păcatele mele... Am uitat multe... Eva nu ştie cum s-o interpreteze, dar ca să fie sigură, se scotoceşte în geanta udă şi îi mai pune în mână bătrânei o monedă. Bătrâna, pe jumătate ofensată pe jumătate bucuroasă restul indiferentă, rosteşte: Daniel Fompf... Knof... da, da... Daniel.. Buun, bun băiat, om bun cumsecade, Dumnezeu să-l ţină... Dar nu mai îmi amintesc de el...

Eva nu insistă. E prea frumos mitul ca să fie adevărat. Acea bătrână, înfofolită în zdrenţe fără vârstă, stă probabil la intrarea în acel gang de la zidirea lumii, gangul, l-au zidit peste ea câteva milenii mai târziu... E prea frumos ca să fie adevărat şi Eva speră să fie adevărat şi îl lasă un pic în pace pe Daniel, Knopf, mulţumeşte bătrânei şi o ia la picior repede, înainte ca aceasta să-i spulbere cu o vorbă nelalocul ei visul.

Intră într-o cibercafenea. Lume tânără, n-o ia în seamă, cu capul în ecrane urmaşii cruciaţilor sunt absorbiţi de jocurile lor de măcel, unde în donjoane sumbre omoară monştri înfricoşaţi. Se aşează la un post liber, se duce pe Google, "Daniel Knopf". Results 1-10 from 839. Prea frumos ca să fie adevărat. Într-adevăr... Primele rezultate sunt dezamăgitoare: e vorba despre unu' care face vertical rollerskating. Apoi: volleyball-online. *Daniel Knopf, Schüler der Schule Herder-Gymnasium Nordhausen, Gymnasium in Nordhausen (Thüringen) - Abschlussjahrgang 1995* apoi *Inflow.net. Daniel Knopf. About Daniel Knopf: Daniel Knopf Products: For Macintosh.* - o lasă baltă, aşa n-o să-l găsească niciodată, cel puţin acum, e udă şi strănută îi e frig şi radiaţiile ecranului fac s-o doară capul, îi tremură degetele, o lasă baltă plăteşte şi se cară.

Îi trece prin cap să se ducă să se arunce de podul Grand, care începe lângă superbul Palas Hotel, o bijuterie de *jugendstil*. O moarte exemplară. E locul predilect de sinucidere al artiştilor, în ultimii cincizeci de ani au fost atâţia care şi-au curmat viaţa acolo, că parapetul e lucios... Să se arunce în apele posace şi învolburate. Nu. Parcă n-a avut parte de destulă apă, apă rece şi multă în viaţa ei. Nu, mulţumesc. Şi pe deasupra, a lăsat în casă un talmeş-balmeş de nedescris. Şi imaginea ei? Un sinucigaş trebuie să aibă o existenţă exemplară, altminteri, nu va putea constitui niciodată un model demn de urmat... Ideea o înveseleşte, un zâmbet fugar îi poposeşte pe chip, ploaia se înteţeşte din nou, deşi la orizont s-a iţit în mod neverosimil o bucată de cer îngrozitor de albastru, de mărimea unei căpăţâni de varză.

Cafeneaua Röntgen. Barbatul, un individ plin de *piercings*, o salută curtenitor, impresionat parcă de acea femeie mărunţică şi udă până la piele, undeva între zâna apelor şi muma pădurii. Era un local din păcate destul de cunoscut, însă unde venea lume bună, tineri liniştiţi, se asculta jazz şi country, berea era bună, personalul incredibil de manierat. Coborî scările de lemn. Era lume multă, dacă e să ţinem cont că erau abia orele prânzului, majoritatea veniseră în gaşcă sau în cuplu, la o singură masă stătea un tânăr curăţel şi pirpiriu, care citea un roman cartonat de Herman Hesse. Eva hotărî să se aşeze la masa lui. Se salutară, schimbând un zâmbet. Apoi: Iartă-mă că te-ntreb, s-ar putea să ţi se pare ciudat, dar zău că nu ştiu, sau am uitat, şi am mare nevoie să aflu... Cine-a fost Daniel Knopf? Bineînţeles, nu mă refer la nici un sportiv cu acest nume, ci la personajul istoric *Daniel Knopf*.

Tânărul o privi lung, gânditor, apoi îşi aprinse o ţigară *light*. Fără să ceară, Eva îşi trase şi ea o ţigară din pachetul lui.

Uite ce e. *Trebuie* să ştiu. Dacă tu ştii să îmi spui, sunt gata să mă culc cu tine. Fac ce vrei. Tânărul o privi surprins, şi în cele din urmă bâigui: Îmi pare rău... am o prietenă, şi n-aş vrea s-o înşel. Să nu mă-nţelegeţi greşit... sunteţi foarte atrăgătoare. Ştiţi, ăă... stătusem să mă gândesc... Daniel Knopf... Da, numele ăsta îmi spune ceva. Nu mai îmi amintesc deloc cine a fost, dar ştiu ceva care poate că o să vă ajute. În oraşul vechi există într-un scuar, pe lângă strada Stradivarius, unde se află un bust dedicat lui. Un bust al lui Daniel Knopf, ştiu sigur, am copilărit în cartier, mi-a rămas pe retină... Nu ştiu cum, dar poate că asta vă va folosi...

Eva îl privi pe tinerelul din faţa ei. Era sincer, era încă sub emoţia propunerii pe care tocmai o respinsese, se uita la ea cu ochi întrebători. "*Îmi pare rău... am o prietenă, şi n-aş vrea s-o înşel.*". Superb. Mai există pe lumea asta *oameni*. Poate măcar *ăsta*. E deja mult. Eva surâse, îl mângâie cu privirea pe băiat, şi hotărâtă să facă o faptă bună, se ridică.

52.

Avea moartea o problemă cu dinţii, şi s-a programat la dentist. Mai precis, la cabinetul domnului Ariel Goldman.

Când a intrat moartea în cabinet, secretara a tresărit:

- Ce doriţi?

- Am o şedinţă azi la ora 9:40, a zis moartea, cu vocea ei hodorogită.

Secretara a scris ceva în agendă, apoi a completat un formular.

- Vă rog să poftiţi în sala de aşteptare. Domnul doctor are să vă cheme imediat ce termină cu actualul pacient. Coasa puteţi să o lăsaţi la vestiar, dacă vreţi.

- Nu, e în regulă, o iau cu mine, a insistat moartea.

În sala de aşteptare, moartea a intrat salutând pe toţi cei de faţă, apoi s-a aşezat pe un scaun. În faţa ei erau o mamă, distinsă doamnă de familie, împreună cu copilul ei, din păcate răzgâiat şi prost educat, mai era un tânăr din Europa de Est, şi un domn profesor cu ochelari şi pantaloni ecosez.

Ignorând faptul că cei patru se holbau la ea, moartea a privit revistele de pe măsuţa din mijlocul încăperii, apoi a luat între gheare un număr din *Femme actuelle* şi a început să citească.

- *Maman*, ăsta e asasinul din *Scream*? a întrebat puştiul.

- Vai, Armand! Cum puteţi spune asemenea enormităţi? a exclamat doamna. Dânsa constituie reprezentaţia figurată a morţii. Uitaţi-vă bine la ea. Am să vă expun problema acasă, intr-un curs de mitologie creştină. Uitaţi, vedeţi coasa aceea mare pe care a sprijinit-o de perete? Simbolul este transparent: cu acest instrument agricol se retează firul vieţii.

Moartea se uită la copil şi îi rânji cu dinţii ei goi.

- Câţi ani ai, micuţule?

- Cinci ani, nene, zise copilul.

- Vrei o bomboană?

- Vreau!

Moartea scoase de sub giulgiu o bomboană cu mentă, şi o întinse puştiului, care când moartea se aplecă spre el făcu o strâmbătură:

- Haaa! Ce-ţi pute gura a mortăciune!

- Armand, nu v-ar fi ruşine, îl certă doamna. Nu toţi au posibilităţile noastre materiale. O alimentaţie dezechilibrată şi nefolosirea regulată a unei paste de dinţi corespunzătoare poate duce la

dezvoltarea unui miros al cavităţii bucale de natură alternativă. Noi trebuie bineînţeles să privim acest fenomen cu toleranţă şi compasiune, abţinându-ne de la remarci deplasate.

- Lăsaţi, doamnă, e copil, ce ştie el, zise Moartea.

Copilul începu să sfarme bomboana între dinţi.

- Armand!

- Auzi, e adevărat că murim cu toţii? o întrebă el pe Moarte.

- Bineînţeles, micuţule. Bineînţeles.

- Este pentru prima oară când văd Moartea la dentist, zise profesorul. Scuzaţi-mi curiozitatea...

- V-o scuz, zise Moartea.

- ... dar deşi sunt profesor de matematici, să ştiţi că am şi preocupări umaniste. Moartea mea şi a celorlalţi m-a preocupat mereu, într-o oarecare măsură. Am fost de asemenea atras de simbolistica religioasă. Aş dori să vă pun o întrebare: momentul morţii e neplăcut, nu-i aşa? Cel puţin penibil, nu?

- Este, recunoscu Moartea.

- Am ştiut eu! zise profesorul, bucuros. Mulţumesc pentru precizare... Iată, suspiciunile mele se confirmă...

Tânărul din Europa de Est se gândea la mirosul Morţii. Încerca să îl asemene cu ceva. Din cultură olfactivă proprie, nu îl putea asocia decât unui cocteil de pipi de pisică, şobolan în descompunere, peşte şi creveţi în putrefacţie şi fum de ţigări Mărăşeşti.

Urmă o clipă de tăcere jenantă. Tânărul din Europa de Est se uită peste umărul morţii la afişul de pe zid: un drăcuşor îi îmbia pe copii cu dulciuri, în timp ce un îngeraş le recomanda fructe proaspete şi pastă de dinţi Colgate.

- Să ştiţi că am fost şi eu în ţara dumneavoastră, în tinereţe, zise profesorul înspre tânărul din Europa de Est, continuând discuţia pe care o înfiripaseră înainte ca Moartea să îşi facă apariţia.

- A, da? întrebă tânărul, prefăcându-se plăcut surprins.

- Am fost la *Şiguïchwuarà*, *Mamaïà*, *Boutschténï* şi bineînţeles *le château de Dracula*.

La această ultimă precizare, profesorul făcu cu ochiul complice, ca şi cum ar fi ştiut totul despre năzdrăvăniile cu vampiri.

- Da, spuse tânărul, zâmbind de complezenţă.

- Aveţi o ţară frumoasă, zise profesorul.

- Da, mulţumesc, făcu tânărul, fericit că interlocutorul nu se apucă să-i vorbească de ţigani şi cerşetori.

- Spuneţi-mi, acum că *Chaoutchéscou* nu mai e, e mai bine?

- E mai bine, zise tânărul. Sigur că e mai bine. Presa e liberă, se poate circula. Dar subzistă grave dezechilibre economice, şi problema corupţiei, recită el, ca de fiecare dată, încercând să facă nici prea-prea, nici foarte-foarte, oferind totuşi o versiune cât de cât corectă a situaţiei.

- Să sperăm că va fi mai bine, a zis profesorul. Aţi dat lumii mari personalităţi: *S*ioran, Ionesco... adăugă, bucuros că poate să îşi etaleze cultura generală. Genii nemuritoare, întări el, ca să dea greutate afirmaţiei anterioare.

Dentistul Ariel Goldman băgă capul pe uşă:

- Următorul pacient, poftiţi...

Nimeni nu mişcă.

- Noi avem cu toţii programare la domnul Bénichou, colegul de cabinet al domnului Goldman, zise profesorul, invitând politicos Moartea să se ridice.

Arătarea îşi luă coasa şi ieşi. Dentistul închise uşa în urma ei. Tânărul se repezi să deschidă geamul.

- Aaaah! strigară cu toţii, bucuroşi că pot respira din nou aer curat.

- *Quel horreur !* exclamă mama lui Ariel, cu o strâmbătură intelectuală. *C'était infect !*

Goldman o invită pe moarte să se instaleze confortabil. Se apleacă asupra ei, şi o pofteşte să facă gura mare. Dentistul îşi bagă nasul în gura morţii, să vadă care e problema. Însă duhoarea fetidă a clientului îl izbeşte în faţă. Dentistul se schimonoseşte, apoi se prăbuşeşte pe jos, mort.

- Drace, ce ghinion! tună moartea. Al treilea într-o săptămână. Dacă de fiecare dată e acelaşi lucru, eu cum să-mi rezolv problema dentară? Trebuie să existe o soluţie. Dar care să fie aceasta? şi începe să examineze situaţia în care se afla, ca să vadă ce se poate face.

53.

Femeia frumoasă avea un nas mare, colosal de mare, care parcă îi intra în gură.

De altfel, nu. Nu e deloc o figură de stil: chiar îi intra în gură, doi centimetri.

Femeia frumoasă era acoperită de negi, numai pe ochiul stâng avea o duzină, astfel încât de la depărtare ai fi crezut că e un chec cu stafide, cu prea multe stafide. De aceea multora le lăsa gura apă când o vedeau.

Femeia frumoasă avea picioare slute, mâinile se terminau cu lopeţi, în loc de sâni avea sârmă ghimpată, în loc de sex avea o ţeavă coclită.

Femeia frumoasă avea un suflet mediocru şi cu totul irelevant, o fesă mai mare şi o sprinceană crescută înspre înăuntru, femeia frumoasă avea o voce hodorogită, şi când mergea, cangele de la picioare smulgeau asfaltul.

Femeia frumoasă locuia la bloc, într-o garsonieră, şi îi plăceau foarte mult roşiile umplute cu carne tocată.

54.

Locuiesc într-un pat. Sunt învelit cu o plapumă groasă¸ e căldurică. În dreapta lui dispun de o ţeavă prin care curge la nevoie apa, şi de o alta prin care curge la nevoie mâncarea. În josul patului, e o gaură în podea, acoperită, bine înţeles, unde îmi satisfac toate nevoile fizice. Stau într-o cameră mică, şi plafonul e şi el jos - 1,20 metri. Camera aceasta nu are nici uşi, nici ferestre, ci doar o sită în tavan, prin care intră aerul, şi o ferestruică de sticlă mată pe peretele din dreapta, pe unde intră lumina.

Adică, am absolut tot ceea ce e necesar ca să duc o viaţă fericită.

Nu ştiu ce se petrece în afară. Îmi zic că e foarte posibil să existe un în afară, dar pe mine nu mă interesează. Afară s-ar putea să existe oameni şi animale şi cărţi şi dacă ar fi să trebuiască să ies vreodată aş întâlni gânduri, idei deosebite de ale mele, ceea ce e angoasant. Sau poate că mi-aş întâlni propriile gânduri şi idei, ceea ce ar fi şi mai teribil.

55.

La ceremonia funerară, care avea loc înainte de înmormântare, conul Dumitriu stătea în capul mesei. Aşa se cădea, căci el era mortul. Toată familia era adunată în jurul lui, cu respect şi afecţiune, aşa cum se cuvine în asemenea ocazii. Când a socotit că a venit momentul, conul Dumitriu s-a ridicat în picioare, cu paharul în mână, îmbătat de efluviile de parfum Gucci. Îl îmbăiaseră în parfum, să mai alunge mirosul de formol.

- Dragii mei. Vă văd pe toţi în jurul meu. Aceasta arată cât de mult mă preţuiţi. Mărturisesc că azi, când a sosit clipa cea solemnă a înmormântării mele, mă simt destul de emoţionat. Am dus o viaţă poate

nu prea lungă - însă oare cât de lungă poate fi o viaţă de om, pe lângă veşnicia ce ne aşteaptă? Însă pot spune că sunt satisfăcut. Am reuşit să rămân toată viaţa un om integru. Am reuşit să îmi termin cu bine studiile. Am reuşit să exersez profesia cât se poate de onorabilă de Telepat Adjunct la Ministerul Dezvoltării Capacităţilor Subliminale. Am construit o casă, am întemeiat o bibliotecă. Am avut trei copii, care au ştiut să fie mereu primii şi să devină la rândul lor modele în viaţă. Pe Agripoaia, credincioasa mea nevastă, am ştiut să o fac fericită. I-am cumpărat lucruri scumpe. Din prisosul meu, am sponsorizat construcţia noului sediu al clubului municipal de şah, şi am contribuit alături de domnul Cioroipanu la finanţarea Concursului Anual de Estetică Califagă la care pot participa toate onorabilele noastre soţii. Această manifestare cultural-sportivă a devenit deja un eveniment inconturnabil în Guvernoratul nostru, care atrage un numeros public autohton şi de peste hotare. A cincea ediţie a acestui concurs a fost imortalizată şi cu ocazia unei serii filatelice comemorative. Ar fi multe de spus. Dar mai înainte de toate aş dori să spun că pe toţi vă iubesc, şi pe acei dintre voi pe care nu îi iubesc, îi stimez oricum. Să rămâneţi sănătoşi, şi să nu mă uitaţi!

- În cinstea mortului! strigară mesenii, ridicând paharele.

*
* *

O hurducăială îl făcu pe conu Dimitriu să se trezească din vis. Ce bine ar fi fost să fie aşa. Însă de pe catafalc, nişte braţe vânjoase îi urniseră trupul şi îl puseseră în sicriu. Ar fi vrut să se mişte, dar nu putea. Doar era mort. Se simţi luat pe umeri şi transportat. Pantofii aceia îl strângeau, sicriul era strimt şi nu tocmai confortabil. Auzi vocile rudelor, Sevastiţa îl bocea, restul se străduiau să păstreze o atitudine de circumstanţă, cât mai jenată cu putinţă, cu nasul în pământ. Şi-l putea închipui uşor pe Colea, dispecerul ce-i dădea târcoale fiică-sii de la o vreme încoace, cum căuta să se abţină de la contemplatul fundului acesteia, pe care rochia de doliu mulată pe corp (ultimul model lansat pe piaţă de Funeral Fashion Impex Srl, şi care avea să constituie cu siguranţă tendinţa verii), îl tulbura peste măsură - şi căruia, oricât de lipsit de scrupule ar fi fost, o prejudecată din subconştient îi zicea că nu e locul şi nici momentul să aibă o erecţie. Din punctul de vedere al domnului Dimitriu, cel mai normal ar fi fost să se dea jos imediat din sicriu, să-i tragă o palmă idiotului peste gura căscată de surpriză, şi apoi să se urce înapoi, ordonând cu o voce politicoasă, dar fermă: La cimitir, şofer! La cimitir!

Numai că lucrurile nu stăteau aşa. Spre surpriza conului Dimitriu, a fi mort semăna mai degrabă cu ceea ce scria în cărţi şi ceea ce mărturisiseră persoanele în cauză - şi nu ce-şi închipuise sau visase el. A fi mort însemna imobilism absolut. Şi totuşi, auzea. Vedea ce se întâmplă în jurul lui, cu ochii minţii.

Simţea în nări insuportabilul miros de formol, şi ştia că acesta îl protejază de un alt miros, şi mai teribil - cel pe care urma să îl emane el însuşi, în scurt timp - era o chestiune de zile, poate de ore. Ferecat în propria piele lividă, conului Dimitriu îi venea să bată cu pumnii în închisoarea lui de carne în viitoare putrefacţie, şi să strige: "Dar eu sunt..." însă înţelegea că nu ar fi avut nici un rost să afirme "dar eu sunt viu" situaţia morţii sale fiind evidentă: îl auzise doar pe medicul legist, şi ştia şi de anunţul publicat la "Decese" în ziarul local - aşa că nu mai putea s-o dea învârtită. Murise de-a binelea, şi dacă nu se împăca cu ideea ori nu pricepea cum şi-a păstrat percepţiile intacte, în pofida faptului că inima nu-i bătea - asta era problema lui, şi nu a celorlalţi.

Se gândi cu groază la zilele şi nopţile în care, în bezna absolută a sicriului, urma să contemple viermii care-i mistuie trupul, bucăţică cu bucăţică. După ani şi ani, când va simţi din nou lumina soarelui pe oasele-i albite, îl vor înhăţa ciocli cu buzunare burduşite de euroii strănepoţilor, şi-l vor îngrămădi într-un săculeţ. Dar eu n-am făcut nimic! îi venea să strige conului Dimitriu. Nu e normal să... Dar realiză din nou că protestele lui ar fi fost absurde. Era normal să. Toată lumea murea. Toată lumea ajungea în pământul ţintirimului, fiecare ţintuit de zeci de metri cubi de pământ răsturnaţi peste strimtul şi cel din urmă spaţiu locativ, şi asta n-avea nimic de-a face cu faptele sale bune sau rele, ori dacă avea a face, într-o oarecare măsură, n-avea s-o ştie niciodată. Dintre toate scenariile închipuite cu sfială de domnul Dimitriu pentru *ce urmează după*, iată că urmase unul din cele mai teribile: nu arderea în focurile veşnice ale iadului, de care buna sa purtare în viaţă l-ar fi scutit, nu reîncarnarea sufletelor care jinduiesc după nefiinţă, şi nici raiul, din păcate - acea grădină cu copaci umbroşi şi izvoare cristaline. Îl aştepta Sicriul, îl aştepta rămânerea în tovărăşia din ce în ce mai respingătoare a trupului său, care urma să devină din ce în ce mai puţin *fizionomic* şi din ce în ce mai *anatomic* şi de nerecunoscut - iată egalitarismul din urmă la care avusese dreptul - având ca bonus conştiinţa vie şi nealterată care îl va însoţi până ce familia i se va stinge prin secole şi războaie, cimitirul va deveni un fost cimitir, şi oasele lui vor deveni păşune. Va sfârşi în burta unui cal, ori pe fundul unei noi răscoliri de ape. Va fi acolo până în ultima clipă, în tovărăşia întunericului, a amintirilor probabil din ce în ce mai şterse - singura lui legătură cu sine însuşi, şi apoi visele. Şi în timp ce Sevastiţa atinsese o notă mai gravă din partitura bocetului ei, hâţânând-i pentru câteva clipe sicriul, timp în care un ţigănuş trăgea de ea, nerăbdător să-şi primească banul, conul Dimitriu, ale cărui temeri transpirau rece şi nevăzut în legănarea oarbă a dricului, îşi aminti de şovăitoarea întrebare a lui Hamlet, Prinţ de Danemarca: *But in the sleep of death, what dreams may come?*

56.

Am mâncat mult. De aici de pe canapea de unde zac, mă uit la masă: mormane de oseminte animaliere, pete de dulceaţă, muşuroaie de firimituri de pâine. N-a mai rămas decât un borcan cu muştar.

Ar trebui să îl bag în frigider, înainte să mă culc. Ar trebui să îl bag în frigider, însă mi-e lene. M-am instalat aşa de bine aici, ghemuit pe canapea şi învelit cu trei pleduri, e atât de bine şi cald şi pe deasupra mă dor burta, capul şi dinţii.

E drept că nu trebuie să ne lăsăm pe tânjală; toate detaliile din viaţa noastră contează: chiar şi după ce am mâncat nesăbuit, e bine dacă observăm un borcan cu muştar rămas pe masă să îl băgăm la frigider de cu seară; de nu, întreţinem dezordinea şi alimentele se deteriorează, ceea ce nu e bine pentru sănătatea noastră fizică şi morală. Însă mi-e lene. A mă ridica să bag borcanul în frigider ar fi un lucru destul de neplăcut: ar trebui să mă scol, să ocolesc mobilele, foile de hârtie şi CD-urile care zac împrăştiate peste tot, fără să mototolesc ori sparg nimic, să înhaţ borcanul cu muştar şi să îl transport până la frigider. Apoi, deschizând uşa acestuia din urmă, s-ar putea să mă ia cu frig, cum mi se întâmplă adeseori. Ştiţi, sunt o persoană foarte friguroasă. Visul meu e să trăiesc la tropice, sau la ecuator. Problema e că acolo sunt păienjeni mari, şi mi-ar fi frică să nu dau nas în nas cu atare creatură. Adică să nu credeţi că sunt un om fricos: de lei nu mi-e frică. Aş ucide cu plăcere un leu, înarmat numai cu un cuţit de buzunar. Însă leii sunt pe cale de dispariţie (ca toate animalele) aşa că n-ar folosi la nimic. Nu-mi rămâne deci decât să zac aici în ţara asta în care plouă şi nu se mai opreşte, unde clima e rece, duşmănoasă şi improprie fericirii omeneşti.

Ar trebui să bag totuşi borcanul cu muştar la frigider. Nu e bine să îl las aşa. Uite, nu e lucrul cel mai neplăcut care ţi se poate întâmpla în viaţă: sunt oameni care au boli. Sunt oameni care din filantropie o caută cu lumânarea, ei se înscriu voluntari în organizaţii umanitare şi se duc în ţări calde ca să aline suferinţele săracilor de acolo şi nu de puţine ori îi opreşte glonţul sau cuţitul unui *guerrillero*, după ce acesta îi torturează. Vă închipuiţi una ca asta?? E cumplit. Ce oameni curajoşi, inconştienţi dar animaţi de bune intenţii! Pe când eu, cu borcanul meu cu muştar... De parcă neplăcerea efortului de a duce borcanul la frigider ar fi ceva pe lângă alte neplăceri ale vieţii. În viaţă ţi se poate întâmpla chiar să mori!

Toate acestea sunt adevărate. Poate că ar trebui să curăţ chiar masa, de fiecare dată când mănânc. Poate că mirosul de sânge de la animalele mâncate e cauza coşmarurilor mele din totdeauna.

Sau poate că nu. Mâncăm ca să trăim, nu? Bananele sunt prea scumpe, şi pe deasupra nu conţin proteine. Şi în definitiv, ce atâta daravelă? Mâine dimineaţă bag borcanul în frigider, dacă rămâne o noapte pe masă nu-i bai. Iar apoi, pun ordine în hârtii şi discuri. Sau poate mâine după-amiază, căci

dimineaţa ar fi bine să muncesc, mă voi năpusti în faţa calculatorului de cum voi face ochi, ca să încep ziua cu dreptul. Ei, şi poate că dacă mă voi scula în timpul nopţii pentru a satisface o nevoie fizică mă voi abate şi pe la masă, şi voi vârî borcanul cu muştar în frigider. Asta dacă găsesc mănuşa şi fularul, ca să nu mă ia cu frig la deschiderea frigiderului.

Până la urmă am adormit, aşa că nu am putut şti niciodată cum s-a terminat afacerea borcanului cu muştar.

57.

Nimeni nu poate nega personalitatea remarcabilă a Marculianei. Ea a fost în orice caz o femeie deosebită. Deosebit de deosebită.

De la o vârstă fragedă, Marculiana a înţeles că problema numărul unu a naţiei e sporul natural extrem de scăzut. Printr-un calcul simplu, ea a estimat că în ritmul actual, populaţia patriei risca să coboare în 300 de ani de la 22 de milioane la 1420 de locuitori. Aşa că a hotărât să facă totul ca să frâneze această tendinţă istorică, ba chiar s-o dea peste cap.

Natură lubrică întreţinută de scopul ei naţionalist-natalist, Marculiana a avut primul copil la patru ani, şi ultimul la 89. În total, ea a avut 240 de copii. Sfidând legile statului şi ale naturii ca şi orice cod moral ori legat de bunul simţ, Marculiana a născut copii cu o frecvenţă nemaiîntâlnită. Cu perioade de graviditate de câte 2 luni, ea a dat deseori naştere la hexupleţi.

Pentru a atrage bărbaţii în scopul reproducerii, ea a ştiut să fie întotdeauna drăguţă, trupeşă şi machiată cum se cuvine. Ea a avut mai mulţi soţi, de multe ori în paralel. De câte ori nu a trebuit, săraca, să recurgă la falsul în acte publice şi la minciuna în instanţă pentru realizarea scopului ei nobil!

Marculiana a fost o soaţă, mamă şi gospodină bună. Ea a ştiut la nevoie să calce, spele, brodeze, stopeze, găti, coase, râde şi spune snoave şi vorbe de duh, să copuleze în scop reproducător cu partenerii, să se ocupe de îngrijirea şi educaţia copiilor, să fie un obiect sexual apreciat şi un bun cetăţean făcându-şi datoria în stradă şi la locul de muncă. De cele mai multe ori, toate aceste acţiuni ea le-a efectuat simultan.

Când ţara noastră a intrat în război cu ocazia crizei combustibililor fosili, Marculiana s-a înrolat ca voluntară şi a plecat pe front, deşi gravidă şi deja mamă a 25 de copiii. Ea a învăţat să tragă cu racheta sol sol, să oblojească răni şi să ucidă cu sânge rece prizonierii care constituiau o povară pentru bugetul armatei naţionale, să le cânte din drâmbă camarazilor şi să îi satisfacă în nenumărate feluri. În misiunile

în care a fost investită, ea a cărat tot soiul de aparatură militară, aceasta de multe ori cântărind de 10 ori greutatea ei corporală.

După război, Marculiana a contribuit în mod strălucit la munca istoricilor noştri care s-au străduit să transforme înfrângerea noastră în victorie, iniţiativă transpusă în programa noilor manuale şcolare, spre folosul tinerei generaţii.

Ea s-a căsătorit cu maiorul Hâncu şi a rămas monogamă, după ce ţara noastră a achiziţionat un stoc rezidual de 1 milion de chinezi care s-au integrat atât de bine, că reuşiseră să ne imite până şi în cele mai intime defecte milenare ale firii noastre.

Maiorul Hâncu o bătea adeseori, pe ea atât cât şi pe zecile de copii. Ea însă îi gătea supusă, în pofida loviturilor de prăjină pe care soţul i le administra zilnic în cap.

După ce a fost omorâtă în bătaie de soţul imprudent, Marculiana a fost îngropată cu onoruri civile şi militare. Tot poporul a plâns-o. Jertfa ei trebuie să steie drept pildă generaţiilor viitoare, etc.

58.

Un căpcăun a răpit o fată frumoasă şi a dus-o la el în vizuină, după care a plecat să se lupte cu o armată împărătească. Fata frumoasă, ce să facă, i-a gătit căpcăunului o supă delicioasă. La întoarcere în bârlog, căpcăunul a mâncat-o cu plăcere.

Nici până în ziua de azi nu ştim dacă acel căpcăun a mâncat supa, sau fata.

59.

Între 29 şi 30 de ani, m-am gândit la moarte. Apoi, am început să mă gândesc la lucruri mai serioase.

60.

În această povestire este vorba despre o serie de confuzii.

Adélie i-a cerut soţului ei, Jean, să-i aducă umbrela căci se grăbea să plece la serviciu, şi afară ploua. Jean, mahmur, nu a înţeles bine întrebarea, sau nu şi-a dat seama ce face, şi s-a îndreptat maşinal către toaletă, unde a tras apa. Apoi s-a întors zâmbind către soţie, convins că a făcut ceea ce i se ceruse. Soţia grăbită nu şi-a dat seama, şi întorcându-i zâmbetul, a băgat o felie de pâine prăjită în geantă, în locul ochelarilor. Pe drum, din cauza ploii hainele lui Adélie au intrat la apă. Până să ajungă la staţia de autobuz, fusta ei se scurtase cu 30 de centimetri. De aceea, bărbaţii o priveau cu jind, iar femeile cu ură. Curvă, eu muncesc să îmi hrănesc copiii! i-a strecurat cu venin o femeie la cincizeci de ani, grăsană, tunsă scurt şi cu permanent. Adélie a fost surprinsă să i se vorbească astfel. Asta însemna că era o femeie de moravuri uşoare? Ca să se convingă, s-a dus pe rue Saint Denis, s-a aşezat pe marginea străzii printre celelalte prostituate şi a început să aştepte. Un Mercedes a oprit în dreptul ei, şi omul de la volan i-a deschis uşa. Adélie a urcat, şi în timp ce maşina demara, femeia a scos din geantă pâinea prăjită, şi a început să mănânce din ea.

Între timp, Jean s-a uitat în agenda cu programul zilei, în care Adélie îi mâzgălise ceva cu scrisul ei indescifrabil. El a înţeles: "Du copiii lu'vecinu [nu se ştie unde]". De fapt, mesajul fusese "Du copiii la vaccin". Jean a ieşit pe culoar, a deschis încet uşa vecinului din faţă. Acesta cânta sub duş, iar nevastă-sa îi răcnea ceva din bucătărie. Copiii se îndopau cu Nutella, pe canapea. Jean i-a luat de mână, făcându-le semn cu degetul să tacă. Copiii vecinului l-au urmat. Jean a închis uşa după el. A dus copiii vecinului în salon, şi a început să se uite la ei, neştiind cum să procedeze. Avea şi el copii, care încă nu se sculaseră. La ce bun să îi ia şi pe cei ai vecinului? Temerile lui au devenit şi mai adânci în momentul în care a văzut că fiul şi fiica vecinului s-au apucat să îi devasteze biblioteca şi să toarne gem pe televizor. Ce trebuie să fac cu voi, unde să vă duc? a întrebat el, dezorientat. "Du-ne la zoo, nene, du-ne la zoo" au cerut copiii vecinului, în cor. Ce să facă? i-a luat, i-a condus la maşină, i-a dus la zoo. Coborând scările, auzise din apartamentul vecin vocea ascuţită a Anettei: "Pierre, n-ai văzut copiii?".

La zoo, copiii au cerut să fie duşi imediat la pinguini. Acolo, au început să ţipe de bucurie, şi să se întindă peste gard. "Vreau să pun mâna pe ei!" a zis fetiţa. Pierre a sărit gardul, şi i-a trecut pe copiii vecinului de partea cealaltă. Aceştia au început să se joace cu pinguinii. "Aş vrea să rămân toată viaţa

aici!" a spus băieţelul. "Şi eu!" a întărit sora lui. Bucuros, Jean i-a lăsat pe copii cu pinguinii, şi s-a întors acasă. Acasă, a auzit plânsete şi suspine care veneau de la vecini. Crăpând uşa, a văzut-o pe Anetta răvăşită, plângând, cu o sticlă de whisky în faţă. Ce s-a întâmplat, a întrebat Jean. Ah, dacă aţi şti, s-a smiorcăit ea. Au dispărut copiii. I-am căutat peste tot... Soţul meu s-a dus la poliţie... am nevoie de cineva care să mă consoleze... Vă trebuie o batistă, a zis Jean. S-a căutat de batiste, n-avea. În casă, nu ştia unde le pune nevastă-sa (de regulă, ea se ocupa de batiste, el stropea florile). S-a dus la supermarket să îi caute doamnei vecine o batistă. De, să îţi dispară copiii nu e lucru uşor. De altfel, se întreba ce s-o fi întâmplat cu ai lui, între timp. Probabil că se treziseră şi se alimentaseră singuri, după care devastaseră ce mai rămăsese în picioare din salon. În drum spre supermarket, a trecut pe roşu. Un poliţist l-a oprit, şi i-a cerut carnetul. Jean nu avea carnetul, dar avea un snickers, aşa că i l-a întins poliţistului. Nu, mulţumesc, i-a zis acesta. Prea multe calorii. Atunci Jean i-a întins o bucată de slănină. Nu, mulţumesc. Prea mult colesterol. Atunci i-a întins o banană. Nu, mulţumesc, niciodată în exerciţiul funcţiunii. Vă doresc o zi bună.

Jean şi-a amintit că luni dimineaţa supermarketul e închis, aşa că nu mai ştia unde să se ducă. A mers drept înainte pe şoseaua naţională până i s-a terminat benzina, pe undeva pe lângă Clermont Ferrand. Acolo s-a dat jos, şi a început să meargă la marginea drumului. A dat de o aşezare unde primul magazin care i-a ieşit în cale a fost să fie o măcelărie. Pe uşă era un anunţ: "caut disperat un ucenic-măcelar. Salariu convenabil, formaţiune gratuită". Jean a intrat, şi acolo mustăciosul l-a învăţat tainele măcelăritului. Jean s-a stabilit pe undeva pe acolo, s-a căsătorit cu o femeie divorţată, blondă, dar cu o pensie alimentară care nu era deloc de neglijat, şi a avut alţi copii.

În aceeaşi dimineaţă, o bătrână ceruse un tichet de metrou, şi la ghişeu vânzătorul, tulburat că echipa favorită pierduse meciul, i-a dat legitimaţia lui de serviciu, actele şi banii. Bătrâna a aflat unde stă vânzătorul de tichete de metrou, aşa că s-a dus acasă la acesta, i-a dereticat, a făcut cumpărăturile, şi spre seară i-a pregătit o delicioasă ciorbă de potroace. Vânzătorul a mâncat-o cu plăcere, apoi s-a căsătorit cu bătrâna, şi au avut împreună mulţi copii, până la adânci bătrâneţi.

E nevoie de nişte precizări, ca să nu se îngrijoreze cititorii: Adélie s-a întors acasă spre seară, cu fusta ei scurtată, şi s-a recăsătorit. Copiii lui Pierre şi ai Anettei au fost găsiţi la zoo, jucându-se cuminţi cu pinguinii, în pofida regulamentului establishment-ului. Poliţia l-a sunat pe Pierre, care de bucurie a vărsat cafeaua pe documentele de serviciu. S-a dus să-şi ia copiii şi să se întoarcă acasă. Acasă au găsit-o pe Anetta pe canapea, adormită. Băuse toată sticla de whisky.

64.

A fost odată un copil-minune.

Copilul acesta, pe nume Paul, avea un don foarte ciudat: el înţelegea toate limbile pământului. Nu era foc de inteligent, dar se născuse cu capacitatea asta: că i-ai fi spus în toltecă ori aromână că urma ca nenea doctorul să îi facă o injecţie, el s-ar fi temut la fel de tare. Înţelegea limbi dispărute şi limbi apărute, limbi artificiale, limbi de largă răspândire ori vorbite de pâlcuri de aborigeni pitici în pielea goală prin desişuri.

Numai că el nu a reuşit să îşi dea seama de acest har, şi nici familia: născut într-un sat mic din câmpie din apropiere de Caracal, sigurul lui contact auditiv până la vârsta de 12 ani a fost acel cu limba maternă (tatăl necunoscut - aşa scria în acte).

La 12 ani, a avut loc un accident. Micuţul Paul a fost călcat de o căruţă cu proşti, care pe deasupra erau beţi, şi care de altfel puţin mai încolo s-au rostogolit în şanţ.

Copilul strivit a fost dus la spital. Mai trăia, însă era paralizat integral. Au venit să îl vadă nişte specialişti japonezi. Aceştia i-au făcut poze, vorbind între ei în japoneză. Lui Paul i s-au dilatat pupilele de stupoare, căci înţelegea perfect japoneza. De altfel, a înţeles că specialiştii niponi vorbeau cu dispreţ nu numai despre cazul lui, ci şi despre toţi cei din jur, şi asta în vreme ce rânjeau de zor.

Pe micuţul şi suferindul Paul l-a mai vizitat şi un specialist canadian. Acesta a anunţat în franceza lui, caracterizată de un puternic accent, că după el a-l lăsa pe puşti mai departe în viaţă ar fi o dovadă de cruzime - oricum, viitorul lui urma să fie sau unul de plantă, sau de bucată de carne dureroasă. Şi pe acesta Paul l-a înţeles la perfecţie. Atunci s-a dumirit el că putea pricepe toate limbile pământului.

Personalul spitalului şi familia au început să se codească: era etic, omenesc să îl lase în viaţă pe Paul? Pe de altă parte, legile inumane ale statului nu le permiteau să întrerupă perfuziile şi să îl debranşeze de la aparate.

A rezolvat problema o pană de curent de 12 ore, produsă de un tractorist beat de prin partea locului, care a intrat cu vehiculul său în stâlpul de înaltă tensiune. Pana a fost suficient de lungă pentru ca Paul să înceteze din viaţă.

Nimeni nu a ştiut niciodată că acel copil avusese darul vorbitului în limbi.

62.

Gigel a venit acasă plângând. Nimeni nu înţelegea de ce. Până la urmă, maică-sa a remarcat că băiatului îi lipsea mâna stângă. "Mi-am pierdut-o în drum spre casă... O să mă bată tata..." Au plecat să caute mâna, dar ia-o de unde nu-i. Când s-a întors tata lu' Gigel de la serviciu, i-a tras puştiului un toc de bătaie soră cu moartea: "Vezi să nu ţi-o pierzi şi pe cealaltă, boule! Eu pentru cine crezi că muncesc?"

Mirador a găsit mâna lui Gigel, şi a luat-o cu sine. Taică-su, care se pricepea la treburile astea, i-a grefat lui Mirador mâna găsită. Era a treia pe care o culegea de pe stradă, într-o lună de zile! Aşa, zise taică-su, în timp ce cosea de zor. Acuma eşti din nou simetric... Deja cu patru ai fi putut lucra la circ, acum că ai şase ai cariera asigurată. Vei putea juca în filmele indiene în rolul zeului Shiva!

Sora lui Mirador (Miradora) îi privi nostalgic şi cuminte din ungherul unde ţesea pânza fină a destinului. Ea avea acum opt picioare.

63.

A fost odată un om foarte prost finisat. Era femeie de la urechi şi până la bărbie, bărbat în părţile ruşinoase şi ambiguu în restul. Avea un ochi mai sus, unul mai jos şi unul îndărăt - fapt pentru care nu putea dormi decât culcat pe (singura) ureche. Bineînţeles, aspectul lui în neconformitate cu normele anatomice omeneşti a constituit subiect de spaimă pentru ceilalţi colegi de şcoală, apoi (după ce au văzut că e inofensiv) de amuzament şi de glume pline de cruzime. Astfel, ei îl trăgeau de coadă. El, săracul, dădea să îi împungă cu coarnele ca să se apere, însă acestea erau tare moi.

Dromikhaides (căci aşa îl numiseră părinţii, de parcă imperfecţiunile sale fizice nu ar fi ajuns) avea note bune la română, aşa-şi-aşa la matematică şi destul de bune la sport, unde nu putea înota (când vedea apa, începea să şuiere înspăimântat) însă la săritura în lungime bătea de fiecare dată recordul mondial, şi probabil că ar fi depăşit treizeci de metri, dacă nu ar fi fost de fiecare dată gardul şcolii ca să se poată izbi în el. La vârsta de cincisprezece ani, D. s-a îndrăgostit de fata primarului, o bruneţică deosebit de atrăgătoare, sprâncenată şi sfioasă. Dar s-a luat de el un golan vânjos, băiatul preotului, care i-a zis: 'bă, verzitură! ia să nu te mai legi de dama mea, că te-apuc de opercule de nu te vezi!' La care D. de frică şi-a băgat capul între umeri, şi n-a mai insistat. Din dragoste rănită a suferit două luni de zile, timp în care venea la şcoală cu nişte dizgraţioase pete vineţii uşor în relief şi supurânde, care îi acopereau în întregime ţeasta pleşuvă.

Dromikhaides s-a făcut inginer textilist. Taică-su vorbise cu domnu'vice director, să-l bage pe băiat la uzină, să aibă şi el un loc de muncă asigurat. Însă după ce D. a terminat facultatea, fabrica de textile a fost vândută unor coreeni, pentru doi bănuţi. Aceştia au dat pe toată lumea afară şi au deschis un salon de ceai. Când l-a văzut pe Dromikhaides, care la rugăminţile fostului director rămăsese acolo pe post de cărător al sacilor cu ceai, patronul, domnul Won, a compus imediat o poezie, fermecat de perfecţiunea sluţeniei acelei arătări, iară doamna Ute, soţia acestuia de naţionalitate suedeză, a făcut un infarct de groază, şi a murit pe loc. Dromikhaides a fost trimis în Coreea de Sud, unde a lucrat ca model vreme de cinci ani şi s-a umplut de bani. După care s-a întors în ţară. Acolo şi-a amintit de dragostea din tinereţe: fata bruneţică a primarului. A angajat un detectiv să îi dea acesteia de urmă. Astfel a putut afla că între timp fata se căsătorise cu un crescător de purici, care umpluse oraşul cu puricii lui. Toată lumea se scărpina şi înjura guvernul, care permitea ca asemenea prezenţă animală să se producă. Dromi a dat bani unor băieţi de nădejde care i-au trimis dresorului mai multe mailuri de ameninţare, pachete cu mortăciuni, fotografii cu purici torturaţi. Dresorul a fugit cât l-au ţinut picioarele, şi puricii după el. "Acest dresor nu a făcut mulţi purici la noi!" remarcau apoi cu satisfacţie ziarele.

Dromi bălăbănindu-se s-a dus la aleasa lui, să o ceară în căsătorie. Când s-au văzut faţă în faţă, au dat amândoi un strigăt. Fata cea drăguţică de pe vremuri avea acum pe puţin 120 de kilograme, se tunsese şi îşi epilase sprâncenele, ceea ce o făcea să semene mai mult cu o gogoaşă decât cu o fiinţă feminină. Lui Dromi gâtul îi mai crescuse cu 20 de centimetri, iar tentaculele, oricât le vopsise el şi le petrecuse în jurul gâtului cu fundiţă, nu inspirau încredere. Cum fata primarului era înglobată de datorii după plecarea dresorului, şi cum D. dorea şi el să vadă o dată şi o dată cum e sexul cu o femeie, ca să nu mai vorbim despre tandreţea conjugală, s-au căsătorit. Compatibilitatea genelor nu era o problemă, căci Dromi era oricum ovipar. Cei doi tineri au trăit până la adânci bătrâneţi, fericiţi şi respectaţi de comunitate, căci erau cinstiţi şi furau cu măsură. Pe deasupra, deschiseseră o fabrică gigantică de pufuleţi care ocupa forţa de muncă. Pufuleţii făcuţi acolo erau exportaţi pretutindeni, ba chiar mai erau aruncate în mare câteva mii de tone de producţie excedentară în fiecare an, ceea ce făcuse ca Marea Neagră să arate ca o mare acoperită cu poliexpandat, în consecinţă, eventualitatea înecului în ea a persoanelor fizice sau scufundarea vapoarelor devenise practic imposibilă.

Iată cum un om aiurea, care păşise cu stângul în viaţă, a reuşit să ajungă un cetăţean respectat şi iubit.

64.

AVERTISMENT - Aceasta este o versiune a textului 40, mai proastă, dar, din păcate sau nu, la fel de adevărată. Recomand cititorilor să prefere textul 40, ca şi mine.

Grigore Zgurilă era un om extrem de narcisist. El se iubea la nebunie, cât era ziulica de lungă. Îşi petrecea o bună parte a timpului pupând oglinda cu buzele lui groase. Iubirea şi admiraţia pe care o simţea pentru propria persoană s-a transformat treptat în dispreţ şi desconsideraţie faţă de ceilalţi. De la vârsta de 27 ani, simplul fapt de a ieşi pe stradă şi a vedea alţi oameni care de fiecare dată nu erau el îi producea greaţă. Apoi, până şi o fotografie cu miss Uruguay ori cu preşedintele Ţării au ajuns să-l îngreţoşeze. În ziua în care domnul Zgurilă s-a căsătorit cu el însuşi, greaţa resimţită faţă de hidoşenia celor prezenţi la ceremonie a fost atât de mare, că mirele-mireasă a vomat drept pe smokingul primarului. De atunci, crizele s-au îndesit. A început să vomite de cum vedea o fiinţă omenească sau neomenească. Şi-a golit casa, mobilele i se păreau de o sluţenie de nedescris. S-a închis acolo între pereţii goi, noroc c-avea destui bani ca să nu fie nevoit să mai iasă afară să muncească. Închis între patru pereţi, Grigore Zgurilă nu era însă deloc nefericit. El trăia în permanenţă cu omul vieţii lui, adică singur. Fericirea lui era atât de mare, încât inima îi bătea să sară din piept, mai mereu. Dar visele şi gândurile domnului Zgurilă au început să fie populate de referiri la semenii săi, la animale, la copaci, la obiecte şi alte atrocităţi. De greaţă, domnul Zgurilă a început să verse. A vărsat îndelung, cât l-au ţinut măruntaiele, vreme de câteva zile. Până la urmă, a murit.

65.

Întocmai ca numeroase genii romantice chinuite, scriitorul Mrazov nu putea fi inspirat şi plin de talent decât dacă era nefericit. Avea nevoie de ceva, de o durere în tălpi, de o suspiciune, de vremea proastă de afară, în fine, de un lucru anume care să meargă prost - altminteri, nu era bun de nimic. Cele mai mari capodopere le-a scris atunci când din prostia medicilor s-a crezut că e bolnav de cancer, respectiv, după ce îl prinseseră derbedeii pe stradă şi îl snopiseră în bătaie. În schimb, după căsătoria cu frumosul manechin Hilda, nu mai produsese nimic, şi cititorii şi editorii începeau să-şi piardă răbdarea.

Niciodată n-am fost mai fericit decât acum, că sunt alături de tine, îşi încheie mărturisirea micuţul Mrazov, cuibărit la sânul frumoasei lui soţii, în braţele ei de femeie falnică, de 1m85. Şi iată, dacă sunt fericit, nu pot scrie! Nu e vina mea, sper să mă iubeşti şi aşa.

Bineînţeles că, deocamdată, Hilda putea să-l iubească şi aşa. Dar fără să fie un geniu, îi încolţi în minte o idee. În seara următoare, soţul se întoarse de la catedră bombănind. Trebuise să ţină o conferinţă, şi în mod inexplicabil, i se rupseseră bretelele chiar când intra în aulă. Ulterior, constatase că o mână criminală i le secţionase aproape pe de-a-ntregul. Astfel, a trebuit să-şi ţină conferinţa cu o mână în buzunar. La întoarcere spre casă, a fost controlat în autobuz, şi când să scoată abonamentul, ia-l de unde nu-i! Cineva i-l furase. Se pare că am duşmani şi eu nu ştiu, a zis Mrazov, şi Hilda l-a strâns în braţele ei, ca să-l căineze. În acea seară, Mrazov a început primul capitol dintr-un nou roman. Suna bine, şi inspiraţia îi creştea odată cu furia. Auzi dumneata, să-i taie bretelele.

În ziua următoare, după ce şi-a sărutat soţia, scriitorul Mrazov a dat să coboare pe scări, şi... bzambranzkpambonktronk!

O mână criminală lăsase pe prima treaptă o piele de banană. Două etaje de-a dura, şi o lună cu piciorul în gips. De pe patul de spital, Mrazov i-a cerut soţiei

1) să aibă mare grijă de ea. Cineva le vrea răul.
2) să-i aducă la spital portabilul. Avea o inspiraţie nebună.

Peste o lună, romanul ajungea la jumătate. Primele fragmente trimise la editură fuseseră extrem de bine primite. Producătorul lui îşi freca mâinile. Nici nu se ştia câte pagini o să aibă şi cum o să se termine, şi Gallimard şi Magrana ceruseră deja drepturile pentru traducere.

Peste câteva zile soţia îl conducea grijulie la ieşirea din spital, ţinându-l de umărul drept. Un individ mătăhălos, de culoare, îi apucă cotul stâng...

- Uşurel...

- Dumneata cine mai eşti? vru să ştie Hilda.

- Ţi-l prezint pe Jake, noul meu înger păzitor. Având în vedere că cineva vrea după toate aparenţele să atenteze la integritatea mea fizică şi morală, mi-am zis că până duc la bun sfârşit romanul, e mai bine să fiu păzit. Jake mă va însoţi pretutindeni. Ştie să fie foarte discret, crede-mă. Are un curriculum impresionant. Va dormi pe canapeaua din salon.

În seara aceea, Mrazov fericit regăsea uzul mersului, confortul spaţiosului apartament, securitatea (sub oblăduirea lui Jake, care făcuse deja trei sute de flotări pe covorul din salon) şi căldura patului

conjugal, alături de nevestică. În acea seară şi în următoarea, Mrazov nu a mai fost capabil să scrie un singur rând.

În dimineaţa care a urmat, Hilda se înfăţişa la uşa lui Popov, un prieten de familie. Venise machiată, cu părul ei de aur revărsat pe umeri, şi purtând un manşon de blană, deşi să fi fost 25°.

- Trebuie să mă ajuţi. Altminteri, *kanieţ* roman. Ajungem pe drumuri, nu că eu n-aş avea destui bani, dar mai avem rate la iaht, şi pe deasupra.. îl iubesc. Nu-l pot lăsa aşa. Ştii... ca să scrie, îi trebuie inspiraţie. Ca să vină inspiraţia, trebuie să fie nefericit. Şi ca să fie nefericit, nu prea avem multe variante, dat fiind că Mister Pachet de Muşchi vede tot, aude tot, nici musca nu trece de el.

- Şi eu cu ce te pot ajuta?

- Trebuie să te culci cu mine.

- ...

- Ştiu. Uite, crede-mă, nici mie nu îmi face nici o plăcere. La drept vorbind... Eşti mic, urât, şi pe deasupra crăcănat. Cine-ar vrea pe unul ca tine? Să nu mi-o iei în nume de rău, dar în ruptul capului nu ţi-aş fi acceptat avansurile, dacă mi-ai fi făcut. Dar e vorba despre el. Despre Mrazov. Amândoi ţinem la el, nu?

- Aa... înţeleg. Ştii ceva, nici mie nu-mi placi, nu mi-ai plăcut niciodată. Eşti o prăjină care parcă merge pe catalige, o vacă de muls trasă printr-un inel, cu silicoanele şi liposucţiunea ta. Au!! Hilda, de ce m-ai pălmuit? Am fost la fel de sincer ca şi tine.

- Ţi-am spus să fii sincer. Nu să exagerezi. Bădăranule! În fine... cel puţin, un lucru e clar. N-o facem din plăcere. Mai ales eu.

Au instalat webcam-ul şi s-au pus pe treabă. A doua zi, Mrazov primea o expediţie anonimă, unde pe un disc se puteau urmări în format .mpeg cele trei ore de fantezii sexuale extreme ale soţiei sale cu Popov, prietenul de familie. Hilda dispăruse în dimineaţa respectivă, plecată cu ocazia unui defileu de modă la Barcelona.

Mrazov la început nu putea să creadă. Cu ochii la ecran, făcând mereu Play... Back... Play... Back mai trăgea câte-o duşcă din sticla de vodcă, întrebând, iar şi iar: "Nu-i aşa că nu se poate...? Jake, la naiba! Spune-mi că nu se poate! Tu te pricepi la calculatoare, nu-i aşa? Spune-mi că e o mânărie digitală! Că aşa ceva poate fi făcut pe calculator! Au ajuns ai naibii de buni, nu? Star Wars, Matrix, Harry Potter... Orice se poate falsifica... E suficient să digitalizezi imaginea cuiva, şi..." "Boss, boss" făcu Harry, hotărând înduioşat să-şi îndeplinească îndatoririle de serviciu. "Toate femeile sunt nişte boarfe - afară doar, bine

înţeles, de mama mea - şi a dumneavoastră. Şi vreo soră, dacă aveţi". Apoi îi spuse că, sincer, singura modalitate realistă de a o aduce înapoi sau a se răzbuna e să recurgă la *vodoo*.

Orbit de durere din pricina trădării nevestei (care timp de trei ore, suspinase ca o vioară în mâinile butucănoase ale bondocului de Popov) după ce vaporii de vodcă se împrăştiară, Mrazov se năpusti la calculator. Scrise toată noaptea. La nouă dimineaţa, bodyguardul îl acoperi afectuos cu un şal, şi reuşi să strecoare o pernă între cap şi tastatură.

Hilda nu se întoarse, nici a doua şi nici a treia zi. În schimb, romanul avansa. Peste două săptămâni era gata - cu o lună înainte de termenul contractual.

A fost un succes răsunător, un nemaiauzit succes de casă, astfel încât Mrazov a putut să-şi lichideze dintr-un foc ratele la iaht, iar ecranizarea făcută un an mai târziu de Spielberg după roman a cules trei oscaruri. În definitiv, Nobelul pentru literatură nu era aşa departe...

Între timp, Mrazov primise o lungă scrisoare de la soţie, care de când cu fatidica expediţie anonimă nu mai dăduse nici un semn de viaţă:

"Dragul meu, sunt mândră de tine. Te iubesc şi te-am iubit întotdeauna mai mult decât orice. Crede-mă că nu mi-a fost uşor să fac ce-am făcut. Dar dacă am fost nevoită s-o fac, a fost numai pentru tine..."

Mrazov mototoli scrisoarea, plângând. Dădu un pahar de vodcă peste cap, apoi puse mâna pe stilou şi aşternu:

"Las în seama avocaţilor detaliile divorţului.

Curvă."

În seara primirii răspunsului, Hilda a plâns la rândul ei, în neştire. A spart unul după altul toate bibelourile din vitrină, a băut la rândul ei o sticlă de Bailey's, a dat cu vaza în oglinda cea mare din salon, făcând-o ţăndări...

Apoi încă sughiţând, cu ochii roşii de plâns, s-a apropiat de calculator şi a început să scrie.

66.

Ies aburi din pământ. Aburi cât cuprinde. De altfel, mă întreb de ce am zis că ar ieşi din pământ, căci nu văd pământ pe nicăirea. Trebuie să fi fost un clişeu, împrumutat din altă existenţă, sau din aceasta. Numai aburi, şi eu care habar n-am unde sunt, nici ce-am făcut aseară, nici ce-i aia "aseară". E o vorbă. Ce am făcut aseară. Nu ştiu cine sunt, nu mă văd nu mă simt dar gândesc, gândesc deci exist,

dacă aceasta o fi gândire. Poate că sunt doar un şuvoi de aburi ca toate celelalte. Poate că mă aflu între ai mei, dar de unde această uitare, de unde aceste cuvinte şi conceptul acesta de aburi pe care le asociez coloanelor acestea de albe care ies de nu ştiu unde şi se duc înspre nicăieri? Locul unde mă aflu nu se vede, nu ştiu dacă se poate numi loc, şi cum aburii se scurg uniform şi monoton îmi zic că poate că mă aflu în afara spaţiului şi timpului, poate că sunt Dumnezeu. Sunt, oare Dumnezeu? Şi dacă nu se află nimeni care să-mi răspundă la întrebare, cum voi şti vreodată care e adevărul? Cine mi-l va confirma? Şi dacă voi face instinctiv ceea ce pentru mine ar trebuie să corespundă cu faptele lui Dumnezeu, ce certitudine voi avea că...? Şi de ce vorbesc de certitudini? Poate că nu. Poate că nu sunt Dumnezeu. Poate că sunt doar gândit. Poate că sunt doar un şir de gânduri, de sintagme, de fraze, care curg ca nişte pamblici algiforme în nevăzut, şi care au fost programate să ştie, să simtă să creadă că există, că îşi au o valoare a lor, o conştiinţă de sine. Asta, pentru că au fost programate să creadă una ca asta. Poate că tocmai asta sunt. Ori poate că nu, şi tot aşa mă scurg şir de litere, de sunete, de idei care par coerente, între aburi care curg în sus ordonat şi fără sfârşit, până ce sfârşitul va veni, dacă va veni vreodată.

67.

Personaje: Piticul, Vânzătoarea de pizza. Piticul poartă o tichie, şi e îmbrăcat în negru. Vânzătoarea de pizza e frumuşică, voinică, are decolteu şi e îmbrăcată în roşu.

Piticul: Bună dimineaţa!

Vânzătoarea de pizza: Tii, ia te uită! Un pitic! Ca să vezi, ce chestie.

Piticul: Bună dimineaţa, zeiţo. Cât de frumoasă poţi fi!

Vânzătoarea de pizza: Alo, domne, pe mine să nu mă iei aşa. Eu sunt o vânzătoare de pizza.

Piticul: Mă cheamă Rozimund.

Vânzătoarea de pizza: Numele Rozimund miroase a busuioc. Mi s-a făcut poftă de un ceai de busuioc. De când n-am mai băut! Un ceai bun de busuioc, cu ketchup.

Piticul: Te iubesc din inimă.

Vânzătoarea de pizza: Cee? Vrei să te culci cu mine? Nu se poate. Mă vede lumea.

Piticul: Nici n-aş îndrăzni să te ating! Ţi-am spus doar că te iubesc - din inimă. (îşi scoate tichia)

Vânzătoarea de pizza: Şi pe deasupra, după ce că eşti pitic şi romantic, mai eşti şi chelios. În schimb, părul din urechi îţi ajunge pân'la brâu.

Piticul: Îl tund regulat, o dată pe săptămână. E rezistent, din el se pot împleti covoare.

Vânzătoarea de pizza: Asta devine interesant! Covoare din păr de urechi de pitic. Trebuie să fie cele mai căutate.

Piticul: Covoare fermecate, călare pe ele-n zbor/Pământul vom străbate.

Vânzătoarea de pizza: Asta da afacere! Problema e însă mărimea: piticul, tot pitic rămâne. Chiar dacă asta implică anumite avantaje. De pildă, covoarele. Însă un pitic este, totuşi, mai înainte de toate, doar un pitic.

Piticul (trist): Am visat că totul era nimic, şi nimicul era mare şi alb. În nimicul alb, undeva trebuie să se găsească o gaură mică şi neagră. Aş dori să găsesc gaura mică şi neagră, să intru în ea şi să dispar pentru vecie.

Vânzătoarea de pizza (visătoare): Visul vieţii mele este să dau de un bărbat adevărat. Un bărbat adevărat trebuie să fie înalt, constituţie atletică, să fie generos şi să se parfumeze cu colonie de calitate. El trebuie să mă respecte şi să fie tandru, însă e important să ştie a scuipa şi înjura cu bărbăţie, şi când ţip la el ca o isterică să îmi dea o pereche de palme cu braţele lui vânjoase, să mă pună la punct. Căci un bărbat e un bărbat!

Piticul: Să găsesc o gaură mică şi neagră, să mă vâr în ea şi să dispar pentru vecie.

Vânzătoarea de pizza: Însă în veacul nostru împuţit, unde mai pupi bărbaţi adevăraţi? Aş vrea eu. Dar nu vine... singuratică, în zadar suspin şi sufăr. (după un moment de tăcere, către pitic:) Da. Să vorbim serios de afacerea cu covoarele. Cred că mă interesează.

68.

Domnul Cavenoek era un cetăţean ca toţi ceilalţi. Singura lui particularitate: era *fazan*. Nu este o figură de stil - nu mi-aş permite. Fazan - ştiţi, pasărea aceea de luncă, ce pe vremuri era vânată fără milă, pentru a umple apoi farfuriile şi a împăna pălăriile cucoanelor. Însă într-o societate ca cea de astăzi - fără discriminări de mărime sex rasă, Cavenoek putea fi acceptat fără farafastâcuri.

Un fazan, asta era domnul Cavenoek - cu cioc, pene etc. - ceea ce nu însemna că nu era bine integrat în societate: cunoştea bine regulile de circulaţie, avea întotdeauna asupra lui cartea de identitate, dădea bacşişul cuvenit cui se cuvenea, ştia pe cine să respecte şi pe cine nu.

Problema principală a domnului Cavenoek (care era, de altfel, problema altor numeroşi domni şi doamne) era găsirea unui loc de muncă. Un fazan are anumite însuşiri fizice care îl fac puţin apt pentru

majoritatea posturilor disponibile pe piaţa muncii: nu poartă îmbrăcăminte, are degetele terminate cu gheare, şi nu poate să vorbească - cel mult, cârâie. Ar fi putut fi angajat pe post de *Responsabil Relaţii cu publicul*, secţia *Reclamaţii* - post ce fusese vacant pentru ceva timp la o firmă din oraş. Însă i-a luat-o înainte contabilul de la secţia de Export Materiale Prelucrate - care cu pile puternice a reuşit să-l impună în postul cu pricina pe fiul său - măcar că acesta era mort de două săptămâni. Pentru a împiedica răspândirea duhorii, îl închiseseră etanş în biroul lui (Reclamaţii) sub un clopot fumuriu de sticlă.

Domnul Cavenoek a reuşit până la urmă să se înscrie la o specializare de Cadru Intermediar - o calificare lipsită de interes, prost plătită însă cu un salariu care în general venea, aproape în fiecare lună. După cei trei ani de pregătire, domnul Cavenoek a fost numit Sub-Impiegat pentru Transferul de Informaţie pe lângă Serviciul de Mişcare. Pe scurt, misiunea lui era să stea într-un birou, să se prefacă că citeşte documentele pe care i le punea secretara pe masă în zori de zi şi să le semneze înainte de plecare, pentru ca mai apoi aceeaşi secretară să le poată înmâna şefului. Ce-i drept, pentru un fazan nu e uşor să dea pagina cu gheara, şi cu atât mai puţin să semneze, dar ce mama dracului! Atâta lucru i se cerea, în schimbul asigurării unei vieţi liniştite, până la bătrâneţe. Domnul Cavenoek s-a căznit ce s-a căznit, şi în cele din urmă a învăţat să apuce stiloul cu ciocul şi să scrijelească cu el o semnătură pe fiecare act oficial.

Un alt avantaj de serviciu neprevăzut ar putea fi menţionat: cu ocazia unei reclasări, domnişoara Mimi Blumenfeld, gospodină fără ocupaţie, i-a fost retribuită domnului Cavenoek întru folosinţă. Era o femeie înaltă şi trupeşă, cu braţe groase şi pielea albă, ochi blânzi şi care stătea ziua prin casă, în cămaşă de noapte. Bună şi docilă, domnul Cavenoek nu a avut niciodată motive să se plângă de ea. Îl scula dimineaţa cu delicateţe, toată ziulica deretica prin casă, şi serile îl aştepta drăgăstoasă cu un castron cu seminţe de dovleac calde.

69.

Domnul Sever Iuliu Marculian era un pedagog inimos. El constatase cu imensă părere de rău starea dezastruoasă în care se afla şcoala noastră. Olimpicii erau cumpăraţi pe capete, de parcă ar fi fost fotbalişti, iar restul tinerilor îşi pierdeau vremea hăhăind, mestecând, ascultând muzici nepotrivite pentru vârsta lor şi având o alimentaţie dezechilibrată, bogată în colesterol. Toate acestea s-au schimbat în ziua în care domnul Brobomir Marculian, verişorul profesorului Sever Iuliu, a devenit prim-ministrul ţării, printr-un anume concurs de împrejurări. Cum era şi firesc, el l-a numit pe domnul Sever Iuliu ministru al învăţământului.

Primul pas al reformei instituţionale începute de ministru chiar în noaptea de după învestitură se referea la orarele şcolare: după revoluţie, acestea fuseseră reduse drastic. Copiii erau mai tot timpul în vacanţă, şi orele deveniseră la rândul lor atât de scurte, încât profesorul abia dacă apuca să rostească două fraze între "bună ziua, copii" şi "la revedere". Noua lege a învăţământului prevedea într-o primă etapă program de studiu de 10 ore pentru copii, şi săptămâna de lucru de 6 zile. După ce partidul de guvernământ a reuşit să-şi asigure peste câteva luni majoritatea parlamentară absolută, în urma unor alegeri anticipate, Sever Iuliu Marculian a prins mai mult curaj, şi a extins programul de lucru la 16 ore pe zi. După amiaza de duminică rămânea liberă, pentru a li se permite copiilor să-şi facă temele pentru acasă. Au existat şi nemulţumiţi, care s-au revoltat şi au declarat greva generală. Guvernul a intervenit cu forţa - cu forţe noi, adică 20.000 de scutieri proaspăt angajaţi, măsură care a contribuit la scăderea şomajului. După ce au fost cotonogiţi zdravăn de câteva ori, elevii, părinţii acestora şi ziariştii au priceput că e mai bine să lase guvernul să-şi aplice politica, şi să aştepte să vadă ce se mai întâmplă.

A doua măsură luată de curajosul ministru a fost referitoare la conţinutul cantitativ al învăţământului. Pe vremuri, cărţile de şcoală afişau un conţinut sobru, decent, care consista în general în formule şi texte care trebuiau învăţate pe dinafară. Însă la presiunile Confederaţiei, guvernele de după revoluţie introduseseră nişte manuale cu poze mari şi colorate, ca pentru handicapaţi, cu litere de-o şchioapă. Copiii noştri nu merită o atari batjocură! a strigat ministrul, agitându-şi degetul deasupra capului. Zis şi făcut: materia şcolară a fost densificată la maximum. Astfel, numai manualele de clasa a doua aveau câte o mie de pagini, scrise cu caractere mărunte. Din punct de vedere metodologic, o dictare dura cel puţin 4 ore, iar exerciţiile de la lucrările de control în clasa a treia erau de forma

33293829832989382984029840298402984029840298+42097209742097429742097240974209742=?

Apoi s-a purces la ameliorarea calitativă a programei. Între altele, ecuaţiile diferenţiale ajunseseră să fie studiate la vârsta de 8 ani, iar la 10 ani orice cetăţean îşi putea da doctoratul, care era obligatoriu şi gratuit.

Cum rezistenţa fizică şi capacitatea intelectuală a elevilor erau puse la grea încercare de noile măsuri, acestora li se distribuiau zilnic calmante şi stimulenţi (de ce le mai multe ori, împreună) ca şi hormoni, şi fiecare clasă beneficia de serviciile a şase specialişti în psihologie infantilă, a căror recrutare şi formare rezolvase definitiv problema şomajului, ţara trebuind şi să importe din Asia Centrală forţa de muncă necesară ca să acopere un anume deficit.

După opt ani (record de menţinere a unui guvern la noi, consemnat şi de Guiness Book) partidul lui Brobomir Marculian înregistra o înfrângere răsunătoare la alegeri, datorate în special scandalului peştelui radioactiv şi celui al clonelor prezidenţiale.

Într-o frumoasă zi de toamnă, când profesorul şi fostul ministru Sever Iuliu Marculian (acum pensionar) se plimba pe stradă, un fost elev l-a recunoscut, în pofida perucii şi a bărbii false.

- Bună ziua, dom'profesor, a rânjit el.

- Bună ziua, tinere, a răspuns profesorul.

La care tânărul a scos un cuţit.

- Ce faci cu el? a îngăimat Sever Iuliu. E periculos, ai putea răni pe cineva...

- Întocmai, a rânjit băiatul. Când ţi-l voi înfige între coaste, aş putea calcula mental viteza de penetrare, forţa de frecare şi timpul pe care îl vei mai avea de trăit. Cu precizie, la a patra zecimală. De la vârsta de cinci ani sunt în stare să o fac.

- Dar, de ce? a îngăimat profesorul.

- De ce? De ce, mă întrebi? Toată viaţa am visat să fiu fotbalist. Dar la noi, această îndeletnicire a dispărut. La zece ani, a trebuit să obţin cu de-a sila un doctorat în ihtiologie, cu magna cum laudae, lucrarea "Modelizarea cuantică a fiziologiei excreţiei la păstrăv". La vârsta la care visam să dau cu piciorul în minge, programa şcolară mă obliga să învăţ pe dinafară cartea de telefon, cu tot cu numere!

- Dar tinere, a fost spre binele tău... Fotbalul e o îndeletnicire stupidă şi lipsită de interes, pe când...

- Nici un cuvânt mai mult! a zis tânărul asasin. Eu sunt doctor, pe când tu nu ai fost niciodată altceva decât un profesor de şcoală. Ştiu mai bine ca tine care este mersul lumii. Şi acum, adio!

Cuţitul a şuierat în aer, şi a intrat în vintrele profesorului o dată, de două ori, de trei ori, de patru... Sever Iuliu s-a scurs pe lângă perete, cu genunchii înmuindu-i-se treptat.

- Aşa piere un mare artist, a şoptit el.

- Nero, a confirmat rânjind asasinul.

O fetiţă de patru ani care trecea pe acolo a privit cu ochi trişti pe bătrânul căzut la pământ într-o băltoacă de sânge, şi i-a şoptit ursuleţului: *Sic transit gloria mundi*.

10.

Scoate o sută de mii că te tai! ţiganul se răsti la domnul Calanfoicescu, arătându-i un bisturiu. O sută de mii? Păcatele mele! De unde şi până unde, începu să plângă tânărul domn. Ba ai să scoţi, zise ţiganul, că dacă nu te tai, să moară unchi-miu. N-am domne, plânse Calanfoicescu, poţi să mă tai. Ba eu

te sfătuiesc să-mi dai chiar acum, şi nu o sută, ci o sută patruzeci, sau 3 euro, zise ţiganul, cu ochii pe cursul valutar afişat în apropiere. N-am, mă poţi tăia, sosi răspunsul. Ţiganul verifică, începând să-l taie pe domnul Calanfoicescu uşor, pe burtă. Acesta suspina şi plângea, dar nu scotea banii. Nu ţi-e frică de moarte? a întrebat ţiganul, mirat. Ba mi-e frică, zău, fac pe mine de frică, a zis Calanfoicescu printre suspine. Da'dacă n-am... n-am! Ia te uită, domne. Ptiu! Mânca-ţi-aş! A scuipat ţiganul a ciudă. Adică n-are bani. Păi io ce să-i fac? Împrumută-te, bre, că dacă nu îţi tai jugulara dumitale, şi testicolele dumitale, de n-o să te mai recunoască nevasta. Nu vă supăraţi, aveţi o sută patruzeci de mii, strigă Calanfoicescu către un poliţai care trecea pe acolo, mâncând un Milk Shake. O sută patruzeci şi cinci, preciză ţiganul, cu ochii pe mai departe pe cursul valutar, ale cărui cifre defilau zglobii ca la aparatul de taxat al taximanilor. N-am, domne, zise poliţaiul. Nu e zi de salariu. Şi merse mai departe.

Ce să faci, domne! Trebe să te tai, zise ţiganul, deşi aş fi preferat să-ţi iau banii. Cum vrei buzunarele, oblice, cu clapă…?

Uite ce e, ai milă, zise Calanfoicescu. Lasă-mi un an. Am să mă duc în vest, am să muncesc şi am să fac rost de bani. Apoi la întoarcere o să-ţi aduc o mie de euro. Merge aşa?

Trei mii de euro, zise ţiganul. Sau te tai.

Două mii, negocie Calanfoicescu.

Bine, zise ţiganul. Pă onoarea matale.

Să moară soacră-mea, întări Calanfoicescu, pentru a crea un climat de intimitate între el şi ţigan.

Angajamentul a fost semnat la notar, cu martori.

Calanfoicescu a plecat în vest. Acolo el a muncit de-a căpiat, pe o platformă petrolieră. Dar ca să ajungă acolo n-a fost simplu. Căci nu se angajau decât femei în anul acela, se practica discriminarea pozitivă, căci băieţilor de pe platformă li se urâse să trăiască singuri în acele condiţii meteorologice ostile ale Mării Nordului. Atunci Calanfoicescu s-a deghizat în femeie, cu ajutorul unui şmecher, şi-a falsificat actele, şi a fost acceptat pe platformă. Un an şi opt luni a muncit el la forări petroliere, timp în care, la insistenţele colegilor, a trebuit să-şi asume identitatea sexuală. Înapoi pe continent, înainte să se întoarcă în ţară, Calanfoicescu a făcut o operaţie de schimbare de sex - era un om căruia nu-i plăceau situaţiile ambigue. Întoarsă în ţară, Calanfoiceasca s-a pornit să-l caute pe ţigan. Şi după multe căutări, l-a găsit. Acesta, cu un an în urmă, găsise un portofel, care se afla în buzunarul unui senator care se aventurase prin cartierul acela, şi pentru că se îmbătase ca un porc, adormise la volan, şi când se trezise, spre miezul nopţii, ieşise împleticindu-se crezând că se află în vila lui cu 40 de camere, şi căzuse într-o băltoacă, ca o scârnăvie. Ţiganul recuperase portofelul, şi arsese leşul senatorului. Cu banii găsiţi, ţiganul şi-a construit la rândul lui vilă, dar nu cu clopoţei - căci visul lui tainic era să nu mai fie ţigan. Zis şi făcut: şi-a făcut

operaţie estetică, şi pentru că hotărâse să fie chinez, i-au îngălbenit pielea, i-au striat ochii, şi l-au redus la talie cu 20 de centimetri. Acuma ţiganul avea un supermarket chinezesc pe la Crângaşi, care se chema: "La Huang Li - Magazin Chinezesc".

Cu ce vă selvesc, domnişoa/ă? a zis ţiganul, nerecunoscându-l în Calanfoiceasca pe vechiul lui datornic. Eu sunt cel care îţi datora 2000 de euroi, a zis femeia. Am venit să ţi-i dau, după cum ne înţelesesem.

Sub tenul palid de chinez, ţiganul s-a luminat la faţă. "Aa, mânca-ţi-aş! Auzi, b/e, dar să ştii că eu nu mai am nevoie de banii ăia... Eu aş v/ea să fii d/ăgăstoasă cu mine..." Căci trebuie să ştiţi că, în urma schimbării de sex, Calanfoicească devenise o femeie extrem de atrăgătoare. Cum îţi permiţi? a ţipat ea, revoltată. Ia mâna de pe mine! Ţiganule!

Şi cum acesta nu înţelegea de vorbă bună, Calanfoiceasca a apucat o sabie din apropiere, şi cu ea l-a pălit pe agresorul sexual în moalele capului. Huang Li a căzut pe jos, mort. Apoi, cuprinsă de furie, că pierduse doi ani din viaţă pentru un ţigan fără simţul onoarei, Calafoiceasca s-a apucat să-l taie metodic cu sabia, ocupaţie care i-a luat câteva ore...

Peste o săptămână, în ziarul "Bordelul şi morga" se putea citi, în pagina a doua: *"Cadavrul unui chinez ciopârţit a fost descoperit plutind într-un geamantan de către doi copii care furau o barcă * Ghicitoarea Floarea prezice sfârşitul lumii * Nou-născutului Stroe, din comuna...".* Concluziile anchetei asupra afacerii fuseseră: încă o victimă a reglării de conturi între mafiile chinezeşti.

XI.

Generalul Protoionescu a făcut mult bine naţiei: în tinereţe, el a salvat viaţa preşedintelui, în timp ce acesta asista la o defilare, cu ocazia sărbătoririi a cinci ani de la intrarea ţării vecine în Confederaţie. Un trăgător de elită se ascunsese într-un boschet, şi de acolo voia să ia viaţa preşedintelui, cu praştia. Dar tânărul (pe atunci) Demetriad Protoionescu s-a aruncat asupra asasinului cu gesturi dramatice, cu încetinitorul, strigând: "Nu-uuuuuu!". Piatra slobozită din praştia asasinului surprins în flagrant delict a nimerit în ochiul stâng al tânărului Demetriad Protoionescu, pe atunci, elev la şcoala militară. Evident, ochiul a fost spart. Înduioşaţi de fapta de curaj a tânărului viitor ofiţer, atipică pentru o generaţie confruntată cu spectrul inculturii, obezităţii masculine, anorexiei feminine şi a iresponsabilităţii civice, preşedintele, împreună cu Senatul Ţării, reunit în Sesiune Extraordinară, au votat deblocarea de fonduri pentru realizarea unei delicate operaţii de înlocuire a ochiului tânărului erou. Această operaţie, teoretic

imposibilă, a durat 10 ore şi s-a derulat la o bază secretă medicală din deşertul Nevada, sub îndrumarea profesorului Furuyama. Dar subiectul povestirii nu e acest eveniment - de altfel, remarcabil. Ajuns la vârsta adultă, Protoionescu, pe atunci colonel, a reorganizat riguros corpul de armată în care se afla. El a reuşit obţinerea unor subvenţii cu care au fost înlocuite uniformele cele peticite ale subordonaţilor lui, redându-se astfel demnitatea armatei naţionale. El a instaurat şi o serie de sancţiuni aspre menite să reducă infracţionalitatea şi corupţia în rândul militarilor, precum decimarea (metodă romană), tragerea în ţeapă ori decapitarea pe stadioane a recalcitranţilor, în văzul copiilor de grădiniţă. Prin aceste măsuri, fenomenul de hoţie în corpul său de armată a scăzut în 2 ani cu 15% (presa vremii a relatat în perioada respectivă despre rezolvarea exemplară a scandalului Vişinata 4 - sergentul milionar Gutuie, principalul vinovat, a fost rupt în bucăţi în piaţa publică, fiind tras de două tancuri pornite în direcţii contrare, şi capul lui a fost expus în piaţa centrală a oraşului, să folosească drept pildă). Tot la propunerea lui s-a instituit pentru gradele superioare un coif cu pene, care nu numai că întreţinea imaginea publică şi spiritul combativ al ofiţerilor, ci atrăgea şi atenţia oamenilor din ţară şi peste hotare asupra spiritului combativ al armatei noastre, şi a valorilor sale estetice. Când a ajuns general, la 28 de ani, Protoionescu a atacat ţara vecină, Pocuţia, ocupând două oraşe de frontieră prin operaţiunea strategică "Bizonul alb", caracterizată prin efectul surprizei şi geniu militar. Confederaţia şi comunitatea internaţională au protestat ce au protestat, ne-au declarat un embargou care a durat zece ani, în timpul căruia a fost mare foamete în ţară, şi până la urmă ne-au lăsat în pace. Astfel, patria noastră s-a trezit peste noapte mai mare cu 130 de kilometri pătraţi, spre mândria şi satisfacţia colectivă. Protoionescu a dezvoltat o teorie a combativităţii şi agresivităţii naţionale native, refutând teoria de până atunci a spiritului pacifist al naţiei. Inspirându-se din tezele unui celebru filosof naţional plecat la Paris, el susţinea că cel mai bun lucru ar fi fost să îi atacăm şi ocupăm pe toţi vecinii - totodată, el observa cu realism că acest lucru nu e posibil, cel puţin deocamdată.

Protoionescu era însă şi un om de omenie - în Pocuţia, el a cruţat populaţia oraşelor ocupate, nimeni nu a fost afectat de ocupaţie, localnicilor li s-a oferit posibilitatea să studieze în limba maternă, iar soldaţii noştri le ajutau pe damele pocuţe în vârstă să treacă, galanţi - lucru nemaiîntâlnit până atunci în acea regiune. Iată deci că el reuşise să contribuie la fala ţării, la îndreptarea moravurilor şi la o nouă mentalitate naţională, mai combativă.

Arhivele atestă că la vârsta de 35 de ani, generalul Protoionescu prepara invazia insulei Maurice, căci, susţinea el, absenţa unui trecut colonialist e traumatizant pentru o ţară cu ambiţii şi potenţial. Şi, cum spunea tot el în jurnalul său, "cine n-are trecut, să-şi construiască viitorul".

Însă a intervenit un eveniment care a bulversat viitorul generalului Protoionescu - respectiv, moartea acestuia.

Generalul se afla la toaletă şi citea, într-o seară de noiembrie. Stând prea mult şi citind, până la urmă i-au amorţit picioarele. I-au amorţit atât de rău, încât, când a dat să se ridice, a călcat strâmb şi a căzut. Bara de fier care ieşea din zid i-a intrat în cap şi i s-a înfipt în creier, provocându-i moartea. Vă puteţi întreba ce căuta acea bară de fier în zid? Asta mă întreb şi eu. Muncitorii noştri întotdeauna au făcut lucru de mântuială, şi generalul Protoionescu, un om modest şi auster, locuia la bloc, ca toată lumea. Neîndemânarea muncitorilor (de altfel, blocul respectiv era înclinat cu 15 grade, dintr-o eroare de construcţie) a dus astfel la moartea generalului Protoionescu, fiul naţiunii. Dar mai era ceva : vinovată de moartea generalului era şi apucătura sa iresponsabilă şi de un gust îndoielnic de a citi la toaletă ore întregi. Oare cum e posibil ca un om care vorbeşte în capitole întregi şi în discursuri interminabile despre etică, onoare şi responsabilitate îşi poate îngădui să citească la toaletă, punându-şi astfel preţioasa viaţă în pericol într-un mod atât de vulgar? A mai apărut un element al scandalului în momentul în care s-a constatat că obiectul lecturii defunctului general era revista *Penthouse* - ediţie naţională! Halal preocupare, pentru un om care pretinde să inculce valorile morale tinerei generaţii, şi pe ascuns priveşte cu ochi pofticioşi la goliciunea cărnii!

Moartea generalului punea personalitatea acestuia într-o cu totul altă lumină. Dacă ar fi murit de ulcer, pe câmpul de luptă, otrăvit la popota ofiţerilor ori de orice altă moarte onorabilă, ar fi intrat în istorie, i s-ar fi făcut funeralii naţionale, femeile noastre ar fi plâns pe dalele de marmură ale mausoleului său, despletite, şi data morţii lui ar fi constituit o nouă zi nelucrătoare în calendar. Dar aşa, arătând ce om demn de ocară şi josnic era (se descoperise apoi dosită în biblioteca lui particulară întreaga ediţie a revistei *Penthouse*, la care fusese abonat în ultimii 3 ani) naţia, exprimându-se prin cele patru puteri în stat, a hotărât să nu i-o ierte. Astfel, generalul Protoionescu a fost degradat postum, şi i s-au retras toate decoraţiile şi medaliile primite. A fost înmormântat ca simplu caporal, lângă gardul cimitirului. Familia nici nu a participat la funeralii. Victimele subordonaţilor săi decimaţi ori executaţi pe stadioane şi în săli de sport au venit mai apoi regulat la cimitir, să îi pângărească mormântul în fel şi chip.

Văduva generalului a făcut o cerere nemaiîntâlnită în istoria bisericii naţionale - aceea de divorţ postum, divorţ pe care l-a obţinut, după multe negocieri. Întorcându-se la numele de fată, ea s-a retras la o mânăstire, pentru a arăta că e neprihănită.

Fiul generalului, deşi minor, a dat de asemenea dovadă de maturitate, arzând colecţia de reviste a tatălui său, ca de altfel întregul apartament. Apoi, după ce a rostit vorbele "eu nu am tată" s-a declarat orfan şi s-a dus la o casă de copii, şi de cum a ajuns acolo a început să tragă vânjos din punga cu cositor.

Amintirea generalului a fost scoasă din manualele de istorie, unde s-a acreditat teza că *"alipirea oraşelor din Pocuţia naţiunea a făcut-o"*.

Şi totuşi, e evident că *alipirea* a fost opera generalului Protoionescu, genial strateg, dar, în acelaşi timp, ghinionist cititor de reviste pentru adulţi la toaletă.

ℵ.

Broasca ţestoasă s-a retras sub ţestul ei. Era mai bine aşa. Acolo era căldurică, un întunericel plăcut, şi pe pereţii interiori ai ţestului lipise afişe cu Marlon Brando, fără să ştie cine-i acesta - da'i plăceau afişele, de-aia. La broasca ţestoasă în ţest era destul de curat, şi broscuţa se bucura în sine că se simţea în siguranţă şi se putea drăgălăşi acolo în izolarea ei de cele lumeşti. Ce-i drept, sub ţestul ei doar lângă masă se putea observa, dacă te uitai cu atenţie, că uitase o scrumieră nedeşertată-necurăţată, şi din acest punct de vedere gospodărismul ei cam lăsa de dorit.

Ia te uită, ce bazaconie! exclamă Zacharia Elefteropagitul. El împreună cu pensionarul Dumitrescu se uitau de mai bine de o oră şi zece la broasca ţestoasă, care acum moţăia fericită sub ţest, torcând ca o pisică de multă mulţumire.

- Oare de ce spunem "broască ţestoasă"? se minună cu glas tare pensionarul Dumitrescu. E vorba de o reptilă, şi nu de un batracian, şi deci nici vorbă să existe vro înrudire cu broasca. Pe de altă parte, i se oferă epitetul ţestoasă, şi nici vorba de ţest, e mai degrabă o carapace - aşa chiar i se şi spune, în popor. Şi dacă stau bine să mă gândesc, chiar în afara lui - la oamenii de ştiinţă, bunăoară. *Carapace*... E un cuvânt foarte răspândit. Pe când ţest... Hm. "Broasca ţestoasă s-a refugiat în carapace". (*temă*: a se înlocui în primul paragraf termenul "ţest" cu "carapace". Într-adevăr, aşa e mai corect). Şi oare de ce nu am spune "broască carapăcioasă"? Ce-i drept, există pericolul unei cacofonii, însă...

- Aceste lucruri inutil să le înţelegi, ele îţi întorc faţa lor şovăitoare, îl povăţui Zacharia Elefteropagitul pe pensionarul Dumitrescu, care în pijama fiind, îşi punea probleme existenţiale uitându-se la broască şi scărpinându-se în cap. Ştii, cum spune un înţelept: "gândirea profundă e nebunie pură, numai trăirea noastră şovăielnică de dincolo de cuvinte poate face să respire roua dimineţii". Uite, să luăm un exemplu: Pakistanul e o ţară musulmană, *right*? Mai rău chiar, *islamistă*. E o gaură neagră islamică, ce să ne mai ascundem după deget. În nordul Pakistanului (capitala: Islamabad) există o regiune numită "Teritoriul tribal". E o regiune greu accesibilă. Acolo, într-o vale şi mai greu accesibilă decât celelalte trăieşte poporul kafirilor. Kafir în limba arabă (şi, *in extenso*, în urdu) înseamnă

"necredincios, infidel, păgân" (atenţie! A nu se cufunda cu creştin sau evreu, Popoarele Cărţii, care beneficiază de un tratament special - dar să nu ne pierdem în detalii). Kafir înseamnă idolatru, pur şi simplu - adică, acela care refuză adevărul monoteist. Kafirii sunt un popor vechi şi misterios, şi, într-adevăr, sunt idolatri. Limba lor este misterioasă, şi la fel şi obiceiurile, care amintesc oarecum de Grecia antică. O teorie susţine că ei ar fi urmaşii unei colonii greceşti, stabilite aici de Alexandru Macedon. E foarte posibil. *Hélas*! După cum spuneam, Pakistanul e o ţară islamică. În ultimii ani, s-a practicat înfometarea kafirilor şi stabilirea în regiune a unor populaţii non-kafire, musulmane. Ultimii câţiva mii de kafiri au pierit cu totul între 1990 şi 2010. Ce a mai rămas de pe urma acestui interesant popor, neîndeajuns studiat? Ei bine, în Pakistan se găseşte o varietate foarte apreciată de iaurt - reţetă kafiră. E mai degrabă un lapte acru. pe filieră turcă, el a ajuns în Balcani. Ce ironie a istoriei! Dintr-un popor din care a mai rămas amintirea, se întorc în eterna Eladă rămăşiţele sub formă lactee. În loc de urnă funerară, un borcan de iaurt. Kafirii au pierit în bezna neînţelegerii istoriei, ca atâtea popoare, şi amintirea lor bântuie raionul cu lactate. Ei au ajuns astfel şi pe masa noastră, sub forma produsului cunoscut sub numele de *Chefir*. O parte a populaţiei îl cumpără. Alţii îl confundă cu sana, produs stigmatizat ca simbol al generaţiei intelectuale de sertar traumatizate de deceniile de obscurantism comunist, dispreţuite de noii şmecheraşi tipici pentru deceniile de obscurantism liberal care au urmat: *"...am vândut marijuana, Însă tu pe vremea aia mestecai pâine cu sana"* (vezi Bug Mafia, piesa N-ai fost acolo). Pasajul este surprins şi în filmul Filantropica. Astfel, sana, şi eventual şi kefirul (deşi nu e totuna) devin simbolul unei generaţii dispreţuite de "durii" de "cartier", care se dau mari folosind neologismul *marijuana*, neologism bagatelizat în vest, unde până şi câinii minori l-au fumat, ca să nu mai vorbim de cameriste sau alte persoane la locul lor. Dar, nu! Ei se dau mari cu un drog uşor care se găseşte pe toate drumurile, ridiculizându-se. Această atitudine creează o oarecare condescendenţă în subconştientul maselor faţă de sana şi kefir - produse sănătoase, mai sănătoase ca marijuana şi alţi hamburgări care constituie hrana de bază a unei generaţii de oi cu şapcă. Iată cum ignoranţa etimologică, istorică, socială, gastronomică şi lingvistică constituie unul din factorii de ajungere a societăţii noastre în starea jalnică în care se află în momentul de faţă.

- Ai dreptate dumneata, încuviinţă pensionarul Dumitrescu.

- Ce e de făcut? Ah, ce e de făcut! O mulţime de lucruri sunt de făcut! *The possibilities are really endless*! Uite, bunăoară: putem face o maşină care să funcţioneze pe bază de firimituri. E plină ţara de firimituri! Cu această maşină, vom converti firimiturile în mai multe lucruri utile - bunăoară, *mobile* cu cartelă cu tot, produse de uz casnic sau de curăţatul trotuarelor (căci la noi, cu porcii ăştia, curăţenia

spaţiilor publice lasă de dorit!) calorifere pentru încălzirea locuinţelor, scutiri şcolare pentru copiii care nu vor să se ducă la şcoală. Ei! Ce zici?

- Bună idee, strigă pensionarul Dumitrescu, entuziasmat. Haide! Să ne punem pe treabă, aşadar!

Şi-au suflecat mânecile şi s-au pus pe treabă. În câteva ore, cu un ciocan, o daltă, câteva cutii de tablă şi o bidinea zdravănă, au isprăvit Maşina de Firimituri (aşa a fost numită de populaţie, în mod impropriu - căci firimiturile constituie materia primă; corect ar fi fost Maşina *cu* Firimituri; însă la ce bun să remarcăm toate astea? populaţia oricum n-ar fi fost de acord, pentru ea dreptul cel mai elementar, mai elementar decât dreptul de a vota exact ceea ce vrei, este dreptul de a vorbi exact aşa cum vrei, deşi acest drept nu este consfinţit de constituţie; oricum, în 20 de ani, o să vorbească cu toţii limba engleză, stricat. Mi se face rău). Invenţia a fost foarte apreciată de toată lumea. Mă rog, după aia le-au furat-o alţii, şi din ţară şi de peste hotare, a izbucnit un scandal, s-a zvonit că pensionarul Dumitrescu a fugit în Germania cu o minoră, iar Zacharia Elefteropagitul s-a apucat de alchimie. Dar nu asta e important: important e că *a mers*, că a fost o invenţie utilă, din momentul în care a fost pusă în circulaţie, şi care a uşurat cu mult viaţa poporului.

Acuma, dacă stăm să ne gândim, dacă broasca ţestoasă nu ar fi luat hotărârea să intre în ţestul/carapacea ei, pentru ca după aceea cei doi să o observe, poate că niciodată nu ar fi purtat această discuţie care să îi facă în cele din urmă să inventeze Maşina de Firimituri. Ea este deci inventatorul involuntar, inspiratorul, sau mai precis muza genialilor inventatori.

Astăzi, dacă cineva ar scrie poezia următoare:

Broasca Carapacioasă duce cu gândul la Sana,
Deci din firimituri se naşte viitorul celor mulţi.

atunci critica cea creaţă ar califica-o de suprarealistă, şi asta în cel mai bun caz. Şi totuşi, e vorba de cea mai succintă relatare a realităţii istorice! Quod erat demonstrandum.

73.

(Acest text e o versiune alternativă a textului 72 - nota autorului.)

Broasca ţestoasă se retrase în ţestul ei. Broasca solzoasă îşi târâi pielea solzoasă mai la soare.

Tii, ia te uită! zise Alinkuţa, care avea un profund simţ lingvistic. Dacă stăm să ne gândim, broasca solzoasă nu seamănă deloc cu o broască - poate doar botul, dar nici el cine ştie ce... Prin urmare, nu e normal să i se spună broască solzoasă, de parcă ar face parte din neamul broaştelor... Eu aş zice că mai degrabă e o rudă îndepărtată, sau prin alianţă... Ce interesant...

Aşa cugeta Alinkuţa, privind către broasca solzoasă, şi uitând cu desăvârşire de broasca ţestoasă, care intrase sub ţestul ei, căruia de fapt i se spune *carapace*. Această omisiune este regretabilă, căci şi despre broasca ţestoasă şi aberaţia apelativului ei s-ar fi putut face observaţii juste, pline de conţinut. Se cuvine însă să fim clemenţi, căci Alinkuţa se gândise *măcar* la broasca solzoasă, dând astfel dovadă de interes, curiozitate, isteţime şi ascuţime de spirit, deşi avea doar cinci ani, n-avea tată şi nici mâna stângă, în vreme ce majoritatea compatrioţilor ei nu se gândesc la *nimic*. Alinkuţa şi-a urmat studiile în etimologie, fiziologie şi patologie ale broaştei solzoase. Ea şi-a dedicat viaţa şi cariera acestui subiect, fapt pentru care, neavând timp, nu a avut nici soţ şi copii până la vârsta de 50 de ani. Pe urmă, a avut. Alinkuţa s-a zbătut cu o energie neobişnuită pentru repararea nedreptăţii etimologice făcute neamului atât de interesant al broaştelor solzoase. Până la urmă, a reuşit! Deşi venea dintr-o familie simplă, a izbutit să treacă de toate secretarele scârboase de directori, a luptat trup şi suflet şi chiar s-a sacrificat intrând în patul unor oameni politici pentru ca legislaţia să recunoască iminenţa recunoaşterii dreptul broaştelor solzoase de a avea un nume distinct. Şi a reuşit, mutând cu voinţa ei munţii de nesimţire şi pravilele administrative din loc, şi reuşind să întipărească în mod distinct înceţoşata conştiinţă populară! De atunci, broaştele solzoase se numesc *şerpi*.

ℋ.

Familia noastră, spre deosebire de celelalte, este marsupială. Un straniu caracter genetic transmis de la părinţi la urmaşi, spre invidia generală. La naştere, avem cu toţii doi-trei centimetri, aşa că procesul în sine e destul de uşor. Majoritatea mamelor din familia noastră nici nu ies din casă când se apropie ceasul facerii, de frică să nu nască fără să observe, şi să cadă copilul pe jos (aceasta fiind la noi principala sursă de mortalitate infantilă). Mama, după ce lasă pruncul nou-născut să viermuiască puţin, ca să se asigure că e viu, îl apucă cu două degete şi îl bagă în marsupiu. Acolo el rămâne 18 luni. E drept, au existat şi abuzuri - senatorul Trifoliceanu, verişorul meu, a părăsit marsupiul matern la vârsta de 9 ani, la insistenţele învăţătoarei. Câtă vreme nu are marsupiul ocupat, mamele îl folosesc ca orice buzunar, vârând în el tot soiul de obiecte sau pur şi simplu mâinile, ca să se încălzească, ori neştiind ce să facă cu

ele, mai ales la pubertate, şi asta, de cum li se deschide tăietura ventrală, situată în dreptul plexului. Mamele vara umblă în oraş cu marsupiul întotdeauna acoperit, de frică să nu fie buzunărite în troleibuz. Pe vremuri, când se dădea ulei la vărsat, mamele o rugau pe doamna Nuţi, vânzătoarea de la alimentară, să le verse uleiul direct în marsupiu. Pentru a ne păstra moştenirea genetică intactă, ne împerechem între noi. La noi în casă domneşte o promiscuitate desăvârşită. După moartea câte unui tată, există obiceiul ca mama să-l ia de bărbat pe fiul cel mare, ceea ce nu o va împiedica să aibe pe mai departe relaţii cordiale cu restul. Sub presiunea legii, dacă fiul cel mare e minor, mama trebuie să aştepte ca acesta să crească, înainte de a pleca cu el în luna de miere, după nunta la care vor fi lipite bancnote de 5 euro pe fruntea lăutarilor ţigani. Dacă primul născut e o fată, va avea loc o relaţie incestuoasă de natură lesbiană (căci aşa o defineşte dicţionarul) şi acea ramură a familiei se va stinge. În zilele de astăzi, suntem 24 cu toţii. Locuim într-un apartament de 4 camere, cu gresie pe jos, şi cu balconul închis şi zidit, pentru a câştiga spaţiu. Trăim bine, frati-miu Stroe, măcelarul, ne aduce în fiecare zi douăzeci de kile de carne, le descarcă direct pe gresia de pe culoar, şi cei mici se reped la ea, să înfulece. Mamele mai reped câte o scatoalcă celor care vor să sară din marsupiu, căci înainte de termen riscă să-şi zdrobească mutra, având oasele moi.

Bani avem destui, de când a ajuns vără-miu senator, ne aduce în fiecare vineri o roabă-două. De asemeni, de când avem datorită lui imunitate juridică, ne putem pălmui vecinii în linişte, ori de câte ori ni se năzare, ori face pipi în balcoanele celor care încă nu le-au închis.

Originile familiei noastre se pierd în înserarea istoriei. Părerile savanţilor sunt divergente, Şcoala de la Giurgiu susţine că am aparţine unei specii Homo Carpaticus, din care s-a tras prin degenerescenţă întreaga omenire, în vreme ce Şcoala de la Karlsruhe zice că ar fi vorba de un accident genetic, care ar fi dus la apariţia unui Homo Marsupialis (aşa ne zic ei nouă, de fiecare dată când dau cu ochii de noi, cu ocazia deplasării unuia sau altuia în străinătate, când ne arată cu degetul, ceea ce e foarte urât). Ipoteza nemţilor e considerată la noi ca blasfemiatoare, dacă te declari public adeptul ei vine şi te ia imediat miliţia, pentru a te deporta în Insula Şerpilor, teritoriu ocupat de Ukraina, ţară cu care a noastră întreţine relaţii de colaborare şi prietenie. O altă ipoteză, cunoscută sub numele de Teoria Toguchi-Gârleanu-Crîlov, pretinde că suntem urmaşii naufragiului unei nave extraterestre, ceea ce ar explica şi faptul că la noi incestul nu produce degenerescenţă - nimeni din familia noastră nu e cretin, toţi copiii au fost premianţi, din cele mai vechi timpuri.

Prima atestare documentară a familiei noastre datează de la 1492. E vorba de banul Caraman, dar o legendă a familiei povesteşte că am fi participat şi la victoria de la Posada: mamele patriotice cărau cu marsupiul pietre pe care soţii-şi-copiii lor le aruncau în capul aroganţilor unguri.

Şi tot în marsupiul matern s-a ascuns Grigore, un strămoş care se înscrisese în toate organizaţiile subversive existente în ţară la vremea lui, inclusiv în Liga Cerşetorilor, aşteptând să vadă care va veni la putere.

Familia noastră a avut urcări, dar şi căderi, datorită răului pe care ni l-a făcut uneori stăpânirea ţării, când acesteia i se părea că ai noştri sunt prea lacomi şi devin periculoşi.

Despre faptele de arme ale unui alt răzvrătit din familie (pe atunci eram cu toţii haiduci, căci decăzusem şi ne pierdusem titlurile; domnitorul în curs susţinea că ar fi fost măsluite) ne-a rămas o frumoasă baladă:

Auzit-aţi de-un viteaz
lat în spate şi grumaz?
E voinicul Calomfir.
Îl cunoaşteţi? Nu mă mir.
Că-i viteaz şi e vestit,
şi din zori în asfinţit
pradă turcii, negreşit.

La marginea drumului
pradă Calomfir cu-ai lui.
Pradă, pradă la păgâni,
la boieri şi la rumâni
Calomfir şi-ai săi jupâni,
vai, cât sânge-au ei pe mâni!

Şi-apoi, staţi! că nu v-am spus că
i-o muiere rea de muscă
care-n burtă-are o pungă
şi-n pungă, o puşcă lungă.
şi când vine potera

scotoceşte-n pungă ea
şi puşca mi ţi-o ridică
Paac! apoi potera pică.

Aflaţi că muierea astă
i-a lui Calomfir nevastă
şi se spune (nu-i o glumă!)
că tot ea îi este mumă.

Calomfir şi cu-ai lui hoţi
au băgat groaza în toţi!

Un alt poem de dată mai recentă povesteşte despre o dramă familială care s-ar fi putut transforma într-un precedent periculos:

Ce frumoasă e Smaranda, când cu cobiliţa-n spate
Pe cărarea şerpuită care duce până-n sat
Cântă, şi-n amurgul dulce trilurile-i fermecate
Gâdilă-nserarea verii, pân' la cerul înstelat.

Cântă fata, şi-i frumoasă. E frumoasă, dar săracă.
Zi de zi ea apa cară. E săracă, însă dacă
Ta-su s-ar simţi să mişte şi-ar munci şi el oleacă
Viaţa lor ar fi mai bună, însă el nu vrea şi pace!
E beţiv, iar biata fată n-are nici ce să îmbrace.

Într-o zi când fata noastră se-ndrepta-nspre bătătură
Transpirând la subsuoare, căci era căldură tare
A văzut că sta oprită o maşină lângă şură -
Lângă ea, un cuconaş înjura în gura mare.
Sărut mâna, zise fata, v-ajut, domnu', cu ceva?
Nu prea cred, veni răspunsul, sunt în pană de benzină.

Iar în văgăuna asta am dat dracu' de belea,
Plec îndată cu canistra, să mă-ntorc cât e lumină.
Dar apoi, întorcând gâtul, a văzut frumoasa fată
Ce-l privea surâzătoare, şi pe dată fermecat
A culcat-o în fâneaţă, şi acolo noaptea toată
Zbenguitu-s-au în ţipăt, juisare şi oftat.

Scuturându-se de paie, fata-n casă-apoi se duse
Şi se-ntoarse c-o canistră (ta-su încă n-o băuse).
Excelent! strigă cuconul, fata mea, te iau cu mine...
De fapt, nu! Caut un preot, şi mă-ntorc. Aşa e bine?

Fericită fu Smaranda când îi fu dat ca să ştie
Că boierul din maşină o cerea-n căsătorie.
Nu se aştepta ca Domnul mâna-i mică să o cere
(căci păcatul cel din iarbă îl făcuse din plăcere).

Numai că mama lui Zeno (pe cucon aşa-l chema)
Buzunar avea pe pântec. Mă credeţi? Ei, chiar aşa!
Şi-ntre ei se-aveau, ibovnici, domnule, fir-ar să fie
Asta e... Mama şi fiul ei trăiau în preacurvie.

I-a spus maică-sii povestea, cum că el vrea să se-nsoare
Cu Smaranda cea zglobie. Vorbele-au produs stupoare
La conac. Cu toţi săriră: "una c-asta nu se poate,
Ai să spurci sângele nostru, ai înnebunit, măi frate?
Noi trăim numai cu-ai noştri, şi-apoi ce-ţi închipui tu,
Că e cum ţi se năzare?" Însă Zeno, nu şi nu.
"Mais Monsieur", a zis lacheul, un franţuz, "calmez-vous donc"
"Va au diable", urlă Zeno. O iubesc. Hodoronc-tronc,
M-am îndrăgostit. Ţăranca-i mare meşteră la pat.
Şi o vreau! Chiar dacă gestu-i, recunosc, necugetat.

S-au certat cu toţi, trei zile, au tot discutat aprins.
Nu şi nu, o ţinea Zeno.
... pân'la urmă, l-au convins.

Ca să nu plângă Smaranda, i-au trimis trei pungi cu bani
Şi ca soţ i-au dat lacheul... şi-au trăit cu toţi mulţi ani,
Fericiţi. Înţelepciunea câştigase bătălia
Cu sminteala tinereţii. Iară maică-sa-soţia
A-nvăţat cu sârguinţă meşteşuguri levantine
De făcut amor sălbatic cu pasiune, mult şi bine.

Şi-astfel a ajuns Smaranda la Paris, oraş-lumină
Iată cât *bonheur* produs-a acea pană de maşină!

Ar fi multe altele de spus despre familia noastră... Dar mă opresc aici, căci nu vreau ca gelozia să pună stăpânire pe dumneavoastră. Nu ne trimiteţi mesaje de admiraţie, mulţumesc dar n-avem timp de ele... E de-ajuns să-l votaţi pe văru-meu, la alegerile viitoare.

35.

Abuzul de alcool riscă între altele să distrugă ficatul. Nu e corect. Poeţii se folosesc de abuzul de alcool pentru a scrie, în vreme ce altă parte a populaţiei consumă alcool degeaba - ei beau de sting, dar nu compun nimic, ci numai se întorc acasă pe şapte cărări, şi acolo îşi supun nevasta cu cruzime la practici sexuale.

Ar trebui să se facă cumva să se garanteze imunitatea sau măcar o mai bună rezistenţă a poeţilor la alcool, ei merită.

Azi dimineaţă iarăşi am băut o sticlă de vodcă, şi apoi, la mijlocul unui volum pe care îl scriam furtunos, am început să mă simt rău, şi în mijlocul camerei care se învârtea în jurul meu, mi-a pocnit ficatul, şi a aterizat pe somieră, pleosc - bucată de carne ciuruită. Împleticindu-mă, m-am târât până la

centrul cel mai apropiat. Acolo am arătat legitimaţia de poet: Bun... ă... zi... ua... Daţi-mi... gggh ... un ... fi ... cat, am mai apucat eu să îndrug.

Tipul de după galantar mi-a aruncat o privire pe care nu ştiam cum s-o interpretez. Eram pe moarte. Scoate din seif un ficat, îl pune pe masă, îmi pune o ştampilă pe legitimaţia de poet: e al doilea pe luna asta, zice. Vezi că mai ai doar trei vieţi. Ai grijă, totuşi. Şi dacă eram închis pentru inventar, ce făceai?

Voi încerca să am grijă, totuşi, am spus, în timp ce tipul de după galantar îmi ridicase cămaşa şi îmi monta noul ficat. Sângele mi se urca din nou în obraji.

Trebuie să scot un volum tare în următoarele trei luni, să-i sparg pe toţi, m-am gândit eu, plecând. Dacă iau Marele Premiu, s-ar putea să-mi mai dea una-două vieţi. Încă nu se practică treaba asta, dar se discută în parlament, luna asta. Doamne-ajută!

℀.

Există oameni care scuipă cojile de seminţe pe stradă, în pofida interdicţiei legale. Ce-i drept, uneori pe stradă nu sunt coşuri de gunoi.

Dar există oameni care ţin atât de mult la oraşul lor, încât decât să arunce o murdărie pe jos, preferă să înghită seminţele cu totul. Cei care înghit cojile de seminţe îşi pun astfel viaţa în pericol. După ceva timp, mor de apendicită, negreşit.

Oamenii care scuipă cojile de seminţe îi îngroapă pe cei care le înghit. Când mai trece câte un sicriu cu un mort care înghiţise coji de seminţe, purtat pe umeri de bărbaţi care le scuipă, câte o doamnă bătrână oftează: "Deh! A mai murit un om politicos şi delicat."

33.

Copiii mei m-au rugat să-i învăţ alfabetul slav. La ce dracu vă trebuie? am mormăit eu. Te rugăm frumos, tati, m-au rugat ei din nou, fără să ştie totuşi la ce le trebuie. Bine, am zis. Uite, facem un compromis. Pentru moment, am să vă spun cum e cu cifrele slave. Cifrele slave? s-au mirat ei. Există aşa ceva? Cum să nu existe. Păi dacă nu, slavii cum aţi vrea să numere. Bine, învaţă-ne.

Am desenat pe hârtie cifra zero. Vedeţi? Ăsta e zero. Până aici e uşor, au zis ei.

Am mai desenat un zero. Acesta e unu, am explicat. Păi, cum aşa? N-ai zis că e zero? Ba da. E zero, dar e şi unu. Slavii nu fac diferenţa între ele, le reprezintă la fel, numai că le citesc diferit. Aha, au zis copii, nu foarte dumiriţi.

Am mai desenat încă un zero. Acesta e doi, le-am spus. Nu se poate, au zis ei. Ba se poate, i-am corectat. Şi aceasta e cifra patru, am spus eu, desenând încă un zero. Şi aşa mai departe...

Copii mei nu ştiau ce să zică.

Vi se pare greu? am întrebat. Nu, nu... Dar... Dar e aiurea rău de tot. Cum se descurcă cu număratul şi calculele, dacă toate cifrele le fac la fel?

Aţi pus punctul pe i, am triumfat eu. Da, e foarte neghiob, într-adevăr. Iată ce se întâmplă când alegi calea simplicităţii. Există discuţii furtunoase în toate ţările slave, pe această temă. Din cauza confuziei mari, majoritatea oamenilor îşi ratează viaţa şi cariera. Mai toate loviturile de stat de la ei se datorează încercărilor nereuşite de reformă care să amelioreze sistemul de scriere a cifrelor. Da, da, de aceea slavii au rămaşi cu mult inferiori nouă, ca dezvoltare socială şi intelectuală. Căci vedeţi, m-am entuziasmat eu, ei sunt doar slavi, şi folosesc cifrele slave, pe când noi, care ne tragem din latini, civilizaţie remarcabilă, folosim cifrele... ăă... mă rog, cifrele arabe. De fapt, ce voiam eu să vă spun e că dacă cifrele slave sunt aşa cum sunt - aţi văzut şi voi - vă daţi seama că nu mai are nici un rost să le mai învăţaţi şi alfabetul. Aşa e cu toţi slavii, şi cu ruşii-ruşi, şi cu bieloruşii, şi cu cervenoruşii!

Aha, mulţumim, tată, au zis copiii. Dar bani de cinema ne dai? Iară să vă dau, am bombănit eu. Na, poftim. Şi nu uitaţi că noi suntem popor latin, indiferent ce ar zice gurile rele! Să vă mândriţi! Ne mândrim, dacă ne dai bani de cinema, mi-au spus.

Apoi s-au dus la film. Eu m-am dus să iau iaurt. În faţa blocului, m-am întâlnit cu doamna Tase. Ce faceţi, doamnă, e, cu bătrâneţile, de, facem şi noi ce putem, pensia mică, şi copiii, a, copiii, am zâmbit eu, tocmai le-am explicat cum e cu cifrele slave. Foarte bine aţi făcut, îmi zise ea, atingându-mi braţul, ca

pentru a mă asigura de adeziunea ei totală. Cred că s-au mândrit, nu? Sigur că, da, da sigur că s-au mândrit, slavii sunt atât de neghiobi. Păcatele mele... Măcar cu asta să se mândrească şi ei, sărăcuţii, mânca-i-ar mama... Avem o ţară aşa de frumoasă, păcat că au distrus-o cu toţii, inclusiv ai noştri. MAI ALES ai noştri! am întărit eu. Dar ei sunt tineri, ei sunt viitorul. În EI să ne putem speranţa. Măcar de n-ar pleca în străinătate. Păi ce să facă aici, doamnă? am zis eu, nedumerit. Eh, a zis ea, dând din mână a pagubă. Noi să fim sănătoşi...

Apoi la iaurt l-am întâlnit pe domnul Lucaciu. Era mai bine, i se mai dezumflase piciorul. Ce mai faceţi, dom'Profesor? l-am întrebat. Domnul Lucaciu era profesor la şcoala auto "Şeftelea Driving Impex SRL". Nepoate, îmi spuse el, bucuros, ai auzit azi-dimineaţă? În Albania au avut loc inundaţii catastrofale. În depeşa agenţiei Reuters scrie negru pe alb: "Cu o moştenire economică dezastruoasă, Albania se pare că nu va mai reuşi să ajungă din urmă nici măcar ţări precum România sau Bulgaria". Îţi dai seama? N-o să ne ajungă niciodată din urmă! Păi se poate! Vai de capul lor... Atunci mi-am dat seama că nu stăm chiar aşa de rău... chiar şi dobitocii ăştia din când în când mai fac şi lucruri bune. Uite, mai cârpesc un drum, mai schimbă un autobuz vechi cu unu nou... Mai dau de o mină de aur uitată neexploatată de cumani sau de austrieci.. Păi io zic că până la urmă o să ne descurcăm. Pe când albanezii, hă! Dacă trimitem pe ei numai un corp de armată, i-am şters de pe hartă! Păi aia e ţară, domne!? Nu e frumos să te bucuri de răul altora, i-am reproşat eu. Păi nu mă bucur, domne, m-a asigurat el, serios. Săracii, sunt şi ei oameni ca toată lumea. Dar dacă nu-i duce mintea... Aşa le trebuie. Parcă am mai întinerit cu un an... M-am bucurat pentru el. Domnul Lucaciu e băiat de treabă. M-am întors acasă cu iaurtul. Soţia s-a dus dis-de-dimineaţă la mitropolie, să apuce un loc în faţă - e slujba de canonizare a lui Şerileanu, care prin cele două goluri de aur de anul trecut ne-a permis să ajungem în semifinale...

18.

Fratele meu avea rezultate foarte proaste la franceză. Învăţarea limbii franceze este esenţială. Greşelile de franceză se sancţionează după cum urmează:

- pentru o consoană dublă, pentru y i, ph f, th t, o palmă
- pentru topică, un pumn
- pentru conjugări, o lovitură de bici
- de fiecare verb prost conjugat ori pentru anglicisme, pierderea onoarei
- pentru occitanisme, şi alte reminiscenţe de *patois*, o lovitură cu vătraiul.

După prima dictare, frate-miu a venit acasă numai vânătăi. Tata i-a dat o palmă:

- Ce-o să te faci tu, bă, în viaţă, dacă n-o să înveţi franceza ?

După corectarea tezei, fratele meu a ajuns la spital. A venit profesorul după el cu biciul, căci descoperise încă două greşeli în teza fratelui meu.

Fratele meu i-a amintit regulamentul: "Pedepsele nu pot fi aplicate elevilor vătămaţi în timpul sancţionării până la vindecare şi externare." Profesorul a plecat, bombănind.

Apoi fratele meu a fugit din spitalul şcolii: am fost complice la evadare. Mi-a dat două maşinuţe, eu i-am dat secretarei un pachet de cafea, secretara i-a dat o sticlă de votcă portarului, şi fratele meu a putut să fugă, noaptea.

A fugit în Bulgaria. Acolo, a studiat limbi fonetice: spaniola, bulgara, japoneza (fără kanji). În scurt timp, a devenit un tânăr cu viitor. S-a orientat către pasiunea vieţii sale, Zootehnia. A devenit un zootehnist renumit. Urcând în ierarhie, a făcut să triumfe zootehnia bulgară. Exporturile bulgare în această ramură agricolă au crescut cu 3000%. El e considerat şi astă pe drept cuvânt părintele zootehniei bulgare moderne.

Pentru foloasele aduse Bulgariei, unii bulgari i-au propus fratelui meu să intre în politică. El, după ce s-a lăsat rugat de mai multe ori, a sfârşit prin a intra.

Sloganul lui pe timpul alegerii a fost: "Votaţi-mă ! Politica mea, politica faptelor".

Şi până la urmă, a ajuns într-adevăr preşedinte.

A fost un preşedinte destul de bun.

Numai că preşedintele Bulgariei tot nu-şi luase examenul la Franceză.

Şi despre asta scriau ziarele de scandal, zi şi noapte:

"Preşedintele nu ştie franceză! La întâlnirea cu preşedintele francez, când preşedintele nostru a încercat să articuleze două fraze în limba acestuia, jurnaliştii de la Le Monde s-au prăpădit de râs". Etc.

Agresat de speculaţiile ziariştilor, preşedintele, fratele meu, a pus mâna pe carte să înveţe franceza. După fiecare vizită de lucru, mai învăţa un capitol din cartea intitulată: "Gramatica limbii franceze".

După doi ani, la sfârşitul unei vizite de lucru în ţara mea, preşedintele şi-a exprimat dorinţa să dea examenul la franceză.

Şi l-a dat. În timpul examenului, a făcut doar două greşeli: două anglicisme.

Corectorul a aplicat pedeapsa cu un bici de mătase, special urzit pentru un asemenea prilej - pedepsirea unui asemenea oaspete de vază.

Preşedintele a luat astfel "Certificatul de cunoaştere şi practicare a limbii franceze".

În Bulgaria, poporul l-a primit cu urale şi flori.

Sunt mândru de fratele meu... Dar dacă nu eram eu în noaptea aceea când a fugit din spitalul şcolii, şi dacă nu erau portarul şi doamna secretară, nu ar fi ajuns niciodată aşa de sus (sau jos, depinde cum priveşti pe hartă).

Prosperitatea de azi a Bulgariei ni se datorează (şi) nouă.

19.

Daniel Ştrumpf ieşise de la teatru. Deşi piesa îi plăcuse foarte mult, realiză că ceva în e neregulă. Pe deasupra, îi era frig! Trecând prin faţa unei vitrine, înţelese: îşi uitase hainele la vestiar. Vru să se întoarcă la teatru, dar îşi dădu seama că era zadarnic: stagiunea se terminase. Trebuia să aştepte două săptămâni ca să-şi recupereze hainele.

Daniel Ştrumpf începu să hoinărească aşa pe stradă, în pielea goală. Într-o staţie de autobuz, văzu o doamnă care îşi pudra nasul, şi se hotărî s-o agaţe, deşi era tare slabă.

- Bună seara, domnişoară, parcă ne cunoaştem de undeva, din prima clipă am ştiut la ce să mă aştept, aveţi urechi frumoase, pot să merg în seara asta la dumneavoastră? În drum, am putea să cumpărăm cafea, dacă nu mai aveţi - pentru mâine dimineaţă. Ştiţi, eu beau cafeaua foarte tare, o abordă el pe necunoscută.

Maia Gurileanu (căci ea era) îi răspunse:

- Vai, domnule, am păţit un mare necaz! Chiar astăzi, în autobuz, mi-am pierdut sexul! De fapt, cred că un ţigan mi l-a furat.

- Mama lor de ţigani, se solidariză Ştrumpf. Ar trebui să se dea o lege...!

Îşi dădu seama imediat că poate nu spusese lucrul cel mai inteligent: ultima oară când se discutase problema şpăgilor, guvernul scosese o lege prin care le legaliza!

- Şi eu ce să mă fac acum? izbucnit Maia în plâns. Fără sex, care bărbat o să se mai uite la mine?

- Eu, zise Ştrumpf. Ştii, eu omul îl apreciez după valoarea lui exterioară - eşti frumos machiată, ai hăinuţe potrivite cu gust, iar din tine iese o voce plăcută. Ce să-mi pese mie de plămânul, intestinul, ori sexul dumitale? Fiecare cu-ale lui. Haide... Nu mai plânge, să mergem la tine acasă.

- Poate ţi-e frig, zise Maia, uitându-se la goliciunea lui Ştrumpf... Să-ţi dau haina mea de blană, sau o bucată din ea?

- Să nu mă ia lumea de homosexual, şovăi el.

- Ei, acuma! La ce-am ajuns, crezi că asta mai contează? Ăsta să fie baiul… Şi îi dădu lui Ştrumpf haina ei de blană, iar acesta o petrecu în jurul şalelor.

- Auzi, da' dumneata n-ai familie?

- Ba bine că nu, zise Ştrumpf. Am o nevastă, şi doi copii. Însă nevastă-mea gătea toată ziua, de mă durea şi stomacul de atâta mâncat. Iar copiii urlau cât îi ţinea gura, m-am săturat. Mă mut la dumneata. Până ce moartea ne va despărţi.

Vine spre ei în fugă o duduie.

- Doamnă, domnule… Mă iertaţi, caut un vece. Ştiţi, sunt femeie… nu mai pot…

- Din păcate, nu mai sunt veceuri publice în oraşul ăsta, zise Maia. Veceul Flora a închis săptămâna trecută, l-au transformat în pizzerie. Veceul lui Iancu Calomfir a dat faliment, şi s-a instalat acolo o societate de suedeză de pompe funebre. Iar veceul "Trei Crai", ultimul dintre ele, a dispărut acum 48 de ore - în locul lui s-a mutat Biroul de Integrare Confederală!

- Mama lor, înjură Ştrumpf. Îşi bat joc de ţara asta. Am o idee, zise Maia. Vă ascundeţi în spatele nostru, şi acolo vă faceţi treaba mică. Noi vom veghea, să nu vă vadă nimeni.

- Vai, domnule, exclamă tânăra. M-aţi salvat.

- Ei, acum, duduie, protestă Ştrumpf. Mai sunt şi oameni de omenie.

O ascund pe fată în spatele lor, şi se uită cu atenţie, să n-o vadă nimeni. Fata îşi ridică bulendrele.

80.

Pensionarul Sofronoiu s-a sculat dimineaţa, şi a plecat la pâine. Acolo vânzătoarea i-a şoptit: "Voinice, de-mi vei da sabia ta, pâine caldă vei avea". Sofronoiu, fără să se lase intimidat, a scos sabia, şi dintr-o lovitură a retezat capul vânzătoarei. Un puştan cu adidaşi, care urmărise scena, a fost atras de luminiţele de pe mânerul săbiei lui Sofronoiu, care pâlpâiau. Între timp, pe gâtul vânzătoarei a crescut la loc alt cap, numai că acesta era mai mic, şi avea părul blond. "Mamă, ce mişto, nene," a exclamat puştiul. "E modelul de sabie E4, ăla din reclama de la tele!" Sofronoiu, măgulit, i-a zâmbit puştiului. Între

timp, noul cap al vânzătoarei s-a uscat şi a căzut. Corpul vânzătoarei a căzut şi el, mort. Sofronoiu a clătinat din cap, cu tristeţe: "Materialele din ziua de azi... Pe vremuri nu era chiar aşa. Era mai bine."

81.

Cîâşgar este capitala Ukuriei. Ukuria este o ţară de câmpie, din păcate. Păcatele capitale, după tradiţia ukură, sunt în număr de opt. Opt sunt şi consilierii care în sesiune plenară desemnează comisiile electorale, cu ocazia alegerilor legislative.

Ukuria este o democraţie semiparlamentară, parlamentul unicameral se cheamă Sorhot. Acolo se discută şi votează legile. Executivul e guvernul. El administrează afacerile ţării, şi hrăneşte poporul. Ultimul prim-ministru, Miumil, avea o nevastă aşa frumoasă!

Bucătăria ukură e renumită prin celebra fasole cu mămăligă, care se mănâncă în ulcioare de lut, cu piept de pui şi ţuică de caise. "Morho!" în limba, ukură, înseamnă "Noroc!". Urarea se face cu paharul ridicat, în timp ce mâna dreaptă sprijină cotul mâinii stângi. Preparatele ukure nu sunt apreciate peste hotare, căci balonează.

Istoria ukură e plină de oameni de seamă şi faptele lor. Ukuria şi-a proclamat independenţa în 1997. Numele oficial al statului este Ukur Dimukrasia.

Primul stat independent Ukur a existat între 1627 şi 1643, undeva mai la nord de republica actuală. Gaïn Hardeş, cel mai mare erou Ukur, e considerat părintele naţiunii. Se spunea că odată omorâse un taur cu mâinile goale, apucându-l de testicule. A murit în bătălia de la Arhamşut. Duşmanii, văzând că nu pot să-l biruie, au aruncat peste el cu apă fiartă: o moarte îngrozitoare. Ultimele lui cuvinte au fost: "Marko, unde-i soţia mea... ? Ţara noastră va renaşte, într-o zi. Văd o stea mare, cu nouă colţuri. Las moştenitor pe..." apoi şi-a dat duhul. Parabola stelei cu nouă colţuri n-a priceput-o nimeni, nici până astăzi. S-au scris numeroase teze de doctorat pe acest subiect. Oricum, republica actuală a pus respectiva stea pe stemă şi drapel.

Despre femeile ukure nu se poate spune nimic: sunt ca toate celelalte. Mara Sarapi a fost de trei ori la rând campioană olimpică la înot. Sislo Moradek a interpretat rolul principal feminin într-un film cu Humphrey Bogart.

Ukuria vrea să intre în Confederaţie. Însă corupţia şi hoţia sunt probleme serioase cu care se confruntă societatea ukură. Situaţia e *foarte* preocupantă: în ziua de azi, conform statisticilor cel puţin 30% din bebeluşii nou-născuţi subtilizează un obiect din blocul operator la 24 de ore de la naştere, fapt pentru care doctorii trebuie să îi ţină în lanţuri, sau să pună sare peste tot.

Ukurii sunt un popor prietenos şi ospitalier. Singura lor animozitate istorică se manifestă faţă de mai vechii lor asupritori: bieloruşii şi suedezii. Ca să se răzbune pentru secolele de robie, ei dau întotdeauna turiştilor bieloruşi şi suedezi camere de hotel cu cearceafuri umede şi mucegăite. De asemenea, în bancurile de largă circulaţie cu care se delectează populaţia, suedezii sunt impotenţi, iar bieloruşii tâmpiţi.

Obiectivele turistice din capitala Ciâşgar sunt: bulevardul 8 Noiembrie, Monumentul Scafandrilor (operă de tinereţe a lui Siku Perola), Aleea Frasinilor din parcul municipal (acolo unde ministrul de externe Saimur Uh a fost ucis cu trei gloanţe de către o fostă colegă de şcoală, care dorea prin gestul ei să atragă atenţia asupra situaţiei dramatice a nevăstuicilor, specie pe cale de dispariţie), şi cartierul Nazivil care este o destinaţie inconturnabilă pentru toţi petrecăreţii.

Ukuria e o ţară a contrastelor. Din păcate, nu are ieşire la mare, şi nici la munte. Mlaştinile Graţifah fac parte din patrimoniul UNESCO. Acolo trăieşte o reptilă endemică ocrotită - Crocodilul Pitic - specie insectivoră.

Primarul Ciâşgarului, un om corpolent, e mare amator de şah. A fost de două ori vice-campion continental. El poate fi văzut sâmbetele, pe bulevardul 8 Noiembrie, plimbând doi setteri irlandezi.

Fiul lui învaţă la liceul Aviatica. Are rezultate foarte bune, e un băiat frumuşel, şi în conformitate cu oracolele, va fi viitorul preşedinte al ONU. Reprezentanţii FMI în Ukuria au confirmat zvonul. Mai multe străzi şi piese poartă deja numele fiului primarului. Ziarele de scandal descriu viaţa acestuia pas cu pas. Prima lui idilă amoroasă a fost transmisă în direct de posturile de radio şi televiziune. Când viitorul director al ONU a început să se joace cu breteluţa Armilei, mica lui prietenă, toată ţara a izbucnit în lacrimi. Presa de scandal cunoaşte astfel un succes fără precedent: pentru o populaţie de şase milioane de locuitori, există peste 10.000 de astfel de ziare. Numai "Love Star" şi "Amurdah" se vând în fiecare joi în peste 4 milioane de exemplare. Succesul fără precedent al acestui tip de mijloc de informare în masă asigură numeroase locuri de muncă, şi echilibrează balanţa comercială a ţării. După toate probabilităţile, Ukuria va intra în Confederaţie peste câţiva ani. Dar această perspectivă îi îngrijorează pe producătorii de unt, care se tem că pe această cale îşi vor pierde subvenţiile.

82.

În mitologia multor popoare apare figura *eroului civilizator*.

Acestui personaj pur mitologic sau semilegendar i se atribuie scoaterea din mizerie şi ignoranţă a neamului respectiv, şi iniţierea sa într-ale civilizaţiei, fixarea unor valori ş a unui rost în lume.

Domnul Vasilescu a fost un astfel de erou civilizator. Campion imbatabil al civilizării pe vremea lui, el a civilizat şase popoare.

Când li s-a arătat, aceştia nu ştiau să citească, nici să scrie, şi de-abia dacă reuşeau să emită nişte mormăituri semiarticulate. El a venit să le destăinuie secretele gramaticii, retoricii, gastronomiei şi fiscalităţii.

Unele din aceste popoare, mai înapoiate, l-au pus în sanctuarul lor pe domnul Vasilescu, cu numele deformat Başire-suku (că altfel nu puteau să-l pronunţe).

L-au declarat zeu, strămoş în viaţă şi prinţ al acestei lumi. În unele mituri, el se luptă cu vulturul cu două capete şi învinge - căci Şoarecele, aliatul său (şi de aceea, animal sfânt) îl învăţase cum să facă (în toiul luptei, trebuia aruncată o bucată de carne *între* capetele vulturului, care încercând s-o prindă urma să se muşte reciproc).

Mitul, prin sincretism sau spontan, apare şi în Scandinavia, numai că acolo domnul Vasilescu se cheamă Sventør. În versiunea respectivă, el este închipuit cu un fulger într-o mână, şi cu un spic de grâu într-alta.

Popoarele mai avansate, în schimb, ştiu că domnul Vasilescu nu e un zeu. Ele îl consideră numai un genial strateg, cea mai iscusită şi imaginativă minte din câte au existat.

Aceste îi ridică statui, îi dedică imnuri şi piese de teatru, şi tipăresc timbre cu mutra lui.

83.

Din totdeauna, mama a vrut ca băiatul ei să fie avocat.

"Fiul meu o să fie avocat" - anunţa mama Mea cu mândrie familiei, vecinilor, şi aleşilor oaspeţi care se perindau prin casa familiei.

Toate măsurile de precauţie fuseseră luate: mama se îmbrăca în acea perioadă numai în taior, şi tata nu mai înjura, ci bea cu măsură, şi purta favoriţi şi baston.

Mama nu s-a despărţit de taior nici în noaptea conceperii mele, spre entuziasmul tatei.

Părinţii mei s-au ocupat din vreme de educaţia mea - adică, cu mult înainte ca să mă nasc.

Chiar din momentul în care a observat că nu îi mai vine ciclul, a început să-mi vorbească despre virtuţile şi binefacerile avocăţitului.

În luna a treia, memorizasem deja bună parte din Legile Ţării.

În luna a patra, aşa îmi turuia gura, că oamenii, exasperaţi, o dădeau pe mama jos din autobuz de pe locul ei ("Femei gravide, bătrâni şi persoane cu copii în braţe")

În luna a cincea, mama deja nu mă mai tutuia.

În luna a şaptea, cunoscând prea bine jurisprudenţa, printr-o excepţie de la regulă luată hotărâtă în şedinţă extraordinară, eram primit în barou, sub rezerva ca după naşterea mea să învăţ să scriu.

Astfel a trăit mama fericirea de a fi mamă de avocat.

Eu am rămas în barou, şi la ceva timp după ce m-am născut m-am însurat cu doamna Thilde Blumstein, o partidă bună- chirurg, divorţată şi fără obligaţii familiale.

84.

Într-una din zile, domnul Andratcs văzu că ceasul din perete, moştenire de familie, nu avea limbi. Oare de câţi ani ? se întrebă. Cum de nu observaseră până atunci ?

Domnul Andratcs, în faţa unei sticle de whisky fin şi tare, reflectă asupra sensului vieţii şi al absurdului acestuia, profund tulburat de ceasul fără limbi. Căci ce poate fi mai tulburător ca un ceas fără limbi?

Îşi mai zise că nevastă-sa sforăia, de mulţi ani încoace - şi ce poate fi mai respingător decât o femeie care sforăie?

Secretara şi colegele de birou îi arătau mereu poze ale copiilor, şi oare ce îi păsa lui de plozii ăia urâţi, cu capetele lor mari de prunci, care pesemne urlau toată ziua, şi îşi făceau nevoile pe unde apucau?

Domnul Andratcs realiză revoltat că în faţa clădirii unde locuia exista o groapă pe care municipalitatea se încăpăţâna să nu o astupe, ceea ce făcea că în fiecare dimineaţă, când pleca la serviciu, cu pantofii bine lustruiţi, trecea prin groapa plină cu apă şi noroi, şi Tase, poştaşul, care trecea cu bicicleta exact la aceeaşi oră prin baltă, îl împroşca şi noroia din cap şi până în picioare. Vina, cu

siguranţă, aparţinea administraţiei locale. Poştaşul era cu siguranţă un om cumsecade, distins şi de familie, deşi ar fi putut şi el să fie mai atent când trece, să nu mai stropească cu noroi în halul ăsta un om care îşi lustruia pantofii cu atâta osârdie.

Îşi mai aminti că vânzătoarea de detergenţi de vizavi nu îi răspundea niciodată la salut, atunci când nu-i lăsa bacşiş. Ce revoltător! Pe vremuri, vânzătoarele de detergenţi ştiau şi să surâdă clienţilor.

Gândindu-se la toate acestea, dar mai ales la ceasul fără limbi şi având în vedere că era o vreme mohorâtă - pe copacii reci se prelingeau şuviţe de ploaie - la baie, în faţa oglinzii, domnul Andratcs, îşi puse capăt zilelor.

Luă un paloş strămoşesc şi, fără să stea prea mult pe gânduri, îşi tăie beregata, cu un gest scurt, de la dreapta la stânga. Sângele negru împroşcă oglinda şi domnul Andratcs căzu îndată pe jos, mort.

Îl descoperiră mai încolo. Când şi cine, contează mai puţin.

Dar contează că a aflat de moartea lui şeful său, domnul Kawasu. Domnul Kawasu era japonez - în japoneză, Kawasu însemnând broască. În ţara unde trăia (de fapt, trăise) domnul Andratcs erau mulţi chinezi, însă din când în când, nimereai amestecat printre ei câte un japonez, aşa cum într-o oală de fasole albă vei găsi ici şi colo boabe de fasole colorată.

Domnul Kawasu a reflectat îndelung asupra morţii domnului Andratcs şi a logicii (pentru el, firească) a vieţii. Se gândi că defunctul se sinucisese pentru că, cu o lună în urmă, făcuse un raport destul de prost, şi el însuşi i-o reproşase: "Domnule Andratcs, referinţele bibliografice ale raportului dumneavoastră lasă de dorit".

Fără să ştie nimic despre motivaţiile reale ale sinuciderii subordonatului său, domnul Kawasu îi admiră şi preţui gestul. "Ce mai om !" zise el. "Uite că şi-a spălat onoarea."

Cinste lui / S-a omorât cu paloşul / Strămoşesc.
Florile umede tremură / Iar în fiecare dimineaţă / Ochii tăi privesc / La florile de lotus
Vechiul lac / Şi zgomotul apei / Sunt singur.

Domnul Kawasu nu ştiu nimic despre absurditatea morţii domnului Andratcs.

Viaţa mergea mai departe, cu oameni precum Kawasu.

85.

Locuiesc într-un antreu.
Unii locuiesc în dormitor, -toare. Eu pot sta şi aici.
Acoperiş am, uşi, uşă am. De ce n-aş dormi într-un antreu?
Mai ales că noaptea, ceilalţi dorm (şi astfel, nu mă deranjează).

Scriu cronici. Sportive, de călătorie sau de actualitate.
Le scriu negreşit, pe tălpi de pantofi. Şi, ce? Unii scriu pe hârtie, pe papirusuri, pe pânză, pe lemn, pe tăbliţe, pe tăbloaie, pe piele, pe ziduri, pe sticlă, pe oase, pe pământ, pe nisip, pe aer, cu avionul publicitar. Eu scriu pe tălpi, tălpi de pantofi.
Şi ce dacă nu se vede ? Câţi oameni nu scriu pentru ei?
Şi, oricum, Cine vrea să citească n-are decât să vină să mă caute. Fiecare e liber să se uite pe toţi pantofii.

Am scris pe pantofii tatălui, ai mamei, ai fetiţelor, ai lui François, ai bunicului, ai amantei (repede, profitând de o clipă de neatenţie), ai poştaşului, ai perceptorului.

Când ei vin ei acasă cu copiii, mă văd pe jos la intrare, cu briceagul, crestând pe un nou pantof, o nouă cronică.
Mă salută, îi salut. *Ça va ? Ça va*. Aia mică vine lângă mine.
- Ce-ai scris aicea, unde ai desenat un trandafir ?
- E o cronică despre trandafirii din India, îi spun eu.
Apoi la bucătărie, la masă, mama zice:
- Iubi, du-te în culoar şi pune-i şi tu nişte *Coquilles Saint-Jacques* în castron.

&.

Unii dezvoltă virtuţi şi capacităţi absolut inutile.

Vecinul meu, de pildă, vede prin ziduri. Dar nu priveşte niciodată înspre ele. Îi e ruşine de ce-ar putea vedea, şi de aceea se ţine cu nasul în pământ.

Vânzătoarea de la tutungerie, Rodica, are un deosebit spirit de sacrificiu, e gata să-şi apere cu preţul vieţii pachetul de ţigări, şi trusoul de chei. O dată a pus pe fugă o gaşcă de vagabonzi care încercase să-i fure trusoul de chei. I-a bătut de i-a uscat. S-a ales, ce-i drept, cu două coaste rupte. Dar de atunci, cel puţin, nu mai îndrăzneşte nici un vagabond să se ia de cheile şi ţigările ei. Până şi Portarul o salută.

Fiul meu vede viitorul. La ce bun, de vreme ce nu reuşeşte să-l schimbe? Levitează, deşi i-am spus că îl pot lovi autobuzele. Vorbeşte cu broaştele ţestoase. Dar ce-o să-l ajute asemenea relaţii în cariera profesională? În schimb, are note proaste la biologie. De fiecare dată când îmi arată carnetul de note şi văd cât a luat la biologie, îi dau o scatoalcă de zboară prin casă. "Păi bă, dobitocule, cum o să ajungi şi tu Om, cu notele-astea la biologie ? La vârsta ta, eu dormeam în cameră cu încă opt fraţi."

Vecinii mei de deasupra fac dragoste zi şi noapte, de o lună încoace. Dar nu fac nici copii, nici filme porno, să le iasă un ban. Se chinuie degeaba. Cumplit viciu!

Am auzit că e o orhidee care înfloreşte sub pământ. Păi cine s-o vadă ? La ce bun să înfloreşti sub pământ? Ar trebui dată o lege, să se facă săpături în pământurile unde trăieşte floarea aia, să fie smulsă şi distrusă.

Fiul doamnei Sava, cercetător, a descoperit şi făcut o pelerină *ectoplasmatică*. Nu foloseşte la nimic! El zice că în cincizeci de ani (poate) o să descopere careva la ce foloseşte. Asta în vreme ce pe găselniţa lui, statul a dat o grămadă de bani. L-am luat la întrebări: "Păi pentru pelerina ta ectoplasmatică, bă, crezi că ţi s-au încredinţat banii contribuabililor ?"

A mai fost descoperit şi un poet care scria degeaba. Versurile lui nu foloseau la nimic.

Ele nu aduceau pacea în lume, nu vindecau cancerul, nu făceau să crească producţia la hectar, şi nici măcar frumoase nu erau. Măcar dacă s-ar fi vândut bine! Ar fi făcut şi editura profituri, ar fi prosperat, s-ar fi creat locuri noi de muncă... Dar el umplea hârtia degeaba. În plus, trăia în concubinaj cu două gemene. Păi din ce să le întreţină ?

87.

Prjelowski s-a dus într-o zi la curve.

Pe stradă erau multe curve.

Prjelowski a ales-o pe una la întâmplare, dintre cele cu o înfăţişare agreabilă.

Curva l-a luat de braţ: "Urcăm, iubire ?" Prjelowski şi-a îndreptat nodul la cravată, şi a urcat scările după femeie.

În cameră, femeia s-a pus în pat în patru labe şi şi-a ridicat fusta. Prjelowski s-a deschis la pantaloni şi a început să o iubească.

Între timp, Prjelowski îşi aminti de proiectul ăla nenorocit cu suedezii. Capul lui era în joc, şi dacă pierdeau afacerea, capul lui avea să cadă.

În timp ce făcea amor, Prjelowski analiza, cu ochii minţii, propunerea comercială (fişierul Powerpoint), *slide* după *slide*.

"Gata, ai terminat!", i-a spus curva, pe la diapozitivul 78. Prjelowski se uită, şi observă că, într-adevăr terminase.

"Îmi pare rău", zise Prjelowski. "N-am fost atent".

"Nu-i nimic", zise curva. "Era de datoria mea să fiu mai senzuală, să gem şi să ţip, să-ţi spun cât te iubesc.

"Nu-i niciodată prea târziu", zise împăciuitor Prjelowski. "O poţi face şi acum".

"O ! Iubitul meu ! Vino ! Vino, vino, armăsarule ! Vreau să te simt puternic. Ah ! Ah, ah ! Acum…" strigă curva, în timp ce se îmbrăca.

"Îţi mulţumesc", zise Prjelowski. "Iei cafeaua cu mine ?"

"Nu e bine," zise femeia. "Mă aşteaptă clienţii. Şi pe dumneata te aşteaptă clienţii.

"Şi niciodată în viaţă", zise Prjelowski, "Nu ai făcut nebunii ?"

"Nu," zise curva, "eu sunt femeie serioasă."

"Am doăj'd ani de vechime un soţ şi doi copii şi nu mă compromit stând la cafele.

"Şi eu sunt serios," zise Prjelowski. "Iartă-mi rătăcirea... Treizeci d-ani vechime, nevastă şi un copil - tocmai dă la facultate! Dar nu s-ar putea să ne revedem? Că mi-a făcut plăcere."

"Sigur că da," zise curva. "Ne putem vedea sâmbătă la patru, la mine-acasă. Săptămâna asta. Fac plăcintă cu mere."

"Minunat!" zise Prjelowski "Va fi o ocazie să-ţi prezint pe nevastă-mea, şi să-ţi cunosc soţul şi copiii."

"Minunat!" zise curva, "şi acum scuză-mă, am treabă."

"Scuză-mă, şi eu, trebuie să termin propunerea comercială ptru proiectul cu suedezii",

zise Prjelowski.

"Cât despre mine" zise curva, "trebuie să vină să mă biciuie domnul ăla negru de vizavi. Nu, nu acela... Cel care tocmai traversează cu un buchet de flori în mână. Da, el. Are şedinţă la ora treişpe."

88.

Îţi aminteşti de fata aceea, cu ochii albaştri, subţirică şi cu sprâncene groase şi care râdea mereu, făcând gropiţe în obraji ? Ei bine, pe fata aceea am luat-o acasă. Am pus-o în sufragerie. În fiecare seară, o vrăjesc. Zic:

- Mai vrei un pahar de Cointreau?

Zice:

- Un degeţel, atâtica, că pe urmă mă ameţesc. Şi râde. Şi face gropiţe în obraji, draga de ea. Seară de seară.

Îţi aminteşti de vânzătoarea aceea de la gogoşărie ? Cu permanent, cercei, sâni uriaşi, de gospodină şi mâini de brutăriţă (sau, mă rog, brutărească). Mâni materne, mereu calde. Îţi aminteşti ? Am luat-o acasă. Am dus-o la bucătărie seara, când mă întorc de la lucru. Şi acum, seară de seară, zice: Bine-ai venit, băiete. Haide, aşează-te la masă. După o zi de muncă, nimic nu e mai bun ca o masă bună. Tocmai am scos gogoşile, sunt calde. Şi mă sărută pe creştet, după care aduce cu braţele ei uriaşe, mămoase gogoşile. Şi fata din sufragerie şi cu mine le mâncăm.

Mai aduc acasă şi ascuţitori. Sunt un mare colecţionar de ascuţitori. Atât de împătimit,

încât nu mă pot abţine să nu fur toate ascuţitorile pe care le văd. Chiar şi când am fost la poliţie să îmi schimb buletinul, i-am furat poliţistului ascuţitoarea. A căutat-o peste tot. Nu i-ar fi trecut prin cap că un cetăţean i-ar fi furat ascuţitoarea, tocmai la circă. Am o colecţie impresionantă de ascuţitori. A 8-a din lume, în ordinea mărimii - dar printre primele trei, după valoare. Am o ascuţitoare romană, din secolul II. Ascuţitori din Islanda, ascuţitori tadjice, ascuţitoarea lui Voltaire... Ascuţitori cu aburi, din secolul trecut, cu manivelă, cu laser. Şi mai am o ascuţitoare gigant, cea mai mare din lume, care ocupă jumătate din salon.

Însă nu adun chiar orice. De unele lucruri Vreau să scap, şi nu pot. Cum ar fi, televizorul acela care a răsărit într-o zi în salon. În fiecare seară, îl arunc. Şi dimineaţa e înapoi, pe măsuţa lui. Am dat în el cu măciuca, şi cu toporul - dimineaţa l-am găsit intact. La 19:00, în fiecare seară, se deschide singur şi transmite "Buffy şi Vampirii" - serial pe care astfel sunt obligat să îl urmăresc. Mai am şi alt obiect de care nu pot scăpa. Radioul. La un moment dat s-a dereglat: Din acel moment, emite non-stop Britney Spears, pe toate posturile.

Am încercat să schimb frecvenţa, dar după câteva hârâituri revine invariabil la artistul britanic. Şi dacă îl închid se deschide singur. Am vrut să-l arunc, însă m-a prins poliţia.

- Păi dumneata arunci, domne, radioùl! Păi dumneata îţi baţi joc de munca poporului?

Păi fătuca aia ce-o mai asculte? Stă săraca în salon singură-singurică, cu ascuţitoroaia asta mare. Păi doamna de la bucătărie ce-o să mai asculte? Păi domnii ăia de la radio, din ce să mai trăiască? Păi artista Britney Spears, din ce să mai trăiască? Ia vezi - şi nu mai arunca radioul".

Sunt unii oameni şi mai strângători ca mine. Într-o zi, o doamnă a trecut pe strada noastră, s-a uitat pe geam şi a văzut-o pe gogoşeriţă, făcând gogoşi, pe fata din salon, cântând la pian Dvorjak, subţire şi mlădioasă, într-o rochie de seară şi cu ochii albaştri. M-a văzut şi pe mine, într-un frumos pulovăr, cum mă uitam resemnat la televizor, ascultând radioul.

Şi ne-a luat la ea acasă. Cu tot cu casă. A pus-o în salon. Ce să-i faci, unii au case mari.

Astăzi încă mai suntem la ea în casă, în salon, cu tot cu casa.

Pe geamurile din spate vedem geamurile salonului doamnei, prin care se vede strada. Pe geamurile din faţă îl vedem pe bărba-su, care, în pijama, dă cu aspiratorul.

89.

Tuşa Tica stă la etajul şapte. Imobilul ei, din ăla cu dungă, a fost rău avariat de ultimul cutremur. În 77, toată faţada se prăbuşise - pur şi simplu. De atunci încoace, toţi vecinii ei şi-au refăcut faţada, retrăgând-o un pic. Numai tuşa Tica nu a vrut, căci n-avea bani, şi oricum se zgârcea, şi oricum avea familie numeroasă, nu îşi putea permite să reducă un apartament şi aşa cam pipernicit.

Aşa că a rămas până în ziua de azi o gaură la scara 3 a imobilului respectiv, în dreptul etajului 7. Tuşa Tica o acoperă cu draperii groase numai iarna, să nu răcească.

Într-o zi, a sunat poştaşul. Tuşa Tica deschide. De fapt, nu era poştaşul, era cineva de la serviciul domnului Tica. Săru-mâna, doamnă, m-a trimis de la serviciu să vă spun că pe soţul o să-l ţină până luni dimineaţa la acolo, c-avem mult de lucru. Aoleu, păcatele mele. Şi vă plăteşte orele suplimentare? Nu ştiu, e în negocieri cu sindicatul. Şi de ce nu m-aţi sunat? Că nu vă merge telefonul de şase luni. Aşa e, corect. Şi de ce v-a trimis să-mi ziceţi? Ca să nu mai sunaţi la poliţie, ca data trecută.

Auzi tinere, dacă tot ai venit mata pân-aici, ia şi mie o pâine... Ca să nu cobor şapte etaje, că mi s-au umflat picioarele de la curent. Nu merge liftul. Îţi dau banii când mi-o aduci.

Pleacă tânărul pe scări. La etajul trei, dă peste nişte puştani care jucau bile. Tânărului i se umezesc ochii: nu mai jucase de cincisprezece ani! Şi era jocul lui preferat... iar în ziua de azi, toţi joacă Tetris, cu greu mai poţi găsi nişte copii normali. Mă primiţi şi pe mine? Da, nene. Banu jos. Şi aşa a uitat tânărul să mai se ducă la pâine. Când s-a uitat la ceas, şi-a dat seama că trecuse ceva timp, aşa că a fugit speriat la serviciu. Ridicându-se, a împrăştiat bilele pe culoar.

Baba Rădiţa, care urmărise tot jocul prin vizor, a alertat-o pe tuşa Tica prin walkie-talkie: Alo, madam Tica? A jucat un tânăr bile cu copiii şi acuma a plecat. A rostogolit bilele pe scară, să nu coborâţi, să nu vă cădeţi şi să vă rupeţi ceva!

Aoleo, zise Tica. Şi eu care-i zisesem să ia pâine... N-am altă soluţie. Matale dacă te rog să te duci să-mi iei, n-ai să vrei, nu-i aşa? Ştiam eu. Auzi, da' măcar sună mata la pompieri, şi zi-le că e foc la mine. Şi când o să vină, o să-i rog io să-mi ia şi o pâine.

Peste o jumătate de oră, piin-poon, pompierii dau năvală pe stradă. Scot scara mare, unul dintre ei urcă până la etajul şapte, acolo unde era spărtura în perete, cu furtunul în mână.

Săru-mâna, doamnă. Să trăieşti, uite bine c-ai venit, ia banii ăştia, fii bun şi ia-mi şi mie două pâini... Auziţi da' foc unde e? A, focul. Iartă-mă, tinere, era să uit. Uite, am şi chibriturile... Mă duc acum să aprind nişte cârpe.

30.

"Acest film publicitar a fost făcut pentru tine. Oriunde ai fi, oricine ai fi, oricâţi ani au făcut să înverzească muşchiul de pe lespezile de peste tine, sau oricâţi ani, luni săptămâni zile sau ORE (and the winner is...) te despart de clipa în care ţi se va curma firul vieţii - implacabil, ireversibil, indicibil. Inevitabil. Că eşti mort deja sau că nu eşti mort încă, produsul nostru îţi va plăcea. Ai auzit probabil de el. Sunetele pe care le auzi acum îţi sunt familiare, nu-i aşa? Liniştеşte-te, prietene... Relaxează-te... LETHAL POISON e pentru tine... Leethal Poison... E parfumul morţilor. Parfumul care îi va face pe vii să-şi dea ceasul înainte. Parfumul care vă face pe voi, o, creaturi ale nopţii de pe care cârligele timpului smulg bucăţi de carne, ooh... frumoşilor, boys'n girls... secretul succesului. Acest parfum e pentru tine. Lasă totul în seama noastră. Ascultă tăcerea. Dospirea nopţii zgârie picupul scurgerii vremurilor. Ce dacă. Ai vrut să te iubească. Ai vrut să fii nemuritoare. Câteva picături - şi îi vei avea pe toţi la picioare. Indiferent de gradul de descompunere. Indiferent de cât au scurmat viermii în albuşul globilor tăi oculari. A ta e noaptea, frumoaso! LE-THAL POISON... Ascultă cum creşte iarba. Ghemuită în cutii de chibrituri, populaţia marilor oraşe ascultă înfiorată scrâşnetul uşii cavoului, hârâitul lespezii. Paşii tăi vor călca liniştea străzilor, îţi vor purta veşteda putreziciune ca pe rodul prea bogat al unui muşunoi de frunze într-o toamnă intrată în descompunere, unghiile tale şi părul tău, lungi până la genunchi, îşi vor acorda arcuşul pe caldarâm şi vor pluti în tăcerea de formol a nopţii, fluierând în vând, mângâind zidurile cu zgârierea lor... LETHAL POISON... Parfumul care-i face pe vii să-şi viseze moartea - moarta pe care să o posede sălbatic şi orbeşte în paturile lor stătute, de cetăţeni cu cărţi de credit... LETHAL POISON... trei picături şi Secerătoarea devine cea mai curtată muză, cel mai liniştitor coşmar. Nu uita... Lethal Poison. Cumpăr-o pentru tine - dacă eşti de cealaltă parte - sau pentru drăguţa ta moartă, dacă ai mai rămas in the waiting room.

Şi nu uita - între 5 şi 15 iulie, poţi intra în posesia unui flacon de LETHAL POISON la jumătate de preţ. Într-un magazin nu prea departe de tine."

Prezentarea acestui spot a fost finanţată şi de:
- Asociaţia pentru o moarte echitabilă
- Institutul de Studii Postume
- "Descompunerea" - revistă de literatură şi idei europene

- Asociaţia pentru Moarte Biologică (opusă tuturor formelor de nemurire disponibile la ora actuală - prin salvare divină, prin intrare în istorie, prin digitalizare cerebrală, prin transplant bionic, prin transfer telepatic sincron)

- Uniunea spirituală pentru protejarea formelor de existenţă non-vie

Toate aceste organizaţii consideră că LETHAL POISON le permite morţilor să-şi asume pe deplin condiţia postumă.

Vă reamintim că unguentul "Lika'live" poate fi câştigat la tombola organizată cu ocazia lui Death Pride de anul acesta. Convingeţi-vă rudele vii să vă sponsorizeze participarea, sau grăbiţi-vă să retrageţi suma necesară participării din contul dumneavoastră până ce nu vi-l închide bancherul, pe motive de deces.

PS - măselele de aur sunt acceptate pentru toţi deţinătorii Acordului de Partenariat.

34.

Acesta e un poem matematic.

3+2=5.
3+2=6.
3=6.
6<>6.
6?
5!
6 elefanţi.
Elefantul este o floare rară.
Elefant=floare.
Elefant=este.
Este= $\sqrt{o\ floa} / re^2$
Curg râurile.
Curg robinetele, în amurg.
2.

3,paişpe.
Calculul probabilităţilor,
preţul sarmalelor pe piaţa
bursieră, cât mai costă
un kil de Platon, ce faci diseară.

$$\infty = 2\infty \Rightarrow \frac{\infty}{\infty} = 2\frac{\infty}{\infty} \Rightarrow (nu_se_poate) = 2(nu_se_poate) \Rightarrow 1 = 2.$$

Totul este permis.

X.

Victor Hugo a fost un scriitor mai mare decât Eschil, şi chiar decât Rubens. În schimb, Rubens era la volan un adevărat pericol public, îi suspendau carnetul de mai multe ori pe zi. Dar să nu încurcăm borcanele.

Meritul principal al lui Victor Hugo rămâne acela că, vreme de douăzeci de ani, a obişnuit să-şi petreacă două ore pe zi negreşit într-o mică cafenea pe malul Marnei, roşcat şi cu barbă, ascultând îngândurat corul broaştelor aşternându-se peste înserare.

XI.

Nu ştiu cum să vă spun - e jenant. Vecina mea de palier se dă la mine. Nu că nu mi-ar plăcea femeile (indiferent de sex) - însă asta - vecina mea, la o adică - prea arată aşa, ca un şoarece. Şi nu e genul meu.

Are urechi ca de şoarece, dinţi ca de şoarece - oarece mustăţi - şi când se apropie cu botul de mine, îmi vine s-o iau la fugă.

Ce-i drept, nu e (o) şoarece ca oricare alta. E o şoarece de bibliotecă. Toată ziua vine la mine, stă, şi îmi devoră cărţile.

Pe de altă parte, îşi face nevoile în biblioteca mea, ceea ce e atât de jenant, că nici nu ştiu cum m-am hotărât până la urmă să vă destăinui asemenea grozăvie. Îşi face nevoile. În biblioteca mea. Şoricioaică.

Mai am o vecină la etajul trei, care se crede cârtiţă. La cât o aud râcâind noaptea, înclin să cred că a săpat cu falangele până la etajul unu. În scurt timp, va da de pământ, şi-i va descoperi ceva mai jos şi pe morţii noştri, strămoşeşti.

În faţa blocului meu creşte un nuc bătrân.

34.

- Moartea domnului Parnase a fost un caz extrem de misterios, îmi spuse comisarul. Corpul lui a fost găsit neînsufleţit la domiciliul conjugal la ora 19:32, pe data de 31 iunie 2001.

- Dar luna iunie are doar 30 de zile! am obiectat eu.

- Întocmai! a făcut comisarul. Ţi-am spus că e vorba de o moarte foarte misterioasă.

35.

Regele Hrula a fost o personalitate istorică de excepţie. Acelaşi lucru se poate spune şi despre verişorul şi rivalul lui, împăratul Potàse.

Cei doi oameni de stat au copilărit împreună. Din motive de controverse referitoare la succesiunea la tron, au fost abandonaţi de mici. Pe Hrula (mai precis, Hrula al IV-lea) şi pe Potàse (care a domnit cu numele de Potàse al XLIX-lea, zis şi Cel Cârlionţat) părinţii îi abandonaseră în taină, după cum urmează: Hrula a fost aruncat la groapa de gunoi, iar Potàse a fost azvârlit într-un puţ fără fund.

Nu insistăm asupra salvării lor miraculoase, căci capitolul este puţin plauzibil. După legendă, până la urmă au ajuns să fie amândoi crescuţi de un ornitorinc, până la vârsta de 14 ani, circumstanţă care le-a modificat comportamentul pe tot restul vieţii.

Întorşi în lumea oamenilor la 16 ani Hrula l-a ucis pe unchiul său, pretendent la tron, şi i-a expus testiculele impresionante în Piaţa Sfatului, să ia aminte poporul. Cât despre Potàse, el a găsit-o pe mama sa în pat cu primul sfetnic, aşa că i-a omorât pe amândoi, şi a încredinţat amigdalele acestora

(conservate grijuliu în formol) Casei Suveranilor - aşezământ care avea să devină peste secole Muzeul Naţional.

Regele Hrula era un om viteaz. Mic de statură, dar foarte păros, el s-a împotrivit cu înverşunare triburilor ţuţurte care încercau să invadeze nordul ţării, din motive economice. Cu un curaj nebun, a reuşit să învingă armata celor 2.000.000 de arcaşi şi călăreţi ţuţurţi, şi asta numai cu 15 lăncieri şi două tunuri cu ultrasunete. Se spune că, pe câmpul de luptă fiind, regele a dat cu mâna lui lovitura de graţie câtorva zeci de mii de ţuţuri care se svârcoleau pe jos. Apoi le-a mâncat inima, splina şi plămânii. După care ţuţurilor, sau mai bine spus ţuţurelelor (căci aproape toţi bărbaţii muriseră în bătălie) nu le-a mai dat mâna să prade bogatele pământuri de la sud care odinioară le aparţinuseră, şi s-au întors în mlaştinile lor, unde au rămas până astăzi, când acolo putem găsi Republica Populară, Unită şi Democratică a Ţuţuristanului de Sud, unde domneşte o foamete cruntă, şi Marele Ducat al Ţuţuryei de Vest, renumit datorită timbrelor sale şi lacurilor cu apă acră.

Cât despre Potàse, el a trăit 197 de ani. Dar înainte să moară, primul lucru pe care a fost să îl facă a fost să îşi suprime oponenţii politici, pe care i-a tăiat în felii fine, cu multă cruzime. Poporul însă îl iubea, mai cu seamă datorită virilităţii sale, care constituia o pildă pentru oricine. Primele războaie, Potàse le-a purtat cu Ciuciunegii, vecinii sudici. Conflictul s-a datorat unei neînţelegeri, întreţinute de o traducere eronată făcută de un tălmaci idiot, care a redat mesajul "ne închinăm ţie, rege milostiv" cu cuvintele "soră-ta ie grasă şi pă deasupra te înşală cu ministrul de interne". Într-adevăr, limba ciuciuneagă e foarte grea şi destul de ambiguă, datorită faptului că nu are decât 40 de cuvinte, fiecare fiind poli-polisemantic.

După ce i-a fiert de vii pe soli, Potàse a hotărât să invadeze Ciuciunegia Neagră, ca să spele onoarea soră-sii, cu care de altfel se căsătorise cu puţin timp în urmă. Primul lucru pe care a intenţionat să îl facă a fost să ardă recoltele ciuciunege, dar spre consternarea lui Ciuciunegii înşişi i-o luaseră înainte. Aceasta oricum nu avea nici un rost, căci ţara lor era atât de mică, încât oriunde s-ar fi ascuns, vecinii i-ar fi văzut cu ochiul liber. Atunci Potàse a dat iama în ei, scoţându-le ochii şi ciopârţindu-i cu un elan plin de euforie. Până la urmă, un sol venit din partea soră-sii (pe care o iertase pentru că încercase să scape de el, aşa că îi tăiase numai picioarele) i-a destăinuit faptul că era vorba de o neînţelegere. Jenat, regele le-a cerut scuze celor doi ciuciunegi rămaşi în viaţă, şi le-a oferit o substanţială despăgubire morală pentru conaţionalii căsăpiţi. Întors la Şuparhil, capitala regatului, Potàse l-a pedepsit pe traducător, mai întâi consemnându-l în manualele de istorie ca responsabil direct pentru nefericitul război, iar mai apoi smulgând din el bucăţele de carne cu tirbuşonul, timp de trei zile, până când nu a mai rămas nimic.

Dar probabil că aţi remarcat că la începutul povestirii pomenisem despre "împăratul Potàse". Ei bine, nu este vorba despre o erată, ci despre purul adevărul istoric!

Căci regele Potàse s-a proclamat într-o zi împărat, spre deliciul naţiei, care de abia atâta aştepta ca să se umfle în pene. De asemenea, el s-a declarat nemuritor, în urma unui referendum.

Regele Hrula nu a văzut cu ochi buni proclamaţiunea vărului său. Aşa că, de mânie, le-a trecut solilor regelui/împăratului Potàse o bucăţică de lemn prin unechi. Apoi a urinat pe portretul acestuia, pentru ca lucrurile să fie clare. După care a urmat războiul.

Respectivul război a durat 80 de ani, răstimp în care vajnicii luptători au prădat, violat şi furat zi şi noapte tot ce mişca. Apoi a avut loc confruntarea finală...

Pe câmpul de luptă, verişorii s-au întâlnit faţă în faţă. S-au scuipat reciproc. Cu măiestrie, împăratul Potàse (care între timp se proclamase Dumnezeu) a eschivat tirul vărului său. Apoi au început să se bată cu buzduganele, făcând multă hărmălaie. În a treia zi de luptă, Hrula a reuşit să îi străpungă lui Potàse un testicul. În semn de răspuns, acesta i-a crăpat ţeasta, şi i-a retezat năpraznic o parte dintr-un lob cerebral, pe care cu un gest teatral l-a băgat în buzunar. Cu sângele curgându-i din cap şiroaie, Hrula şi-a cusut ţeasta la loc, fără să se oprească din iureşul bătăliei, ceea ce a dus la naşterea spontană a mai multor balade populare (în unele variante, buburuzele, respectiv lăstunii patriei îi aduc un ac, şi cu ajutorul viermelui de mătase îi cos capul îndărăt).

În cea de-a patra noapte de luptă, Hrula îi retezase lui Potàse un genunchi, urechile şi câteva degete, iar acesta îl străpunsese pe adversar în mai multe locuri, de unde sângele curgea copios. Dar înainte ca unul din combatanţi să moară, în zare s-au putut desluşi venind în goană aprigă oştirile anglo-turkmene. La care, conform cronicilor, Potàse (sau ce mai rămăsese din el) a exclamat: vere, să o lăsăm baltă, că ăştia ne omoară pe toţi. Dacă mă ajuţi să îi gonesc, nu numai că fac pace şi renunţ la titlul de împărat pentru a mă mulţumi cu acela de Strămoş Arhetipal şi Erou Civilizator, dar federez cu tine, şi mă căsătoresc cu mătuşi-ta. La care Hrula (retezând ca din greşeală o fesă a verişorului) a răspuns cu însufleţire că e OK. După ce cu pierderi au pus pe fugă oştile sălbatice anglo-turkmene, cele două armate s-au veselit, au mâncat zacuscă din craniile învinşilor şi au făcut un foc mare, în jurul căruia au relatat mai multe legende strămoşeşti.

Verişorii cei ciumpăviţi şi-au reluat tronul. Potàse nu şi-a respectat promisiunile, upgradându-se de la împărat şi Dumnezeu la titlul de Creator al Tuturor Lumilor, Cel Dinurmă şi Celdintâi- fapt pentru care Hrula i-a impus o blocadă economică ce a ţinut vreme de doi ani, după care a lăsat-o baltă.

Domnia celor doi suverani a fost una foarte profitabilă pentru popoarele lor. La bătrâneţe, impotentul Hrula a decis să îşi facă un harem cuprinzând 400.014 de femei, adică o treime din populaţia ţării, hotărâre ce a echilibrat balanţa demografică naţională.

Cam atât cu verii. De remarcat că înţelepciunea lor vizionară a asigurat şi viitorul naţiilor lor: turnul Zurzur, înalt de 2456 de metri, construit pe muchie la graniţa dintre cele două regate, şi pentru a cărei edificare au murit două milioane de supuşi (rezolvând problema şomajului, care nici măcar nu exista la epoca respectivă), e şi astăzi un obiectiv turistic de primă mână, care atrage vizitatorii din cele două ţări şi de peste hotare.

36.

Profesorul Mayynski de Metode Numerice era în vizită la prietenul său, profesorul de Analiză Matematică Grigorie Făluneanu.

După ce au vorbit despre vrute şi nevrute, şi au evocat picioarele lungi ale unei studente din anul întâi, a venit momentul în care s-au apucat să discute despre de-ale meseriei.

- Uneori, problemele matematice sunt tulburător de neînţelese, chiar şi între confraţi, s-a plâns domnul Făluneanu. Uite, de pildă operaţiunea zero la infinit. E clar că zero la infinit e infinit! Însă chiar unii matematicieni consideră că ar fi zero... Şi atunci, ce să te mai miri la zevzecii de studenţi...

Lăsând la o parte ceaşca de cafea, profesorul Mayynski, mângâindu-şi cravata, a ripostat:

- Dar, stimate coleg. E clar ca lumina zilei! Zero la infinit e zero! De altfel, vei constata că, în lumina noilor teorii matematice, acesta e punctul de vedere împărtăşit de toată lumea... Nu încape îndoială.

Făluneanu, lăsând aluna în care îşi rupsese unghia încercând să o deschidă, a replicat cu tulburare:

- Mă dezamăgiţi! De la dumneavoastră, chiar nu mă aşteptam. A afirma că zero la infinit egal cu zero e o dovadă de decepţionantă neînţelegere! Zero la puterea infinit egal infinit. Adică, zi şi dumneata! Ceva mic ori ceva mic ori ceva mic ori ceva mic egal până la urmă infinit, oricât de mic ar fi cevamicul.

- Ba să avem iertare, zise domnul profesor Mayynsky, scărpinându-şi bărbia. Nimic e nimic. Nimic de două ori, e nimic. Nimic de trei ori (deşi ştim bine că zero nu e nimic, dar mă rog, nu e vorba de asta în discuţia noastră) e tot nimic. Şi nimic de o infinitate de ori e nimic, de asemenea! Ce poate fi mai limpede?

- Eu nu cred în nimicul absolut, se supără domnul Făluneanu. Şi apoi, hai să fim sinceri - o acumulare de valori neglijabile, fie şi nule, nu poate fi decât infinită! Lumea e o acumulare de neanturi care prin juxtapunere sfârşesc prin a avea greutate!

- E hilar, domnul meu! zise Mayynski, trecându-şi degetele prin părul rar. Nimicul e nimic! Infinitul n-are ce-i face, nimic repetat de o vecie de ori rămâne n-i-m-i-c, evident.

- Hilară e teoria dumitale, căci lumea ca sumă de nimicuri există totuşi! ripostă Făluneanu.

- Taică-tu era bucătar! strigă furios Mayynski, cu ochii injectaţi.

Înţelegând că fusese insultat, Făluneanu sări ca ars. Cu fierăstrăul, el tăie capul domnului Mayynski.

În seara aceea, Făluneanu a mâncat o supă făcută cu costiţa domnului Mayynski, cu praz, sparanghel şi puţin piper.

- Dacă tot a fost tata bucătar, măcar m-a învăţat să gătesc cum trebuie, zise mestecând profesorul Făluneanu.

37.

Maria Nicadopoulos şi Firifiri Alexandrescu s-au întâlnit în sala de aşteptare, la Doctor: una venise cu nepoţica, să-i scoată un dinte, alta cu fecioraşul, să-i pună un dinte la loc. Cele două doamne s-au uitat una la alta extrem de contrariate, după care au dat câte un ţipăt.

- Eu am ajuns înainte! zise Maria N., strângând cu hotărâre mâna nepoţicii.

- Mă faci să hohotesc! ba eu am ajuns! răspunse Firifiri A., strângând la rându-i cu îndârjire mâna fecioraşului, atât de puternic încât acesta scoase un ţipăt.

Cele două se cunoşteau de mult. Erau vechi duşmance. Pe vremuri, prima îi suflase soţul celei de-a doua. Aceasta, întorcându-se de la munte, îşi găsise rivala în pat cu omul vieţii ei, mâncând pufuleţi. Însă nici cealaltă nu se lăsase mai prejos - ea se culcase cu tatăl Mariei N., făcându-i acesteia o surioară ilegitimă, apoi cu mama aceleiaşi, uniune din care, prin metode moderne, ieşise un alt bastard, la fel de ilegitim şi el.

Văzând că n-o s-o scoată la capăt, cele două muieri hotărâră să facă totul pentru a intra înaintea celeilalte. Maria N. se repezi la măcelar, şi cumpără câteva kile de carne, să i le dea asistentei medicului, pentru ca acesta să o lase pe ea prima. Dar, ţi-ai găsit: întoarsă înapoi în sala de aşteptare, ea o văzu pe Firiri A. care tocmai îi dădea asistentei două hălci masive de cotlet, zâmbindu-i slugarnic. Nenorocita, nu

i-ar fi ruşine să dea mită! exclamă indignată Maria N., care se repezi din nouă la măcelar, şi cumpără o cantitate şi mai mare de carne de porc, pe care o aduse la cabinetul medical cu o roabă; o dădu asistentei cu dezinvoltură. "O să vă rămân îndatorată, duduie!" îi zise ea, în timp ce flutura din gene. Peste puţin timp, Firifiri A. veni şi ea, purtând cu căruciorul şi spatele două grămezi de carne şi mai mari, pe care le deşertă peste tejgheaua asistentei: "Sărutmânuşiţele, vă rog frumos, lăsaţi-mă pe mine mai întâi, în primul rând pentru c-am fost prima, în al doilea, pentru că fecioraşul nu mai poate, trebuie să-i pună înapoi dintele, cât mai urgent. La ora 14 are un extemporal. Şi apoi, privind cu ură către Maria N. : *hija de puta!*"

În clipa următoare, Maria N. deşerta pe geam, cu ajutorul unei basculante, o cantitate însemnată de carne în capul asistentei.

Şi tot aşa.

După câteva ore, doctorul, ce terminase de tăiat cu fierăstrăul piciorul pacientului curent (care acum pleca şontâcăind, mulţumind călduros) dădu cu ochii de două femei care se priveau cu duşmănie, în timp ce asistenta lui era înecată în munţi de carne de calitate superioară, şi nu mai respira.

- Tii, să n-am parale! exclamă doctorul, impresionat. *Demoazelelor,* aţi făcut treabă foarte, foarte bună... aşa să ştiţi. De fapt, cred că vă cunosc. Mă recunoaşteţi?

- Cum să nu, domnu doctor, răspunseră femeile în cor.

Doctorul fusese, de fapt, primul bărbat al vieţii lor, cu foarte, foarte, foarte mulţi ani în urmă.

- No, haideţi! ce mai aşteptaţi aici? zise el. Poftiţi înăutru. Să ne jucăm de-a doctorul toţi trei. Şi cele două femei intrară, după care nu mai ştim ce au făcut.

Estimp, nepoţica şi flăcăiaşul se jucau afară, în nisip, cu lopăţelele. Problema dentară o rezolvaseră mintenaş: reuşiseră să smulgă dintele fetiţei, cu puţină voinţă, şi apoi îl înfipseseră în gura flăcăiaşului, cu o lovitură de genunchi fermă în bărbie. Şi acum se jucau frumos, cuminţi.

- Auzi tu ai divx-ul cu Matrix 3? întrebă fetiţa.

- Bineînţeles, zise fecioraşul. Să ţi-l dau?

- Dă-mi-l şi mie, te rog, acceptă ea, după un moment de gândire.

38.

Am fost odată în oraş şi la stadion, de multă vreme nu mai văzusem un meci de fotbal, de fapt, nu am priceput niciodată regulile acestui joc!

Rolul acelui individ cu glugă de la jumătatea terenului care îşi păzeşte spaţiul vital cu o halebardă l-am înţeles destul de bine, în schimb, efortul oamenilor în chiloţi de a fugi după mingea aia cât de cât rotundă nu l-am desluşit, şi nici nu văd cum ar putea să-l desluşească cineva vreodată.

Numai că pe stadionul ăla (pe care mai fusesem în copilărie, acum îmi aminteam, deşi se pare că era în altă ţară) mai era o problemă, nucul bătrân de pe teren, care creştea acolo de zece mii de ani încoace, acoperind cu coroana lui umbroasă Stadionul, şi pe care nimeni nu avusese dreptul să-l taie (Aliaţii ameninţaseră că dacă aşa ceva avea să se întâmple urma să bombardeze toată ţara şi să radă populaţia, să nu mai crească os pe os) şi nucul aşadar împiedica jocul oarecum, din când în când câte un jucător care trecea pe lângă el contrariat de prezenţa neregulamentară pe teren a unui arbore (pe a cărui tulpină era scris cu litere de marmură MONVMENT AL NATVRII - PATRIA RECVNOSCĂTOARE) trecând în goana după minge se lovea cu capul de scoarţă, şi acolo căzut fulgerat locului rămânea, până când cioclii sau arbitrul îl evacuau de pe teren, din când în când jucătorii se opreau să-şi facă pace îndărăptul falnicului copac, şi atunci mulţimea din tribune nu mai vedea înţelegea nimic şi se punea le fluierat, până când jucătorii se hotărau să mute mingea mai departe - şi atunci, văzând din nou că jocul continuă, mulţimea izbucnea în aplauze şi lacrimi.

Când am fost atunci în oraş pe stadion, cum nu aveam nevastă a trebuit să închiriez una (intrarea în tribune fără familie era strict interzis) am ales deci de la vestiarele din faţa tribunelor pentru un preţ modic o soţie temporară, care venea livrată cu o fiică de nouă ani, care ştia să cânte la pian & la balalaică, cu cărare pe mijloc şi ca bonus parte am avut de un câine mare ciobănesc etiopian, care dădea prietenos din coadă şi pe stadion n-a scos politicos nici o vorbă pe tot parcursul meciului. În pauză la toaletele stadionului am făcut dragoste cu acea femeie de împrumut, era mare de statură şi cu un neg mare pe faţă, nu ştiu dacă acest detaliu mă fascina sau nu, în orişice caz era bărbată şi râsul ei era gros şi uns cu ulei de frână, avea tuleie peste tot chiar şi de sub unghiile crăpate ieşeau unele, dar până la urmă am izbândit până la capăt, dacă te duci la un meci trebuie să fii bărbat, sau ce mama naibii.

99.

M-au lăsat într-o cămară. Eram în tovărăşia unei funii de usturoi, a unei bile albastre, şi a unui şobolan mai mult mort decât viu, dar care nu mirosea aproape niciodată. Prin ferestruica cu zăbrele, puteam auzi adeseori valurile mării şi eram fericit. Mai venea din când în când pe acolo şi fata berarului, dar pe ea n-o puneam la socoteală. De fiecare dată, mânca un căţel de usturoi, şi pleca cu jumătate din simbrie. Cred că din când în când făcea şi dragoste cu mine, dar asta era treaba ei, nu îmi place să mă amestec în probleme care nu mă privesc. Fata era ochioasă şi purta o cosiţă, care aducea cu o funie de usturoi, venea de fiecare dată în papuci, şi eu, politicos (deşi indiferent) îi lingeam genunchii. Aveau un gust aşa de sărat!

Alteori mă ascundeam în lada de răchită, mă ascundeam acolo de mine, aşteptam să apar afară ca să mă sperii, dar nu apăream.

Într-o zi, fata berarului a venit cu ochii în lacrimi şi mi-a spus: "trebuie să plec, a venit un vietnamez la berăria lui taică-miu, şi mă duc cu el, nu pot să-l las singur! Tu să ai grijă de tine... Te-aş ruga să-mi dai mie funia de usturoi, n-o să mai ai nevoie. Sau dacă mai ai nevoie te descurci tu, eşti mare." I-am lins picioarele îndelung, de la genunchi până la gleznă. Apoi m-am întors cu spatele şi m-am băgat în ladă. Cine are nevoie de ea?

M-am strecurat afară din cameră, pe ferestruică, şi am coborât la malul mării. Era prima oară când o vedeam. Era o mare-de-cafea şi cicoare, cu spuma valurilor de lapte, iar în depărtare, poleite de sclipirile asfinţitului soarelui maroniu, se buluceau spinările unor necunoscute dihănii.

100.

Am o sumedenie de pixuri. Sunt răspândite peste tot: pe duşumea, la toaletă, în frigider, sub pat...

Problema e că majoritatea din ele nu scriu. Şi cum sunt, recunosc, cam dezordonat, niciodată nu ştiu care mai are pastă şi care nu - aşa că de fiecare dată când vreau să scriu trebuie să încerc mai multe, la întâmplare. Vă puteţi întreba la ce foloseşte să ţin în casă atâtea pixuri care nu mai scriu. Păi foloseşte, căci au o valoare afectivă.

Bunăoară, acest BIC roşu... era aşezat pe biletul de adio pe care mi-l lăsase prima mea prietenă, cu zece ani în urmă, atunci când mă părăsise...

Iar acest pix de la Crédit Lyonnais... am intrat în posesia lui chiar în ziua când m-a părăsit cea de-a doua prietenă a mea.

Cât despre acest Reynolds verde, l-am scăpat din mâinile tremurânde în clipa când, luându-şi adio de la mine, cea de-a treia prietenă a mea trăgea uşa în urma ei pentru totdeauna...

- Va trebui să te hotărăşti odată pentru totdeauna să faci ceva cu pixurile astea, îmi spune Elvira. Au umplut toată casa. Nu se mai poate continua aşa. Dacă nu, până la urmă voi fi nevoită să te părăsesc.

XOX.

Pe undeva aud bombănitul unei trompete care se scarpină de purici în aerul lăcuit şi somnolent al barului care sticleşte la lumina scaunelor vopsite. Sunt lucruri care se scriu, şi lucruri care nu. Dintre toate artele, numai literatura a rămas în fază experimentală. Se cere inventată, de un secol încoace. Avangarda e o chestiune de perspectivă. Dar noi, ştiind că nu suntem decât nişte precursori ale unei preistorii care se va scrie, nu putem crea decât ariergardă. Fiecare se exprimă cu mijloacele de distrugere de care dispune.

BONUS:
Hidden track

CEAPA DIAFANĂ
roman pentru copii şi iepuri

La vie, cette succession d'images et notre coeur agité.
Irène Hillel-Erlanger

Dimineaţa m-a trezit o rază de soare ce sălăşluia în găurile adâncului. Mi-am trecut boziile prin cap, în timp ce secretara bătea de zor făină. Cerul era ocru-galben, şi avea o bucată de carton în partea stângă. Rezemat de nişte tomberoane dărâmate, un hoit cânta la chitară. Lucrurile astea nu m-au împiedicat să pun la punct bubele solzoase din interiorul mâinii, cu un cleşte electric. Era rouă pe geam, secreţiile usturătoare ale minţii mele se înghesuiau ludic într-o cutie de ciorapi. Atunci mi-am zis:

"Stai să vezi. Până o să mă găsească Rozalinda, eu de mult voi fi în copac". Ceara picura nevăzută în sus, pe genele mele alergau firimituri de ţi-era mai mare dragul. O problemă semantică mă împiedica să plec la serviciu în dimineaţa aceea. Dar dându-mă jos din pat, am zărit pe brânci o maşină de pompieri-poeţi care alergau în pielea goală, cu toporul şi membrul viril bălăngănindu-li-se ritmic între picioare, în timp ce un pui de ţigancă îi urmărea ca să le frece cu urzici gleznele, neobosit. Dându-mă jos, am zărit dinspre frigider o prapură care stătea acolo fără nici o noimă.

Am luat mic-dejunul cu Jean-Jacques Rousseau, contemplând în tăcere televizorul în care amenajasem un acvariu cu peşti. Toate lucrurile acestea nu le înţelegeam dar trebuia să încep ziua cumva. Aşa că am pornit-o la drum, şi asta după ce le-am închis pe cele paisprezece baiadere pe care le posedam pentru folosinţa personală în dulap. Mă dureau degetele de la atâta mâncat supă: ceva trebuia

să cadă! Am pornit pâraiele la robinet, apoi mi-am suit tolba într-un vehicul de transport echipat cu considerente complexe, şi pe-aci ţi-e drumul!

Fără noimă, parcele ţeseau un covor de nuiele pe bancheta din spate. În incinta recipientului parcă era caverna lui Ali-Baba. Ochii de broască mă priveau sticloşi, în timp ce în tăcere un greier mesteca gumă de mătase, de calitate superioară. Mai erau acolo nişte picioare de femei, şi cam atât.

Când să cobor, liftierul mi-a întins un morcov, zicându-mi: "fereşte-te de ora cinci!" Tulburat, am examinat în stradă o doamnă cu geamurile sparte care se lăfăia în faţa mea. Păpuşile de ceară se spălau pe mâini drepte, dar taina haosului iniţial făcea ca poliţiştii toţi să poarte umbrele de piele, cu înfloriturі de postav şi lambriuri urât mirositoare. Mă durea puţin capul.

Din temeliile clădirii, izbucnea până la mine un sunet ca de ceramică, sau cam aşa ceva. Dezorientat, am constatat că la nivelul chelarului erau două WC-uri: unul pe care scria litera "M", altul din care tocmai ieşea o doamnă divorţată, care purta cu satisfacţie în mână o pereche de săpun.

Chelarul m-a sfătuit să poftesc în biroul directorului, care în ziua aceea, după spusele mulţimii, ar fi purtat păr galben şi americanii ar fi izbutit în Rutenia occidentală fenomenul Tungus. După ce i-am dat o palmă şi el a chiţăit bucuros, am încercat să mă caţăr pe funii până la biroul directorului. Acesta scria o scrisoare cu un creion şi tocmai i se terminase cerneala, fapt pentru care înjura cumplit printre dinţi scuipând peruzele. M-a servit cu un sirop de măcriş, dar asta nu rezolva cu nimic situaţia. Dându-şi jos pantalonii, m-a asigurat că petele de otravă de pe genunchiul lui drept erau pur accidentale. Apoi şi-a urcat pantalonii la loc.

Nu puteam să-i fac nimic. Cu tot respectul acordat naţiei lui, m-am mărginit să privesc la ploaia de afară, şi legea morală din mine. Avea două fete, care de care mai scundă, şi bine legate. Delegaţia oficială întârzia. La radio, un şpicher purtând fular povestea cum ruşii (de fapt, o parte din ei) trecuseră recent şi fraudulos graniţa chineză, la cumpărat brânză. Din raţiuni mai mult de ordin mental, directorul şi-a scărpinat de trei ori în faţa mea scăfârlia, sau nu, mă înşel, de cinci. La un moment dat, uşa mică s-a dat la o parte şi secretara prestând o relaţie adulteră cu infirmierul au căzut pe covor.

- Unde vă credeţi? De câte ori v-am spus că uşa se încuie, se lipeşte şi că nu trebuie băgată în seamă? a spus directorul, şi în timp ce gesticula din mâneci îi cădeau obiecte falice. Cei doi, jenaţi, au continuat actul lor pur sportiv, şi până la urmă ne-am plictisit privindu-i. Ca să atenueze efectele penibile ale situaţiei create, directorul a dat muzica mai tare, înăbuşind astfel ţipetele femeii.

- Am o idee, a zis directorul, bătându-mă pe umăr. Dacă tot aşteptăm aici degeaba, n-ai vrea s-o iei pe fiică-mea de nevastă? Mă rog, pe una din ele, vreau să zic (ştii, chestia cu număratul şi numitul copiilor mi s-a părut întotdeauna o neghiobie). Sau chiar ţi le dau pe amândouă - dacă tot am ajuns aici,

să ştim o chestie. Nu pot să-ţi dau pe treaba asta o jumătate de împărăţie, căci acum suntem o republică democratică, din păcate, dar să ştii că de mare belea m-ai scăpa dacă le-ai lua pe amândouă de la mine. Stau toată ziua în casă şi se joacă cu diapazonul, de nu mai încap moliile de ele!

- Nu, am zis. Niciodată nu mi-aş permite aşa ceva. Fata dumitale e o făptură delicată - în ciuda aparenţelor - cu mult bun simţ şi cu cei 28 de ani de-acasă, şi cred că şi soră-sa, la o adică...

- Aha, a făcut directorul. Păcat.

Cei doi de pe covor tocmai terminaseră partida amoroasă, şi după ce se epilaseră cu grijă şi atenţie unul pe altul acum se pregăteau să plece.

- Luaţi uşa cu voi, a mai zis directorul în silă. Şi privind înspre mine, căutând în ochii mei o fărâmă de înţelegere:

- Infirmierul ăsta chiar e tont! Eu personal i-am dat lecţii de educaţie sexuală, şi uite ce-mi face! Pătează covorul în punctele esenţiale, zero conştiinţă profesională, acuma nici nu va mai ieşi la spălat, domnule, ceva de speriat! şi nici măcar infirmier nu este cu adevărat, aşa cum s-ar cuveni. Toată ziua ciocăne la ţevi - dar, de! trebuie să îl plătim şi să îi dăm supă cu cârnaţi ca la ceilalţi, că doar e fiul groparului...! Dar cu covorul, tot am rămas de căruţă. Uită-te şi dumneata. Gogeamite pata!

- Eu te-aş sfătui să te duci la piaţă la ora nouă - am zis, în tip ce realizam că în cavitatea bucală mă durea o măsea. Vei vedea acolo printre neguţătorii de pepeni o omidă bolnavă, şi mai mulţi oameni, dacă pot să le zic aşa, compuşi doar din mandibulă şi sfincter. Să nu-i iei în seamă, sunt iluzii optice. Dar mai în fund spre dreapta, cam acolo unde e monumentul prieteniei tahitiano-slovace, vei da de o babă. Ea e angajată să plimbe un câine orb, dar vezi şi dumneata cum te înţelegi cu ea. Legile au fost create ca să fie ocolite. Ea îţi va rezolva problema cu pata în cel mai scurt timp. Eu nu ştiu cum face, dar ea ştie. Vezi că e o femeie pirpirie, câinele e de trei ori mai mare decât ea. Imposibil să nu o recunoşti. Şi de altfel, în acel loc şi la spartul pieţii nu mai sunt în afară de ea decât nişte malaezi vânjoşi, care stau pe nişte oliţe de noapte cu hangerul în mână, rânjind.

Să ştii că bătrâna asta m-a rezolvat şi pe mine luna trecută cu petele de pe covor, ba chiar şi de pe pereţi. Ştii, şi la mine tot infirmierul fusese de vină - şi tot cu secretara dumitale. Ba şi cu nevastă-mea, în treacăt fie spus. Dar asta nu era prea grav, căci în ziua aceea eram oricum ocupat cu descifrarea cărţii de telefon, şi cu încifrarea codului la mezeluri-brânzeturi, pe foi volante.

- Ia te uită, domnule, a exclamat directorul sincer uimit, în timp ce constata că părul de la subraţ îi străpunsese cămaşa, ceea ce era un pic jenant pentru amândoi. Infirmierul ăsta roşcovan e de un tupeu fără seamăn, ca să nu vorbesc de pilozitatea lui craniană excesivă. După ce o să moară, sper să-i mai vină şi lui mintea la cap.

- Nu uita cu baba, l-am povăţuit eu. Ea scoate petele mai bine ca oricare. Şi pe deasupra, când m-a rezolvat pe mine m-a şi despăducheat săraca, deşi nu-i cerusem nimic. Să nu-i dai bani. Se mulţumeşte numai cu zahăr, deşi după părerea mea pentru oamenii de vârsta ei ar fi mai bine să nu mănânce nimic.

- N-am să uit sfatul dumitale, a zis directorul, dar discuţia ne-a fost întreruptă de secretară, care a dat buzna în încăpere scobindu-se în nas, şi care a zis cu vocea ei grosolană:

- Domnilor, închipuiţi-vă că, ăă, astăzi chiar a venit delegaţia. Sunt în sala de mese, vă aşteaptă. Au inventariat toate scaunele, e prăpăd. Toţi sunt japonezi, cu excepţia şefului lor, care poartă pe cap o proteză inoxidabilă, şi care merge la WC din 5 în 5 minute, boscorodind, de s-a speriat şi bucătăreasa. Eu nu v-am pregătit agenda de lucru, bineînţeles, aşa că suntem în rahat cu toţii. Cam asta aveam de spus, mă scuzaţi că v-am întrerupt din vorbărie.

Am rămas amândoi cu gura căscată, în timp ce femeia părăsea încăperea, cu tupeu.

- Mamă, mamă, ce ne facem? a bâiguit directorul, cuibărindu-se neputincios la pieptul meu, şi scâncind jalnic.

Dar nici eu nu eram prea bine. Cum se putuse întâmpla una ca asta?

De ani de zile lucram acolo, eram plătiţi ca să aşteptăm degeaba, şi niciodată nu venise o delegaţie!

Ne-am năpustit amândoi către uşă, călcându-ne în picioare. Apoi, într-un elan de solidaritate, ne-am pasat unul altuia umbrela, până am ameţit. Înţelegând că urma să părăsim clădirea, grăsanii care urmăriseră scena de la început pe fereastră s-au împrăştiat, întorcându-se la treburile lor.

Am trecut în goană pe lângă chelar, care tocmai îşi pierduse şapca jucând barbut, şi acum încerca cu neîndemânare să îşi confecţioneze una de hârtie.

- Pe aici, domnule director şi domnule, a zis el, dulceag. Fugiţi, fugiţi cât mai e timp.

I-am tras amândoi la repezeală palmele cuvenite, şi l-am lăsat în urma noastră, repetând mulţumit:

- Eu n-am văzut, n-am auzit, n-am înţeles: cheia succesului...

Directorul şi cu mine ne-am ascuns în păduri. Aşa am trăit acolo vreme de zece ani, mâncând brusturi. Dimineaţa ne trezeam cu susurul izvoarelor în urechi, iar noaptea înfriguraţi priveam cerul care-şi scutura petalele de stele pe umerii noştri feciorelnici. Doar o dată pe lună, sau, mă rog, de mai multe ori, de la caz la caz, pătrundeam în oraş şi ne duceam cu dezinvoltură la vânzătorul de turtă dulce; îl rugam de fiecare dată să ne lase să ne jucăm cu pisica. Dar toate acestea nu au nici o legătură cu continuarea romanului.

←

→

''

Sau, mă rog, aproape. Căci după ceva timp, directorului îi crescuseră urechile aşa că am hotărât să plecăm în străinătate. Vameşii conştiincioşi nu ne-ar fi lăsat să trecem, însă cum le-am povestit cu vorbe bune buletinul meteo, au închis ochii. Când i-au redeschis, nu mai eram acolo.

L-am lăsat pe director într-un orăşel mic de câmpie unde, datorită chibzuinţei şi destoiniciei lui, a ajuns călugăr, ceea ce a produs mare satisfacţie în rândul comunităţii. Eu am mers mai departe, mânat de neostoita mea curiozitate şi de o foame de adevăr şi preparate culinare, căci gurmandismul a fost din totdeauna *mon péché mignon*.

Într-una din zile am hotărât că trebuie şi eu odată şi odată să îmi fac un rost în viaţă înscris sub egida plenară a dezvoltării durabile, aşa că m-am mutat la bloc, ca toată lumea. La început, n-aveam cu ce plăti chiria. Administraţia clădirii îmi trimitea zilnic scrisori de ameninţare cu moartea însoţite de propuneri obscene, dar eu le rupeam în bucăţi, cu răceală. Locuiam într-o zonă friguroasă, şi de la căratul sacilor cu scoici mi s-a tras şi obiceiul sforăitului, pe care l-am păstrat până în ziua de astăzi (mă voi descotorosi de această apucătură, cred eu, de-abia săptămâna viitoare).

Dar să nu te mai plictisesc cu asemenea detalii irelevante, stimate cetitor. Nu că vei înţelege ceva din cartea asta pasionantă, dar ai dat poate bani pe ea, aşa că sunt obligat să te respect.

Problema era că în perioada respectivă nu ştiam ce trebuie să fac: se apropiau alegerile, şi eu nici costum de haine n-aveam. Inimă bună, îmi dăruiam veşmântul întotdeauna cerşetorilor, de cum ieşeam din magazinul de confecţii, căci cântau tare frumos. Aşa că mai mult în pielea goală umblam, şi temperaturile scăzute ca şi mentalitatea publică din ţara aceea nu făceau decât să îngreuieze situaţia. Am decis aşadar să mă recăsătoresc, ca să scap de cerşetori.

Cum toate femeile sunt la fel, am cerut-o în căsătorie în mod arbitrar pe vecina mea din stânga, care din timiditate sau poate iubire a acceptat. Tocmai împlinisem 17 ani. Vecina era brunetă, avea ochi mari, mari, chiar prea mari, aş putea spune, mai ales pentru vârsta ei. Ţinea în balconul închis în geamuri mai mulţi arici, iar sub patul ei mare şi umbros cu baldachin creştea în taină ridichi, pe care se încăpăţâna să nu le declare la fisc. Nu înţelegeam de ce făcea una ca asta, căci nici nu le mânca, nici nu le vindea, ci

le lăsa să se strice. Doar odată am surprins-o strângând o ridiche între fese, dar asta e altă poveste. Le creştea, pesemne, din dragoste pentru plante, şi ca să elibereze niscai oxigen în încăpere.

După căsătorie, am spart zidul care despărţea în mod abuziv apartamentele noastre, şi după ce am făcut dragoste frenetic însă fără prea multă inspiraţie am plecat la mare în luna de miere, care a durat de fapt opt luni. Acolo nu erau nici cerşetori. Mi-am cumpărat un costum de haine, şi am putut să votez, îmbrăcat cu el şi cu conştiinţa împăcată. Rezultatul alegerilor a fost mulţumitor: UCP-ul a obţinut 58% din rezultate, iar PCTR-ul 69,47%, aşa că după patruzeci de ani petrecuţi în opoziţie în condiţii deplorabile, ai noştri se întorceau din nou la putere.

III

Din cauza unei mai vechi superstiţii, capitolul "**III**" nu conţine nimic.

IV

Agonia unei pisici plimbându-se pe un cearceaf până ce devine motiv de broderie.
Gherasim Luca

Această căsătorie îmi reuşea mai bine decât orice. Nevastă-mea avea un corp atrăgător, aproape feminin, şi cânta în fiecare dimineaţă la harfă, ceea ce îmi stimula digestia. Marea era o întindere nemărginită de talazuri, plaja era umedă, ne hrăneam cu peşte, eram tineri, ne plăcea la amândoi muzica de cameră, ieşeam din cameră foarte rar, până la bucătărie dar marea era acolo în spatele zidului şi asta era bine. Fiica proprietăresei noastre era cam pirpirie. Murise de două ori, însă la insistenţele maică-sii, o persoană sentimentală, fusese readusă la viaţă. Oameni finuţi, nu îndrăzniseră niciodată să ne ceară chirie. Dar nici noi nu le băteam. În schimb, masajele pe care ni le făcea fata cu ierburi aromatice lăsau de dorit. Însă cum nu e uşor să mori de două ori şi cum eram tineri şi ne mulţumeam cu puţin, treceam cu vederea aceste lucruri.

Într-o zi însă, Preşedintele a transmis la tele un comunicat important pentru ţară. În afară de momentul publicitar, nimeni şi nimic nu a îndrăznit să întrerupă acel discurs. Iată cum suna el:

"Onoraţi concetăţeni, ţence. Se împlinesc 43 de ani de la acele clipe cruciale ale istoriei noastre foarte recente în care evenimentele pe care le cunoaştem cu toţii au avut un efect extrem de benefic asupra ţării, după părerea unora, dar care după părerea altora au constituit un adevărat dezastru naţional, care a dus aproape la pieirea noastră.

În lumina noilor schimbări, eu vă asigur că nu am uitat trecutul. Deşi ar fi fost poate mai bine pentru noi toţi să îl uităm cât mai repede. În toţi aceşti ani, a trecut mult timp. Este normal şi nu este. Fiecare judecă după cum îl îndeamnă conştiinţa, după cum îl duce capul. Eu personal, în această dimineaţă istorică, m-am gândit la aceste lucruri. Pentru asta sunt plătit, de asta m-aţi votat. Mânat de voinţă plenară poporul nostru priveşte cu certitudine înapoi, şi cu oarece încredere înainte. Numai prezentul nostru, şi poate trecutul apropiat şi conjunctivul stau sub semnul marilor axiome, teoreme şi leme existenţiale. Profit de ocazie că mă adresez vouă ca să vă spun că nu e uşor. Dar nici greu nu e. Speranţa e în noi, şi factorii de decizie în afară. Vă urez o seară plăcută. Aşa să ne ajute Dumnezeu!"

Noi, care dormeam la ora aceea, n-am auzit discursul. Dar parcă ceva s-a schimbat. Poate şi datorită inundaţiilor catastrofale care au urmat, şi care au ţinut ţara vreme de 2 săptămâni sub 5,2 metri de apă. Dar noi eram buni înotători.

IV

Rodemund, Grobius, Krsinski, Laiubărvurşt, Mitanach, Şrula, Nemunorut, Şvala, Ii, Marceliano şi cele două Marii, precum şi noi doi. Paisprezece tovarăşi de restrişte. Din toată naţiunea eram singurii care supravieţuisem, după retragerea apelor. Preşedintele reuşise din fericire să se propulseze in spaţiu, criogenizat, aşteptând vremuri mai bune sau în cel mai rău caz Judecata de Apoi.

După retragerea apelor, milioanele de concetăţeni morţi ne deranjau în mod deosebit cu mirosul lor. Am făcut scurtă la mână săpând gropi pentru cunoscuţi. Pe restul i-am ars. Erau atât de mulţi, că după incinerare ne ajungea cenuşa la glezne, în zonele de luncă. Şi să mănânci peşti morţi de asemenea era un lucru dezagreabil, dar n-aveam încotro. Adaptându-ne la mediu, fălcile ni se dezvoltaseră în mod monstruos, inclusiv la femei. Bătuţi de soartă şi de vânturi sub stelele reci ne aflam noi, ultimii supravieţuitori ai unui mare popor care a fost o mică naţiune, sau invers. Dar cu optimismul nostru proverbial, am reuşit să trecem peste asta, cu mult humor, povestind istorii hazlii şi spunând bancuri nopţi în şir. Efectivele naţionale trebuiau refăcute, aşa că ne-am pus pe tovarăşele noastre, care s-au pus pe făcut copii. După numai patru luni, eram deja 500. Aşa s-a descurcat întotdeauna poporul nostru:

dând cu regularitate cu oiştea-n gard atunci când condiţiile istorice îi sunt favorabile, şi reuşind în ceasul doisprezece şi un minut să se salveze miraculos, prin procedee supranaturale nu tocmai ortodoxe. Aşa şi cu noi. Datorită stării de urgenţă pe care o decretasem, copiii au fost siliţi să crească foarte repede, astfel că în doi ani ajunsesem să avem toate categoriile de vârstă ale consumatorilor.

Numai cuplul nostru de pildă avea paisprezece copii mai în vârstă ca mine. Ca să terminăm mai repede cu povestea demografică, am modificat scriptùrile şi codul genetic astfel încât să permitem incestul. Din legătura nevesti-mii cu Hrul cel Şchiop, mezinul nostru, se născuseră unsprezece lemnari laţi în spate, dar cam tăntălăi.

În momentul în care în noua noastră economie şi-a făcut apariţia şi şomajul, am realizat cu bucurie că lucrurile reintraseră în normal. Atunci, eu şi nevastă-mea ne-am retras înapoi în modesta noastră căsuţă cu spatele spre mare, unde am acceptat-o în gazdă pe fata defunctei noastre proprietărese, care înviase pentru a treia oară (de data asta se descurcase singură, ca una mare). Obosiţi de inundaţii, cutremure de pământ de gradul opt richter (de astea uitasem să vă relatez; acum e prea târziu) de raporturi sexuale incestuoase sau nu, de ars cadavre, educat copii şi reconstruit ţara, am adormit unul în braţele celuilalt, încercănaţi. Şi am dormit mult.

V

Când m-am deşteptat, eram singur. Am găsit pe pernă o scrisoare:

"*Dragul meu,*

te părăsesc. Îmi pare rău, dar am un amant, de multă vreme încoace. Nici moartea nu ne-a putut despărţi - în cazul de faţă, moartea lui. El ne-a însoţit până şi în noaptea nunţii. În acele clipe, după ce o terminasem cu tine mă dusesem la bucătărie, unde el mă aştepta. Acolo m-a posedat sălbatic, umplându-mi corpul de vânătăi şi scoţându-mi două măsele cu loviturile lui. Am juisat la nebunie, ceea ce nu mi s-a întâmplat niciodată cu tine, dragul meu.

Căci, nu ştiu cum să-ţi spun, dar niciodată nu ai fost bun la pat. Când mă posedai pe masă, reuşeam uneori să mă strecor afară din hainele mele, şi te lăsam - scenă jalnică! - să le posezi într-un mod libidinos. Nici nu remarcai că nu mai eram în ele - asta, ca să îţi spun cât de neglijent ai fost, din totdeauna. Dar chiar şi aşa te-am iubit, şi te mai iubesc încă. Însă nu mai suport să trăiesc cu tine. Eu am nevoie de amantul meu, doar. Îl cheamă Petre. Tu nu l-ai cunoscut, din păcate. Un om excepţional, câtă

vreme era în viaţă. Dar să ştii că şi acum, când a mai rămas din el o mână de cenuşă, pe care o ţin într-o pungă, e mai bun, cu mult mai bun decât tine. Şi chiar şi în starea în care e, mă satisface mai mult decât tine. Aşa că, în pofida dragostei pe care ţi-o port, voi pleca să trăiesc cu el, într-o căsuţă liniştită la munte. Ştii, el e mort şi aici oamenii nu ar accepta niciodată legătura noastră, din cauza prejudecăţilor.

Sper să înţelegi. A ta, de-a pururi.
Soţia."

Aşa se sfârşea mesajul. "Târfă!" am murmurat eu printre dinţi.

M-am ridicat în capul oaselor.

Trebuie să fi trecut multă vreme de când adormisem, căci în curte apăruseră în faţa ferestrei doi frasini bătrâni. Marea se retrăsese şi ea cu vreo 5 kilometri - nu o vedeam de la geam, dar simţeam lucrul ăsta.

Ce era să fac? Mă simţeam odihnit, dar soţia plecase, şi pe copii nu voiam să-i văd - îmi aminteau de ea.

Am plecat în altă ţară.

VI

Acolo, am învăţat altă limbă, mi-am schimbat numele, m-am pierdut în mulţime, mi-am asumat o altă identitate, de fapt, mai multe, căci acum eram schizofrenic. Un homonim al meu era coleric şi anxios, bărbat bine. Altul era depresiv şi se pricepea la bucătărie. Se putea şi mai rău.

În oraşul în care ne aflam acum ploua mult. Ploaia mirosea urât. Peste drum, locuia o familie de mormoni. În repetate rânduri, ei au încercat să ne convertească, dar nu au reuşit decât cu unul din noi. Aceşti oameni nu erau poligami. În schimb, tatăl avea o voce frumoasă, de bariton. Atât mă obişnuisem cu vocea lui, încât atunci când se oprea din cântat, nu mai puteam dormi. Atunci ne duceam să îl sculăm, şi îi puneam în faţă partitura de la Lucia di Lamermoor. "Sigur nu vrea să se convertească la Biserica noastră şi homonimul dumneavoastră?" mă întreba, săracu. "Nu, mulţumesc", îi spuneam. "Un mormon în mine e de ajuns." Şi apoi se punea din nou pe cântat - că ce era să facă!

De atâta nedormit, a slăbit foarte tare. Trăgea să moară, aşa că i-am propus să se înregistreze pe un casetofon şi să-l lase să meargă toată noaptea. Ceea ce a şi făcut - aşa că a supravieţuit. Doamna Şchwarekk de Zarahemla, nevastă-sa, făcea o plăcintă foarte bună. Mă trata cu câte un polonic cu

plăcintă, de cum mă vedea. Mi se făcuse şi greaţă de la atâta plăcintă, şi homonimului meu la fel. Ca să nu mă mai trateze, mă deghizam în te miri ce personaje, să nu mă recunoască. Femeie inteligentă, ea intuia totuşi prezenţa mea în spatele tuturor măştilor pe care le purtam, fără greş: "Aa... Ia te uită cine e aici", zicea ea, trăgându-mă de barba falsă sau uitându-mi-se pe sub fustă. "Ian poftiţi amândoi la plăcintă!"

Îmi făcusem şi operaţie estetică, numai să nu mă recunoască. Prin intervenţie chirurgicală, îmi lărgisem nasul în mod considerabil. Dar chiar şi aşa m-a identificat. Mi-a băgat plăcintă pe nas. În cele din urmă, am fost nevoit să plec în alt oraş: numai aşa am putut scăpa de acea femeie şi plăcintele ei.

VII

Aşa cum ţi-ai dat deja seama, stimate cetitor, acesta e un roman iniţiatic. Conţine un mesaj ascuns, disimulează o revelaţie. Piatra filosofală. Roza alchimică. Oul de bazilisc. Formula lui YHWH. De vei găsi cheia, vei putea obţine transforma lăturile în mărgăritare. Vei putea influenţa starea vremii, bursa de valori. Vei fi iubit, şi mai presus de toate invidiat. Dar toate lucrurile astea nu te interesează, nu? Tu ceteşti acest text pentru că eşti în căutare de literatură, şi nu de revelaţii grosolane. Nu-i aşa, cetitorule? Atunci, ceteşte mai departe.

VIII

Au urmat vremuri tulburi, zile grele pentru mine. Ţinutul unde mă aflam acum era sărac, viaţa era aspră dar lipsită de satisfacţii. Ţăranii din partea locului, nişte oameni zgârciţi la vorbă - şi nu numai - se hrăneau doar cu cafea cu ceapă. Obiceiurile lor îmi erau străine, nu îi înţelegeam, nici ei nu se înţelegeau între ei, viaţa şi-o petreceau nedumiriţi, dar prea stânjeniţi ca să îşi comunice nedumerirea. Nu vorbeau niciodată - copiii plângeau în primii ani ai vieţii, apoi se potoleau şi tăceau, la rândul lor.

De cum ajunsesem în acele locuri, cerusem protecţie Genarului, al cărui conac se ridica pe o colină mohorâtă. După ce ne-a însoţit împreună cu un bătrân servitor care lumina calea cu un opaiţ, generosul meu protector mi-a spus, privindu-mă cu superioritate:

- Te primesc în azil la mine. Vei avea parte de această şură, unde, de vei voi, vei putea trăi până la sfârşitul vieţii tale. Întotdeauna am ocrotit micii intelectuali de felul tău, chiar dacă părerea mea despre voi e că sunteţi nişte trepăduşi ca toţi ceilalţi. Sunt nobil, prin vinele mele curge sângele amestecat al mai multor spiţe regeşti, rubiniu şi strălucitor, care cu anii se bonifică. Am o bibliotecă mare, sunt singur la

conac, slugile mele sunt credincioase şi fără resurse intelectuale, sunt văduv - am în definitiv tot ce trebuie ca să îmi împlinesc pe mai departe şi în linişte destinul de Mare Om. Pentru mine, tu poţi fi un amuzament, o curiozitate a naturii - micii intelectuali de stirpe vulgară sunt pentru mine un fel de semne de întrebare, o gâdilătură în talpa eternităţii posomorâte. Tu nu eşti un nimeni, sau mai mult, eşti un ceva insignifiant - dar să ştii de la mine că te poţi baza întotdeauna pe solidaritatea şi protecţia mea. Slugile îţi vor da în fiecare zi mâncare îndestulătoare - ce-i drept, rece, căci aceste timpuri când mujicii vin la putere mă constrâng la o anumită sobrietate financiară. *Farewell*.

Şi a plecat.

Şura era o încăpere mare, cu ferestrele undeva sus, sus, unde nu puteam ajunge decât cu privirea, şi până şi asta o făceam cu anume caznă. Pe jos erau furaje, într-un colţ patul care îmi era pregătit, sub formă de iesle, cearceafuri putrede, un căpătâi de pat cu câteva romane porcoase din anii 20 şi un ceas deşteptător stricat, o piesă de colecţie cu cadranul murdărit de urme de igrasie, sudoare şi condens de la o bucătărie de pe timpuri.

Zăceam acolo toată ziua uitându-mă la ciorapii mei care ameninţau să se găurească, făceam turul giganticei încăperi (şi asta îmi lua aproximativ 20 de minute) apoi ieşeam în prag şi de acolo contemplam văile, cerul de-a pururi mohorât, oamenii care se mişcau pe câmpuri nehotărât şi dezordonat, ca nişte lumânări negre. Slugile Genarului nu mă băgau niciodată în seamă. Dimineaţa, un valet uscat îmi vărsa cu polonicul în poale un amestec păstos şi nutritiv, pe care îl mâncam cu degetele - apoi aşteptam ca hainele să mi se usuce. Ziua era lungă, aşa că pe la ora patru, când apunea soarele, pantalonii mei erau uscaţi - ca scoşi din cutie - deşi acoperiţi de o crustă din ce în ce mai groasă de resturi supiere.

După luni de zăcut între paie, a început să mă intereseze din nou ce s-ar putea întâmpla împrejurul meu - deşi aparent nu se întâmpla absolut nimic. Şi cum aparenţele sunt de regulă înşelătoare (oricât de convingătoare ar părea) am remarcat că în şura aceea exista o exuberantă viaţă endemică: insecte ciudate, care evoluau discret de-a lungul zidurilor şi se pierdeau spre imensitatea tavanului. Specii cu un număr nedeterminat de picioare, o faună foşnitoare şi neliniştită, creaturi a căror talie era cuprinsă între câţiva microni şi un metru şi jumătate anvergura aripilor, care nu mă deranjau niciodată, poate că şi datorită pantalonilor mei maculaţi cu resturi de supă mirositoare. Unele se apropiau uneori de mine la distanţă respectuoasă, şi mă priveau cu ochi albaştri, clipind des din pleoapele cu gene lungi. Le priveam şi eu, şi după câteva ceasuri de contemplare reciprocă, îşi luau zborul, neîncercând niciodată să treacă mai departe. Şi nici eu nu încercam. Încercam în schimb să le clasific - le dădusem nume latine şi asiriene, solicitasem protectorului meu Genarul nişte hârtie şi creioane de calitate, el mi le dăduse cu interes pasiv şi apoi mă lăsase cu ele în plata Domnului, identificasem 20 de specii, viaţa mea devenea

pasionantă deşi dimineţile erau întotdeauna aceleaşi - lacheul care îmi turna supa peste prohab, îndepărtându-se apoi cu indiferenţă şi cu izmene peticite. Dar toate acestea au dispărut într-o dimineaţă ceţoasă de mai, când o nouă angajată a conacului, o femeie durdulie şi la fel de puţin surâzătoare ca restul localnicilor a profitat de absenţa mea (ieşisem în mod excepţional să mă plimb îngândurat pe câmpuri) ca să facă curăţenia ei imbecilă şi să extermine prin intermediul insecticidului şi măturii insectele acelea inofensive, sugrumându-le pe cele mai mari cu mâinile ei vânjoase. Tristeţea dispariţiei tovarăşilor mei stranii şi care mă deranjau atât de puţin m-a făcut să cad într-o altă lungă apatie, din care m-a trezit un fulger ca oricare altul, într-o morocănoasă şi cenuşie zi de vară, doi ani mai târziu. Atunci explorând ungherele şurii jur împrejurul meu am remarcat că într-un colţ zăcea un moşneag. Era îmbrăcat într-un fel de cămeşoaie albă, şi mă privea cu ochi strălucitori şi inteligenţi. Părea nebun, dar ceva în căutătura lui îmi spunea că nu e ca toţi ceilalţi - toată atitudinea lui corporală şi energetică inspira viaţă, anxioasă dar vie, şi nu flacăra moartă din ochii tuturor ţăranilor, lacheilor şi lacheelor Genarului.

La un semn, bătrânul s-a apropiat de mine ca şi cum doar atâta ar fi aşteptat. S-a apucat să vorbească, vorbească, cuvintele îi ieşeau prin buzele împurpurate bolborosit şi ca un şuvoi pe care nimic nu-l putea opri, şi când a terminat a căzut într-un leşin frate cu moartea care mai multe zile a ţinut, l-am privegheat obosit şi cu capul în palme, mângâindu-i tâmplele cernite în vreme ce lacheii aruncau regulat peste noi găleţi de apă îngheţată.

Iată ce mi-a spus moşneagul: se afla în şura aceea de mult, mult timp, astfel că pierduse şirul anilor. Îşi uitase limba, şi vorbea acum un dialect, mi-a trebuit oarece timp ca să înţeleg convenţiile lui sintactice. Era o creatură circumstanţial endemică, precum tot ce se afla în acel grajd. Mă miră că femeia aceea care exterminase microcosmosul simpaticelor (chiar dacă indiferentelor) insecte de acolo nu îi venise şi lui de hac, înfigându-l într-un proţap, pentru a se îndepărta apoi morocănoasă şi indiferentă, mişcând din fesele ei uriaşe.

Bătrânul nu îşi amintea exact cine este, însă mai multe ipoteze puteau fi emise. Astfel, el putea fi un nobil decăzut, un bastard dosit acolo de cine ştie ce femeie adulteră cu suflet milos, un imam ascuns sau poate heteronimul meu din altă existenţă, pe care îl uitase Dumnezeu în viaţă, din motive necunoscute sau din pricina unui accident cosmic care ne depăşea. Un lucru e sigur - trecutul conta prea puţin, conta mai mult ce îmi povestea el în acele clipe, scriind istorie, căci cred că izolarea şi condiţiile meteorologice critice ar fi împiedicat păstrarea oricărei rămăşiţe de coerenţă la acest om, care probabil că se redescoperise pe sine, ca un cocoş bătrân care zămisleşte un ou şi se închide în el, pentru ca mai apoi să nască sub altă înfăţişare, acelaşi dar schimbat pe vecinicie.

Bătrânul acela aşa de frumos şi aşa de bine păstrat cu ochii lui verzi îmi povestise că mă zărise de cum pătrunsesem în acea şură, în compania Genarului, şi că recunoscuse în mine un frate, pe unul de-ai lui, adică altceva decât creaturile mohorâte care îşi duceau cu precizie viaţa inutilă după o zi pe alta şi după acelaşi tipar în jurul nostru, îmbrăcaţi în negru şi privind în gol. Mă văzuse, şi se ridicase într-o rână, plin se speranţă. Dar se pare că eu nu îl văzusem, privisem prin el ca prin sticlă. Şi spre deznădejdea lui, în lunile şi anii care au urmat deseori treceam pe lângă el fără să îl observ, ba chiar uneori îi călcam pe piept ca şi cum ar fi fost o movilă oarecare, sau o anume grămadă de bălegar. Dezamăgirea lui nu făcea să i se stingă speranţa. Credea fără răgaz că într-o zi urma ca ochiul meu să se deştepte şi să-l descopere, că urma să îl tratez ca pe o creatură vie şi sensibilă ce era, care încă ducea cu el un suflet dincolo de scârnăviile din jurul nostru şi de pe noi, de obişnuinţă, de imbecilizare, de ploaie.

Fără să bănuiesc, deşteptasem în sufletul lui o mare bucurie în momentul când mă înapoiasem de la Genar cu caietul şi creioanele pe care acesta mi le dăduse cu relativă silă, în timp ce odihnea în sufragerie, cu picioarele pe masa lungă, privind trist la cupa lui de cleştar. Dacă acest om scrie, înseamnă aşadar că scrierea există, că suntem o specie raţională, chiar dacă nefericită, că viaţa nu e un vis, sau că dacă e, atunci e un vis al dracului de complex, cu posibilităţi nebănuite de materializare, îşi zisese bătrânul. Zile şi nopţi apoi, când eu ieşeam din şură să mă plimb pe câmpuri gânditor şi cu mâinile la spate, el se repezea tiptil la caietul meu, mă citea, nu căuta să înţeleagă dar jubila pipăind graţia fundelor, ascuţimea punctelor pe j, eleganţa înlănţuirilor, precizia şi delicateţea desenelor. Apoi le săruta şi plângea, prăbuşit în faţa graţiei şi genialităţii spiritului omenesc. Aştepta TREZIREA.

Şi trezirea mea venise, iar acum, că vegheam cu capul lui în braţe, simţeam că renasc, sub stelele imbecile şi reci, şi îmi ziceam că totul e o chestiune de timp - că avem o ŞANSĂ, şi că dacă nu vom apuca să profităm de ea, asta e. Trecutul e ceea ce nu ne poate lua nimeni înapoi, şi ce poate fi trecutul nostru decât ceva concret, adică o idee.

Într-o zi (după ce moşneagul, bine înţeles, se trezise) din vorbă în vorbă am ajuns la concluzia că ceva se schimbase în aerul şurii: toate erau la nelalocul lor, slugile posace, noi zăceam pe paie, noaptea răsărea luna, când nu erau nori, însă... Era ceva şi nu era, aşa cum e întotdeauna când se petrec marile schimbări. Era poate ceva ce venea din inima noastră, efluvii subtile pe care subconştientul le miroase înaintea raţiunii timorată şi atrofiată de barierele pe care singură şi le stabileşte... Dintr-odată, începusem să iubim locul unde ne aflam. De fapt, "iubire" e ca mai întotdeauna un cuvânt mare şi teribil de imprecis prin confuziile pe care le poate stârni. Nu era dragoste, era o nelinişte (asta numai dacă nu consideraţi că

dragostea e o eternă nelinişte, precum scrisul, dar asta rămâne de văzut) un je-ne-sais-quoi care plutea pufos prin aer, aducând cu sine anxietate şi totodată liniştind-o, un fruct complex şi doldora de sine ca mai toate lucrurile esenţiale, ca un foc aducând cu sine ploaia, un challange, o nefericire inevitabilă care se revendică a fi calea unică înspre fericire. Totuşi, repet - nimic nu se mişcase din loc, poate plânseseră doar câteva fire de iarbă, dar noi nu le auzisem tresărirea.

Ştiam amândoi, ne priveam în ochi întrebători, aşteptând ca celălalt să facă remarca şi nu reuşeam, aşa că ne întorceam ca de obicei la discuţiile noastre despre eşecul tuturor sistemelor sociale, despre necesitatea imperfecţiunii, ori depănam în neştire amintiri din copilărie despre mirosul acadelelor de la vânzătorul din colţ, ce am simţit când ne-a luat de mână prima fetiţă sau când am asistat la prima execuţie publică. Ne ascundeam îndărătul cuvintelor, ba chiar uneori ne duceam împreună la iaz, să ne îmbăiem, sub privirea indiferentă a oamenilor Genarului, care nu înţelegeau ce făceam şi de ce.

Aici ar trebui poate să aduc nişte precizări, mai ales că e vorba de amănunte care mai încolo se vor dovedi indispensabile pentru coerenţa istorisirii.

Datorită unor nefaste experienţe istorice, ale mofturilor unui strămoş arhetipal sau îngustimii unor tradiţii de producţie proprie, oamenii acelui ţinut aveau o pudoare amestecată cu scârbă faţă de tot ceea ce era excretor sau sexual. De fapt, în mintea lor cele două funcţii se amestecau atât de perfect, încât uneori mă întrebam cum de reuşesc să îşi păstreze organele corespunzătoare distincte, din vreme ce le foloseau nediferenţiat. Începând din fragedă copilărie, se învăţau unii pe alţii să nu-şi privească niciodată corpul de la brâu în jos. Fapt pentru care îl spălau pe bâjbâite, când o făceau (dacă nu, foloseau ierburi parfumate, ceea ce mărturisesc că funcţiona destul de bine, în pofida neîncrederii mele, căci niciodată mirosul unuia dintre ei trecând pe lângă mine nu s-a dovedit a fi mortal). Necesitatea acuplării era privită de ei cu o reticenţă devenită aproape ură. O stabiliseră la date fixe, şi pentru ca sentimentul responsabilităţii individuale să fie diluat de cel al vinei colective, se împerecheau pe câmpuri, la lumina lunii. Şiruri lungi de muieri aşteptau desfăcute în lanurile de secară, iar bărbaţii veneau să le însămânţeze cu indiferenţa cu care cultivau pământul. Fără ca să se uite o singură dată în jos, fără ca ele să îi privească o singură dată în ochi.

E lesne de intuit că în astfel de condiţii, meseria de moaşă era de departe cea mai infamantă şi dezgustătoare. Ea se moştenea din mamă în fiică, şi era strict interzis accesul în temple a celor care se îndeletniceau cu privirea aparatelor reproducătoare căscate prin care în durere ieşea tumefiată şi plângând generaţia viitoare. Ele nu puteau primi îngrijiri medicale, accesul la viaţa de apoi le putea fi asigurat numai prin achitarea la preotul comunităţii a unei taxe substanţiale pe care erau nevoite să o pună la ciorap toată viaţa, şi era interzis să li se vorbească, cei care aveau nevoie de serviciile lor

adresându-li-se în general prin semne. De parcă nu ar fi fost de ajuns laconismul abitual al locuitorilor ţinutului...

Să nu mă credeţi dispreţuitor ori nerespectuos faţă de tradiţiile acelor oameni: sunt la fel de dispreţuitor şi nerespectuos cu *toate* tradiţiile, începând cu cele ale mele.

Nu de puţine ori ne-a fost dat mie şi moşneagului să vedem ascunşi în spatele şurii printr-o crăpătură pe argaţii care îşi făceau nevoile - întotdeauna noaptea, indiferent cât de presante ar fi fost acele nevoi. Cum scârba fără de margini nu le îngăduia să-şi atingă niciodată părţile în cauză ale corpului, rămâneau de regulă în picioare, uneori preţ de ore întregi, până se uscau.

Acestea fiind spuse, într-una din zilele de profundă şi inexplicabilă tulburare care ne cuprinsese pe amândoi tovarăşi de zăcut în acea şură am constatat că nu eram singuri, şi că probabil nu fusesem niciodată: într-un ungher, la câţiva metri deasupra solului, era o mreajă, iar în ea se odihnea o coafeză. Aşa cum nu ne văzusem între noi atâta amar de vreme, aşa nu o văzusem nici pe ea. Ce poate fi mai evident în relaţiile umane, la vremea acestor sfârşituri de lume care constituie epoca noastră, care se încheagă şi întretaie confuz prin conştiinţele noastre, unde infinit-subtilul devine stringent iar grosierul evidenţelor e trecut adeseori cu vederea - mult mai des decât s-ar putea crede în primă instanţă...

IX

Din prima clipă, relaţia mea cu moşneagul nu a semănat câtuşi de puţin cu relaţia noastră ulterioară cu coafeza. Era o femeie la patruzeci de ani, uscată şi urâţică (e puţin spus, şi mai degrabă din politeţe) cu ochi mari şi încercănaţi. Nu s-a arătat deloc surprinsă când am mers înspre ea s-o agrăim, şi ne-a vorbit din prima clipă ca şi cum orice prezentare a antecedentelor noastre în viaţa aceea ar fi fost inutilă. Primele sale vorbe au fost:

- Se apropie anotimpul ploios... Auziţi, voi cum faceţi diferenţa între sezonul ăsta şi celelalte? Doar vremea e la fel mai tot timpul...

Era o femeie inteligentă sau nu? Ne-a fost imposibil să aflăm, şi nici până în ziua de astăzi nu o pot afirma cu certitudine... Cert e că era o senzitivă, era *altfel* decât noi, în marea ei banalitate - şi după ce am cunoscut-o, viaţa noastră nu avea să mai fie niciodată ce fusese până atunci. Eram mai degrabă bucuroşi să o fi descoperit - ori recunoscut, depinde cum ajunsese ea acolo şi cum şi de ce dădusem până la urmă cu ochii de ea.

Deprinsesem obiceiul de a ne plimba împreună tustrei, în fiecare după-amiază înainte de asfinţit. Mergeam până la iaz şi înapoi, iar la întoarcere beam cu bucurie o cafea stând roată în jurul unui cerc inexistent - uitasem să spun, Genarul hotărâse pe neaşteptate să ne ofere cafea zilnic - o halbă pentru fiecare, neagră, rece şi amară - atât cât trebuie ca să se simtă inima şi cugetul mai dulci. Nopţile ni le petreceam discutând, ori cântând în şoaptă la nişte chitare imaginare. Adormeam istoviţi în zori de zi, unul lână celălalt, nu de puţine ori sprijinindu-ne capul în poală. Dimineaţa, ne sculam în aşternutul nostru de paie, în clipa în care lacheul ne turna neîndurător pasta alimentară peste nădragi, şi fără să pricepem cum ajunsesem acolo. Coafeza era în plasa ei, îngândurată, şi avea mereu ochii plânşi - deşi nu plângea niciodată de faţă cu noi.

De unde ştiusem că era coafeză? Şi acesta era un lucru confuz, însă care ni se păruse din prima clipă atât de evident, încât nici nu am găsit necesar să îl dezbatem între noi sau să cerem o confirmare... Tabuurile şi revelaţiile veneau de la sine, noi nu scorneam nimic - găselniţele noastre erau pur obiective, ne lăsam în voia sorţii, şi soarta măgulită se îngrija de noi pentru ca destinele să ne meargă pe făgaşul care le fusese scris, şi nu altcumva.

Într-o după-amiază, pe când zăceam prăbuşiţi în iesle tustrei, încercând să reinventăm jocul de şah, iar coafeza fredona ceva, făurindu-şi o verighetă de iarbă, dusă pe gânduri, am auzit-o exclamând:

- Azi a plouat toată ziua, ca de obicei... Vitele sunt cu oamenii lor, la câmp... Genarul stă încruntat în capul meselor, cu faţa către vitralii, soarbe din când în când o înghiţitură din paharu-i de cleştar... Unde-i simţirea? Unde e senzualitatea? Unde e dragostea? Şi de unde îmi vin în cap idei atât de stranii, dacă ele duc cu gândul la ceva ce nu poate să existe, nu a existat niciodată?

- Ba există... a existat... va exista... m-am grăbit eu să o asigur. Totul există. Chiar şi aici, la noi. Nu, nu e vorba numai despre faptul că ne-am regăsit. S-ar putea să fim şi noi la fel de amari şi lipsiţi de sens ca şi oamenii ăştia, ca şi cafeaua pe care o sorbim. Simplul fapt că ne punem întrebări nu ne face mai buni. Ce ne dă un sens existenţial, e că facem parte din întrebare.

- Dar eu parcă aş vrea un răspuns, a zis ea, în timp ce se pregătea să-şi facă o a doua verighetă de iarbă, după ce pe prima o pusese pe deget.

- Uită-te împrejur, am zis. Nu vezi nimic. Închide ochii. Fă-te să simţi că înnebuneşti, lasă-te purtată dincolo de nebunie. Ce vezi acolo? Nimic. Aşa şi trebuie. Numai un zgomot insistent şi monoton. Aceea e eternitatea. Ca un aparat de radio. Aşa se carburează veşnicia. Uite, grajdul ăsta, sau ce o fi. Sunt câteva găuri în acoperiş. Ploaia nu e un vis. Reificarea absurdului. Absurdul reificării, dacă vrei. Senzualitatea e în tot, chiar şi la zero kelvin, cred. Să mergi mohorâtă în ploaie, să te ude. Ce mai vrei?

Ce experienţă sexuală e mai completă? Ne bălăcim în ploaie, oricât ne-am adăposti de ea. Penetraţie totală, insidioasă, începând cu ideile. Suntem nişte spălăciţi, culorile cer un efort de imaginaţie. Culorile sunt minciuni. Senzualitate pretutindeni. Tristă şi posesivă. Cine a zis că ar fi altfel?

- Am văzut, zise coafeza, rupând cu stângăcie a doua verighetă de iarbă pe care o pregătea, am văzut ieri la amiază o femeie moartă, pe câmpuri. Mergea cu copilul ei în braţe. Copilul plângea. Ceva mai încolo, bărbatul ei, de asemenea mort (purta o urmă de coasă de-a lungul beregăţii) negocia cu un căruţaş. Nu ştiu de ce s-au întors. În această perioadă a anului, morţii răsar peste tot. Ieri am dat peste unul în spatele conacului, era să cad peste el, mi-am cerut scuze, a mormăit ceva. Sunt şi mai posomorâţi ca restul. Niciodată nu i-am înţeles. Cum funcţionează, cum se petrece existenţa lor. Care e diferenţa între ei şi noi, dacă o fi vreuna. Se ivesc uneori, ceva îi face să fie mai numeroşi câteodată. Unii au obligaţii, aşa că e de înţeles. Alţii nu.

Am tăcut, fără să ştiu ce să-i răspund. M-am uitat în zare. Bătrânul, împăciuitor, i-a mângâiat coapsa. La orizont, un lung şir de femei, majoritatea moarte, se mişcau încet, cu copiii lor care plângeau în braţe, încercând să-i liniştească cu gesturi stângace. Cortegiul se topea în amurg. Numai în conacul Genarului era aprinsă o luminiţă, în Salonul Oriental. Era de bună seamă prăbuşit pe covoare de damasc, trăgând dintr-o pipă cu opiu ori sugând îndelung din narghilea, singur.

- Uite, vezi, i-am spus. Eşti coafeză. Sunt lucruri pe care nu le înţelegi. Absurdul. Tai părul la oameni. Părul creşte înapoi. Muncă de sisif. Ca mai toate muncile. Faci un lucru care nu duce la nimic. Părul creşte înapoi. Şi la morţi le creşte. Ai fi putut fi coafeză de morţi, dar nu ştiu dacă există o asemenea meserie, şi nici ce concurenţă e pentru ocuparea unui asemenea post. Faci un lucru de prisos, şi nu înţelegi de ce îl faci. E bine - majoritatea creatorilor stau sub semnul neînţelegerii, al propriei neînţelegeri. Poţi continua să îţi pui întrebări, atâta vreme cât nu aştepţi nici un răspuns la ele, atâta vreme cât nici un răspuns nu te va mulţumi. Ne naştem din neînţelegere, din ea ne tragem seva.

În seara aceea, coafeza ne-a retezat la amândoi părul, şi la mine şi la bătrân. Al meu ajunsese la călcâie. Ceva mai încolo, o slugă a venit şi ne-a pus în faţă fără explicaţii un pahar cu borş, cadou din partea Genarului.

x

Zilele treceau asemănându-se oarecum. O virgulă pusă în altă parte într-o frază rostită de unul din noi la un moment al zilei ori o strâmbătură mai la dreapta a unuia din servitori erau singurele lucruri care le distingeau, şi care ne ajutam să înţelegem că există totuşi un timp care trece.

Ce-i drept, existau şi Evenimente - căderea unui meteorit la vreo cinci kilometri de conac fusese unul dintre acestea, însă nu stârnise deloc vâlvă - noi aveam noţiuni de astronomie şi asemenea evenimente nu ne spuneau nimic, iar divinitatea oamenilor locului era subpământeană, aşa că tot ce venea din cer (ca şi ploaia) nu avea pentru ei nici o relevanţă.

Dintre ieşirile noastre mai notabile, ar fi putut fi de amintit una de trei zile, în care ne-am dus până în oraşul cel mai apropiat cu putinţă, unde ne-am tolănit la o terasă, am mâncat plăcinte, am băut ceva şi ne-am simţit foarte bine, uitându-ne toţi trei la lumea care trecea în stradă. Apoi, fără să încercăm să citim ziarele ori să aflăm să ştim mai multe lucruri, ne-am întors în ieslea noastră, la odihnit.

Pe bună dreptate, cineva ar putea să se întrebe dacă nu exista tentaţia unei legături de natură amoroasă explicită între noi şi coafeză. Şi dacă îţi e dat să convieţuieşti cu un ţăruş sau cu o coajă de cartof, după ceva timp o legătură inefabilă tot se creează, nu? Până şi pietrele au erotismul lor. Cunoscându-le mai bine, ajungi să le urăştiIubeşti, negreşit, dacă nu eşti tâmpit de-a binelea ori îţi lipseşte un corp fizic sau amintirea lui, la aşa ceva ajungi, până la urmă.

Ei bine, nu, noi am evitat lucrurile astea. Relaţia noastră ne satisfăcea, în forma ei. Numai într-o după-amiază mâhnită, din curiozitate, am întreprins un raport explicit sexual *à trois*, nu ştiu cine a început. Treaba a durat toată noaptea, s-au produs multe poziţii, schimbări şi revirimente, pe toate părţile şi în toate felurile, şi dimineaţa ne-am trezit din nou în mod inexplicabil în iesle, şi ea în mreajă. Toţi am avut delicateţea să nu invocăm niciodată şi în nici un chip cele petrecute.

Dar iată că într-o zi s-a produs acel eveniment fără de care poate am fi zăcut şi astăzi în hardughia aceea, nesimţitori şi privind cu placidă anxietate mersul scârbavnic al lumii.

Genarul ne convocase în Sala Princiară (cea cu faţa spre apus, la stânga, cum te uiţi din faţa conacului) şi ţinuse să precizeze prin gura vornicului de care dispunea că prezenţa e obligatorie.

L-am găsit îngândurat, în capul unei mese nesfârşite de cel puţin două sute cincizeci de locuri, evident neocupate. Din raţiuni de protocol, în dreptul primelor treizeci se aflau farfurii pline. Probabil că aşa proceda el în fiecare zi de sărbătoare - şi de bună seamă, de fiecare dată lacheii sfârşeau prin a arunca toată mâncarea neînfulecată - şi în acest caz farfuria Genarului se număra întotdeauna printre cele mai pline, căci apetitul lui era de regulă mai redus ca cel al fantomelor de toate soiurile care populau din abundenţă conacul lui mare.

Pe masă ne aşteptau tot soiul de minunăţii: labe de leoparzi *sauce bouroundaise*, vodcă rusească în butoaie care trebuiau deversate pe gât dintr-o opintire, raclette în *coupelles*, caldă şi aburind, ouă umplute *à la Tamara*, somon cu marmeladă de *Norvegia*, hribi şi trufe din Agartha, caviar de Odessa şi raţă cu sufleu de mamut de Cetatea Albă (astăzi, Belgorod-Dnestrovski).

De-a lungul tavanului nesfârşitei săli, cocoţaţi pe candelabre mai mulţi vampiri energetici cu uitătură rânjită lingeau plafonul, care pesemne din această pricină trebuia refăcut la nivelul zugrăvelii de mai multe ori pe săptămână.

- Prieteni şi vasali, ne-a cuvântat Genarul. Iată pentru ce v-am adunat. E ştiut, în afară de mărinimie, un senior nu trebuie să experimenteze nici un fel de alte sentimente faţă de supuşii săi, nici să nu aibe faţă de ei cine ştie ce pretenţii. Iată că, din păcate, vremurile tulburi pe care le trăim mă obligă la mai multă deferenţă. Ştiţi şi voi trei foarte bine pe ce lume trăim: o lume aiurea, care a luat-o razna, o lume depăşită de propriile-i fantasme, platitudini şi năluciri. Până şi colţişorul nostru aparent uitat de lume nu a fost să fie cruţat, în cele din urmă. Revoluţia bate la uşă. Preoţii sunt capul răutăţilor. Am spânzurat o parte din ei, dar degeaba. Se încăpăţânează să-şi urmeze vedeniile, cred că ceva mai poate fi salvat. Eu ştiu foarte bine, şi sper că şi voi vă daţi seama că aşa ceva nu se poate. În urmă cu ceva vremuri, s-ar fi putut. Dar acum, prea târziu şi prea departe s-a ajuns. Chiar dacă în pofida prostiei lor ar avea tupeul şi inspiraţia nebună să pătrundă aici, să mă sfâşie şi să înfigă prin măruntaiele mele steagul negru al anarhiei - chiar şi aşa, şi nu ar izbuti. Mă rog, nu au cum.

Însă s-au organizat. Sunt relativ puternici, febra "revoluţiei" lor a cuprins 14 sate şi două municipii. Se organizează în contra mea, pregătesc un corp expediţionar, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ar vrea să triumfe cu pielea mea-n băţ. Sunt încă suficient de bogat, cretinii care mă ascultă sunt încă numeroşi, şi îi plătesc destul ca să nu aibă nici scrupule, nici să îşi pună întrebări existenţiale, şi nici să nu citească mai mult decât se cuvine. Dar ştiu mai bine ca ei toţi că nu o voi mai duce mult. Provinciile mele au fost deja asediate de două ori până acum. Din fericire, din grajdul unde v-aţi aflat până acum nu aţi avut cunoştinţă despre toate acestea. Dar evenimentele se precipită, şi nu mai am timp să mă formalizez. Aseară, am împuşcat 14 insurgenţi. Am expus capetele lor în vârf de lance, la marginea Domeniilor mele, spre luare-aminte. Am plătit şi teoreticieni care să explice maselor pe limba lor necesitatea iminentă a dependenţei, a sistemului seniorial, pericolul insinuării realităţilor exterioare în jurul nostru, şi să le servească şi alternative teologice la eshatologiile maligne propuse de preoţii lor contra mea. Dar nu o să meargă, iar dacă o să meargă, o să meargă numai un timp. Câţi am să omor dintre ei? O sută, o mie,

zece? Vor fi mai puternici. Până la urmă, tot vor intra în conac, vor sparge toată bunătatea de mobilă strămoşească, vor face prăpăd, vor instaura Republica, apoi vor crăpa de foame, vor reuşi poate să respingă armatele intervenţioniste deslănţuite împotriva lor, dar până la urmă vor intra în aceeaşi matrice ca şi ceilalţi: foamete, apoi progres tehnologic, noi inegalităţi, noi avangardişti, noi conservatori...

Nu vor înţelege nimic, esenţa le va fugi printre degete şi va cădea neputincioasă pe pământul sterp.

E prea târziu, şi oricum e vorba de decizia mea personală, nimeni nu poate să mă facă să mi-o schimb.

V-am adunat aici pentru că am nevoie de voi. Vreau să vă încredinţez Misiunea - marea *Misiune*, înţelegeţi ce vreau să spun.

Ce ştiţi voi despre mine până acum? Sunt seniorul vostru. Om fin şi delicat, urmaş al unei îndelungi stirpe de Genari istorici care au jucat un rol important în miturile şi istoria locale şi internaţionale, am fost în mod evident preocupat din totdeauna de meşteşugul armelor şi al artelor gastronomice şi astronomice, ca şi de problemele existenţiale ale omenirii.

Deşi viaţa mi-am dedicat-o până la un punct halucinogenelor, genealogiei şi studiului tulburărilor comportamentale, mi-a fost dat ca într-o după-amiază, pe vremea când ajunsesem în floarea vârstei, să descopăr în podul conacului printre armuri pline de păienjeni un sipet plin cu manuscrise mucezite.

Erau însemnările de o viaţă a unui mare maestru tibetan care, după o viaţă dedicată căutării Revelaţiei, ajunsese pe meleagurile noastre. La vârsta de 21 de ani, el descoperise Marele Secret - şi hotărâse să nu se servească niciodată de acesta.

XI

... hotărâse să nu se servească niciodată de acesta.

Căci nu era vorba nici mai mult nici mai puţin, o, prieteni ai mei, decât de Marea Revelaţie în sine. Nu descoperirea unei formule miraculoase, ci constatarea inutilităţii acesteia. A deveni stăpânul lumii, a reinventa limba adamică, a dobândi nemurirea, a vorbi cu stelele şi a se preface nevăzut sunt lucruri care captivează mulţimile, dar lipsite de orice finalitate existenţială. Aflaţi de la mine că de-a lungul istoriei, au existat câteva mii de micro-demiurgi care s-au complăcut în joaca de-a lumea. Nici unul nu a contemplat ceva cu mult mai profund: absurdul existenţei, caracterul ludic, aleator şi imperios al oricărei creaţii. Nici unul, mai puţin călugărul tibetan cu pricina. El a înţeles lucrurile de tânăr, şi după câteva experienţe pirotehnice a înţeles că totul e posibil. După care şi-a dat seama (la vârsta la care alţii încă mai se uită la televizor sau îl citesc pe Nietzsche!) că dacă totul e posibil, totul e de asemenea în zadar. Nemurirea e o

pedeapsă concretă, nirvana o utopie egoistă (nimicul nu există), creatorul şi creaţia sunt indisolubili legaţi, ei constituie o nervoasă pastă omogenă, ca o pungă cu bomboane lipicioase care s-a topit şi fierbe în toate părţile. Vă daţi seama chiar şi dumneavoastră, oameni cu o cultură superficială şi fără o ascendenţă nobilă care să vă ofere o perspectivă ilustră a dimensiunii tragice a tuturor lucrurilor, că am dreptate. Lucrurile acestea sunt atât de evidente, încât nimeni nu le dă crezare. Nimeni nu le-a dat, în afară de călugărul nostru, care a meditat întreaga viaţă asupra celor descoperite. Ca marii maeştri, el a intuit că asceza e inutilă, miracolul trivial, şi provocarea supremă să deţii absolutul în buzunar dar să nu te atingi de el, ca o carte de credit de care nu te atingi, cerşetor fiind. Astfel, el a renunţat la vegetarianism, a început să se îmbrace bine, să călătorească în cuşetă clasa I-a şi să consume cu mare plăcere reviste pornografice. Spirit lucid, el nu a uitat niciodată care îi sunt puterile, însă a reuşit să le ignore în totalitate. Astfel, când la Calcutta un şofer de taxi l-a cotonogit de mai că i-a rupt oasele, el nu a schiţat nici un gest în apărarea sa, deşi numai cu o mişcare a mâinii stângi ar fi putut să facă să se surpe întreg cartierul, eventual oraşul. S-a lăsat bătut cu zâmbetul pe buze, ba chiar zâmbetul acesta şi l-a ascuns, modest, prefăcându-se înfricoşat şi simulând că îl dor oasele care în realitate chiar că îl cam dureau.

Ajuns pe ale noastre plaiuri, călugărul, care ar fi putut cu uşurinţă deveni strămoş arhetipal în viaţă ori cunoscut prezentator de talk-show-uri, nu a făcut nimic din toate acestea, ci a cerut găzduire străbunicului meu, Genarul de pe vremea aceea. Locuind în aceeaşi şură ca şi voi, el a fost servit de străbunicii slugilor idioate şi credincioase care vă alimentează zilnic, şi care şi cu el tot la fel s-au purtat. Până la sfârşitul zilelor, el a zăcut pe paie, fără să facă nimic pentru a-şi opri îmbătrânirea, fără să caute să înşele cauzalitatea ciclului încarnărilor, odată ajuns mai apoi în tunel, şi să-şi însuşească o viitoare existenţă mai acătării. Cine ştie ce viaţă prăpădită duce el acum, ignorând în totalitate potenţialul fostului său avatar (şi implicit potenţialul lui actual). Însă cum o asemenea superbie a înţelegerii lumii şi rostului nostru în ea (acela de a nu avea nici un rost) ar fi fost neîntreagă dacă s-ar fi mărginit la simpla ei perfecţiune, călugărul a preferat să lase o urmă. El i-a dăruit manuscrisele găsite de mine în pod soţiei Genarului, străbunicul meu, cu care practica o relaţie adulteră, serile, în coridorul conacului şi fără mult zgomot. Acolo era scris *tot* - povestea lui, povestea creaţiei, povestea stirpei omeneşti. Tulburată, după moartea călugărului soţia Genarului i-a arătat acestuia manuscrisele, recunoscând adulterul. Într-o primă fază, soţul a omorât-o, pentru a spăla onoarea familiei, bineînţeles. Apoi a parcurs cu deosebit interes şi emoţie textele lăsate de călugăr. După care le-a dosit în cufărul acela, peste care eu am dat din întâmplare. Am citit manuscrisele, şi pe urmă le-am ars: n-ar fi fost nimerit să încapă pe mâini nepricepute. Vedeţi şi voi, afară revoluţia bate la geam, şi dacă cineva ar căpăta pe cale chiar şi scrisă

iluminarea, s-ar rupe ciclul actual şi bunătate de non-cauzalitate s-ar duce de râpă, iar omenirea s-ar îndrepta spre o soartă mai fericită, poate, dar care tot nicăieri nu ar duce.

Dacă povestea s-ar opri aici, v-aţi întreba poate ce rost a avut să vă chem în această seară, cu ce scop v-am spus toată povestea, vouă, oameni suficient de inteligenţi ca să o dumiriţi, însă a căror condiţie vă împiedică să trageţi învăţămintele care se cuvin de pe urma ei. Ei bine, mai e ceva, ce nu v-am spus până acum. În spatele şurii, acolo unde domesticii mei obişnuiesc adeseori să se uşureze fără a privi spre odoarele de altfel atât de superbe cu care natura i-a înzestrat (de altfel, singurul *lor* bun adevărat şi demn de laudă) datorită unei pudori ancestrale trase de păr, pe care naiba ştie cum au ajuns s-o extrapoleze, ei bine, în acel loc, aţi remarcat poate că sunt nişte straturi de ceapă. Nu le-aţi remarcat? Nu mă miră, de altfel (şi când spun asta, nu o luaţi ca un semn de condescendenţă, ci ca o constatare cu mult mai profundă). Uite, se pot vedea de aici, de la fereastră. Vedeţi? Pardon. Nu, nu face nimic, eu sunt de vină. Aşa, mai în faţă... la stânga. Ar trebui să chem pe cineva să chituiască geamurile... trage curentul. *Enfin*. Vedeţi, în stânga paznicului, care tocmai urinează cu mâinile la spate... Mda, acolo. Acela e stratul de ceapă. Bun, să ne întoarcem la masă şi la discuţia noastră.

Acel strat de ceapă a fost cultivat de călugăr. A făcut-o la început din plictiseală, mai apoi şi-a concentrat energiile asupra cepelor, modificându-le substanţial natura. Ele s-au modificat radical, după vreo două generaţii - în esenţa lor profundă, bine înţeles, şi nu în formă - căci altfel, nu ar mai fi fost cepe, ci o specie mutantă. Ele însă au suferit o schimbare cu mult mai adâncă: au căpătat însuşiri excepţionale. Aceste cepe sunt, adevăr veţi afla de la mine, cele mai miraculoase creaturi din univers, aşa vegetale cum le vedeţi. Cu această ceapă te poţi spăla pe dinţi, dacă vrei. Adormind cu vreo două căpăţâni proaspăt culese sub pernă, te poţi deştepta dimineaţa vorbind sanscrita şi aromâna. Cu vreo douăsprezece căpăţâni frecate cum se cuvine, aţi putea opri toate războaiele din lume. Aici e aici: toate aceste lucruri ar putea fi făcute, însă la ce bun? De vreme ce rostul lumii e un dosar cu paginile albe, din vreme ce motorul existenţei nu poate fi decât non-sensul (paradoxurile rămânând de-a pururi paradoxale) miraculosul, cum vă spuneam, e pierdere de timp, zădărnicie şi un non-sens chiar cu mult mai mare. Tot ce spun eu aici e profund, ar trebui să mă opresc, nu se cade ca un nobil de teapa mea să versifice astfel nişte raţionamente care trebuie păstrate pe tărâmul strict al concretului.

Aşadar: ceapa diafană există. Ea arată ca toate cepele. Cu ea se poate face orice, dar nu e cazul. Şi acum, începeţi să realizaţi că intraţi voi în scenă: vă încredinţez această cultură. Locul depozitării marii revelaţii a fost până acum acolo unde se cuvine, lângă capiştea derizoriului: terenul pe care şi l-au ales mojicii ca să-şi facă nevoile fizice. Dar e totodată locul pe care eu, Genarul, îl puteam contempla de la fereastră dimineaţa, când cu degete delicate strânse în jurul pocalului de cristal contemplam gânditor

soarele ascuns de după stratul gros de nori murdari. Această bivalenţă convenea de minune, după socotinţa mea, chiar şi dintr-un punct de vedere estetic.

Numai că o să vină revoluţia pe aici, mai devreme sau mai târziu, şi dacă va fi să nu vină cu atât mai bine, asta e. Doresc să vă cer ceva. Luaţi cu grijă cepele. Umpleţi o traistă cu ele. Plecaţi mâine în zori, în taină, fără să vă vadă careva, însă făcând gesturi amicale slugilor mele greţoase, ca nu cumva să găsească ceva suspect în comportamentul vostru. Apoi luaţi-o pe drumul care merge în afara domeniilor mele. Acolo veţi găsi baricade, pe de o parte oamenii mei care trag în manifestanţi cu gaze toxice şi paralizante, pe de alta mulţimea oarbă care atacă şi ea cum poate, încercând să străpungă şirurile de arnăuţi care se apără eroic, zi şi noapte, apărându-mă astfel pe mine şi permiţându-mi să vă explic toate aceste lucruri pe îndelete, în tăcerea conacului. Treceţi de ei - pe pământurile mele, numai intrarea este problematică, ieşirea e întotdeauna liberă. Pierdeţi-vă în mulţime, prefaceţi-vă că sunteţi de-ai lor. Acceptaţi orice compromis, dar nu vă lăsaţi ucişi. Duceţi ceapa la loc sigur, cultivaţi-o unde vi se pare vouă mai nimerit, dar nu repetaţi la nimeni ce v-am spus eu despre ea, şi mai ales nu o folosiţi cu nici un chip în ceea ce priveşte proprietăţile ei miraculoase. Vă conjur, gândiţi-vă că această ceapă e o culme a ispitei: nu căderi în ea. Gândiţi-vă cât de înălţător e ca nişte mediocrităţi ca voi să fie depozitarii unui astfel de secret, deţinătorii celui mai miraculos lucru pe care mâinile omeneşti l-au putut mângâia stângace. Aveţi grijă de cepe. Nu vă folosiţi de ele. Dacă doriţi, dacă vă e foame, puteţi pe drum sau mai apoi să mâncaţi o parte din ele, sunt hrănitoare şi pline de vitamine ca orice ceapă. Dar să nu profitaţi ca să vă puneţi în gând să deveniţi astfel invulnerabili, invincibili sau să căpătaţi alte înzestrări nefireşti de acest gen. Cultivaţi ceapa, gândiţi-vă la ea, gândiţi-vă câte lucruri aţi putea face cu ea şi nu faceţi nimic, sfidaţi eternitatea surâzându-i superior şi murind ca orice muritor superficial. Dar înainte de a muri, nu uitaţi să transmiteţi povestea următorilor, progeniturilor voastre ori altcuiva de încredere. Explicându-le bineînţeles să *nu* folosească ceapa într-un soiu paranormal. Aţi priceput?

Am încuviinţat în tăcere.

- Mai e ceva, a zis Genarul. Ce vă cer eu acum nu prea e nimerit. Dar nu am de ales. Înţelegeţi chestia asta. Nu sunteţi o alegere ideală pentru mine - sunteţi singura alegere de care dispun. Făceţi-o din recunoştinţă pentru mine - gândiţi-vă numai la cât m-a costat toată mâncarea proastă cu care vă îndop de cât sunteţi aici, la cazarea în grajdul acela pentru care plătesc în mod evident impozite funciare. Un senior nu trebuie să ceară recunoştinţă supuşilor. Dar voi gândiţi-vă şi făceţi cum v-am spus. Şi dacă e sub demnitatea mea să vă mulţumesc, în schimb binecuvântarea mea de Genar v-o pot da cu drag. Mergeţi cu bine, copiii mei. Luaţi ceapa. Făceţi ce trebuie făcut, nu vă atingeţi de ea. Lăsaţi-mă în singurătatea conacului. Când revoluţionarii vor pătrunde aici, mă vor găsi în jilţ, într-un kimono de

mătase, în salonul meu cu trofee de vânătoare, unde pe pereţi atârnă ca trofee cele mai frumoase exemplare de capete de iobagi. Îi voi întâmpina cu pipa cu opiu într-o mână, şi cu revolverul într-alta: un Smith & Wesson de colecţie. Cu el îmi voi zbura creierii, dar numai după ce voi răpune cât mai mult dintre ei. Nu mă vor avea viu. Dar nu mă vor avea nici mort - conacul stă pe un munte de muniţii, detonatorul e legat de un implant cerebral aşa că moartea mea va marca sfârşitul dinastiei, mistuirea domeniilor mele. Să nu le rămână nimic, să dispar fără de urmă într-un nor cenuşiu ca viaţa de pe pământurile mele. Plecaţi în pace. Dimensiunea tragediei mele oricum vă scapă.

XII

Pornisem la drum la cinci dimineaţa, după ce unul din oamenii Genarului, un sexagenar surd, nebun şi cu limba tăiată ne ajutase să ne facem bagajele, la lumina galbenă a unui opaiţ. Cepele pe care le scosesem din pământ în taină înspre miezul nopţii le transportam cu schimbul, într-un sac mare şi rezistent de pânză, deosebit de incomod. Înainte să părăsim pentru totdeauna grajdul acela care constituise adăpostul nostru, martorul atâtor bucurii şi tristeţi, a unei atât de mari zaceri şi ale şederii misterioase şi lipsite de miracol a călugărului, aruncasem o privire înapoi. Şi atunci, pentru o clipă fugară, mi s-a părut că de-a lungul pereţilor plini de scârnăvii, pânze de păianjen şi graffiti-uri din alte timpuri, se desprind siluetele tăcute ale unor bărbaţi îmbrăcaţi în zdrenţe. Şi toţi aveau privirea aţintită în gol, şi toţi urmau să ia în primire locul acela, după plecarea noastră. Şi poate că fuseseră acolo în tăcere de-a lungul zilelor în toţi anii în care noi am dormit în iesle, iar noi nu îi văzusem. Ce crezuseră despre noi? Cum reuşiseră să stea acolo atâta vreme, fără să schiţeze o mişcare, cum ne judecau, cine erau ei şi în definitiv, existau cu adevărat? Ce mai conta!

Drumul până la ieşirea de pe pământurile Genarului, de care ne despărţisem fără să ne luăm rămas-bun, se dovedea istovitor şi mai lung decât ne aşteptasem. După o zi de mers, am tras la un han situat sub două sălcii, retras la marginea satului Palunca. Ploua mărunt, străzile erau pline cu noroi, carosabilele erau înmuiate în tăcere ca nişte bureţi puturoşi, hangiţa era o femeie mătăhăloasă cu un neg pe obrazul spongios, afară umbre fugare de ţărani se îndreptau în taină şi în mantii roase către biserică, se întruneau ca să discute despre spiritul Revoluţiei care se apropia, iar preoţii, ca în majoritatea insurecţiilor care aveau loc în primăvara aceea, erau cu precădere capul răutăţilor. Vorbeau despre "Repunerea în drepturi a Zeului, singurul nostru Senior", "venirea unor vremuri când vom cultiva holdele în linişte, vom sacrifica din nou nevăstuici pe altarului lui, după datina străbună, iar pruncii noştri vor creşte şi se vor ruga în pace". Doreau instituirea unei republici teocratice unde bigamia şi biandria să fie

din nou instituite după modelul celor două cupluri gemene primordiale ale mitologiei lor tetragonale. Casele le voiau construite jumătate sub pământ, din raţiuni fals-ştiinţifice (mai bună izolare, intimitate, o conservare mai îndelungată a alimentelor şi vindecarea reumatismului) dar mai ales pentru a se "apropia de esenţa htonică a Zeului". Holi Pneumonopahul, un patriarh agitator care rezistase timp de două luni cu oamenii luni represiunii oficiale, înainte de a fi strivit de un car blindat, propovăduia construirea unei gropi "adânci, adânci, până în inima pământului" un "turn Babel pe dos, mai bine spus o groapă Babel", după cum simţiseră nimerit să consemneze ziariştii din partea locurilor. O asemenea excavaţie, irealizabilă din lipsă de fonduri, ar fi trebuit în viziunea teologului şi martirului să "îi conducă pe Aleşi direct în paradisul subteran *quae dicitur* Câmpiile Elizee". Am luat loc la o masă trainică din lemn de stejar. Era lume puţină, care discuta în şoaptă, în general politică. Deasupra şemineului atârna scârţâind în spânzurătoare fostul primar, aninat acolo din ordinul Genarului, să servească de pildă. Mulţumită parfumului puternic ţărănesc cu care fusese uns cadavrul, nici că îi simţeam mirosul. Hangiţa ne-a adus câte o halbă uriaşă de bere râncedă la fiecare, şi un blid cu mâncare în care pluteau încă dând din cleşti câteva exemplare extrem de gustoase de raci-de-baltă - specie pitică obţinută prin încrucişări şi experimente genetice, quasi-insectiformă. Era prima oară după ani de zile că nu mai eram siliţi să adunăm mâncarea de pe pantaloni. Pe pereţii localului, actriţe interbelice de pe afişe îngălbenite ne arătau dantura şi decolteul. Radioul vechi bâzâia incoerent, transmiţând voci fardate şi acorduri de acordeon, ştiri despre starea vremii (şi astăzi va ploua mărunt în toată ţara) şi momente vesele cu comici senili, menite să mai alunge din inimi tristeţea revoluţiei permanente, a vieţii grele şi a vremii nepotabile. Spre bucuria mea, coafeza, pretextând o durere de vintre, ne-a dat să împărţim între noi berea ei, şi s-a dus să-şi ia o Coca Cola de la automatul care ruginea într-un ungher, lângă masa de biliard unde doi fumători studiau expert cu o riglă de calcul şi cu un sextant amplasarea bilelor.

- Şi când vom ieşi afară de pe pământurile aceste, ce vom face? a întrebat bătrânul în şoaptă, după ce s-a întors secretara, ducând în mână doza de infectă băutură americană.

- Păi, n-am convenit că o să ne ţinem promisiunea făcută Genarului, chiar dacă nu am promis nimic precis? a făcut coafeza.

- Întocmai, am zis eu. Problema e că el ni s-a adresat ca unui personaj colectiv, nediferenţiat. Se presupune aşadar că urmează să acţionăm împreună - să rămânem împreună, deci. Vom trăi laolaltă - dacă am trăit atâta timp în şură fără să ne luăm la ceartă vom putea convieţui şi afară, probabil.

- Vom munci şi ne vom câştiga traiul, vom cultiva cepele fără să ne atingem de ele, ne vom pierde în mulţime, vom încerca să fim fericiţi, ne vom informa în legătură cu meciurile de fotbal din campionatul naţional iar duminica ne vom duce la iarbă verde, cu sandvişuri, vom sta la umbră şi vom fuma ţigări cu

filtru pe bancă în faţă la butic, aşteptând autobuzul de cartier, a făcut bătrânul. Tăcurăm, căci eram de acord cu vorbele lui înţelepte şi pline de bun simţ.

- Mai ar fi ceva, a zis coafeza. Să nu vă supăraţi. Eu va trebui să am copii. Chiar vreau. Ştiţi, sexul ca sexul, dar sunt femeie. Femeile au apucătura, slăbiciunea asta: le place să facă, să aibă copii din când în când. În ceea ce mă priveşte, nu fac excepţie de la regulă. Aş vrea să am măcar doi, trei, acolo, dacă opt sau zece în ziua de azi nu se prea mai poate, căci de un secol încoace confortul primează asupra necesităţii, la popoarele evoluate.

- O să rezolvăm problema cum putem, am liniştit-o eu. Şi eu am avut mulţi copii cândva, pe vremuri. Dacă te ocupi de ei în mod responsabil, poate o să îţi facem chiar noi câţiva.

- Vai, mulţumesc, cât vă iubesc, a zis coafeza entuziasmată, luându-ne pe după umeri şi pupându-ne pe fiecare pe obraz, de mai multe ori.

M-am uitat în ochii ei bulbucaţi. Părea sincer fericită şi plină de speranţe viitoare. De ce nu, la o adică? Asta au făcut oamenii din totdeauna: s-au asociat, au trăit împreună, au făcut amor, au învăţat să se suporte şi să convieţuiască penibil în mijlocul celorlalţi, au făcut copii... Aşa a fost mereu. La ce bun să facem noi să fie altfel?

N-am scos nici o clipă cepele din sac. Am fi putut lumina hanul acela cu ele, ori îndepărta norii. Nu, nici prin cap nu ne-a trecut una ca asta.

XIII

Câteva ore mai târziu, la ieşirea din sat, o umbră s-a strecurat după noi, tiptil. Silueta era mică de statură, îmbrăcată în negru. O glugă trasă peste faţă ne împiedica să vedem cu cine avem de-a face. După două ore de mers pe câmp, am văzut că urmăritorul nostru nu avea de gând să ne lase, şi atunci ne-am oprit.

- Rămâneţi aici cu sacul, le-am spus celor doi tovarăşi ai mei. Dacă mi se întâmplă ceva, să aveţi grijă de cepe, să trăiţi împreună fericiţi, să faceţi copii, şi să vă amintiţi de mine.

Dar nu avea să mi se întâmple nimic, nimic rău. Străinul m-a lăsat să mă apropii, fără să schiţeze nici un gest, fără să caute să fugă.

- Cine eşti şi ce vrei, am zis, ajuns în faţa lui.

Şi-a dezvelit obrazul. Era o femeie negricioasă, tânără, aş putea spune chiar o adolescentă.

- Vreau să merg cu voi, a spus ea, cu o voce groasă, dar nu total lipsită de feminitate.

Am privit-o cu luare-aminte. Era o ţărăncuţă, din partea locului, de bună seamă. Trăsăturile ei o încadrau în tipologia generală a fenotipului locuitorilor regiunii: sprâncene groase, unite la mijloc, fălci puternice, păr lung şi negru, pilozitate importantă. Purta o cosiţă fină împletită, petrecută după urechea stângă, şi nici o podoabă. Avea ochii mari şi privirea pătrunzătoare.

- Ce ştii tu despre noi? am întrebat-o.

- Sunteţi străini. Nu ştiu nici de unde veniţi nici încotro vă duceţi, însă ceva îmi spune că aţi plecat la drum lung. Luaţi-mă cu voi. Oriunde aş vrea să merg, numai să nu rămân în satul acesta, printre oamenii aceştia îngrozitori. În altă parte, *oriunde* în altă parte poate fi mai bine, mai bine ca aici, unde m-am născut şi am copilărit. Sunt orfană, şi maică-mea s-a întors acasă la două săptămâni de la moarte, chipurile ca să-mi gătească, cică nu m-aş ocupa cum trebuie de gospodărie şi de frati-miu. Aiurea, a venit pentru că se plictisea. Are vedenii, trăncăne verzi şi uscate, îmi povesteşte lucruri neadevărate şi pe care oricum din gura ei nu aş vrea să le aud. Guralivă a fost în timpul vieţii, guralivă a rămas şi acum!

- Văd că nici tu nu eşti prea tăcută, făcui eu.

- Îmi pare rău, zise fata. Promit că...

- Nu promite nimic... Să-ţi pară bine. Dar, spune-mi, ce ştii tu despre lumea largă?

- Am auzit că lumea largă e, într-adevăr, foarte largă, zise fata. La şcoală mi-au spus mai multe, însă preotul şi oamenii în general m-au sfătuit să nu le dau multă crezare. Se spune că pe alte meleaguri există maşini zburătoare, monştri necunoscuţi, peşti mai mari de un metru, râme electrice care duc în burta lor oamenii la muncă sub pământ, în fiecare dimineaţă... Dar nu contează ce cred eu. Eu nu cred nimic. Cum spunea profetul, Ephraïl, ...

- Ba contează ce crezi, am întrerupt-o. Regula numărul unu. Ceea ce crezi sau simţi contează întotdeauna. Regula numărul doi: ceea ce alţii fac nu contează mai niciodată. Şi regula trei: Echilibrul lumii, echilibrul între obiectiv şi subiectiv există, încearcă să îl deplasezi în favoarea ta, respectând primele două reguli, căci astfel se realizează Marea Transmutare: permutarea realităţii ambiente în realitate individuală. Ai priceput?

- Nu, a recunoscut fata. Dar mă voi strădui să-mi amintesc. Voi face tot ceea ce e necesar ca să mă acceptaţi în mijlocul vostru.

- Va trebui să începi prin a-ţi privi îndărătul şi "deşertăciunea" dintre picioare, cum îi ziceţi voi. Şi va mai trebui, o, da, va mai trebui să practici împreunarea individuală, nu în văzul lumii ci în taină, şi de fiecare dată uitându-te la ceea ce se petrece, în cele mai mici amănunte.

Fata a scos un strigăt slab, şi pe faţă i s-a întipărit o expresie de groază amestecată cu dezgust profund, de parcă ingerinţa unui bol de dejecţii animale în putrefacţie devenise iminentă.

- Dacă aşa stau lucrurile - a îngăimat ea - de ce nu mi-aţi spus-o din capul locului, ca să nu mă mai obosesc? M-aţi lăsat să vă urmăresc până aici...

Ploua mărunt.

- Ce să-ţi zic? am încercat eu să o consolez. Ştii, acesta e un lucru important, şi nu chiar aşa de...

- Nu chiar aşa de... ? Zeul a precizat în termeni precişi că "[Lucrurile] de la brâu în sus sunt ale mele, cele de la brâu în jos, sau deşertăciunile, sunt de la duşmanul meu". Şi chiar dacă religia nu s-ar fi ocupat de această problemă, scârba mea fără de margini m-ar împiedica să mă ating de acel loc înfricoşător pe unde venim în lume în murdărie şi ocară, darăminte să-l ating. Se spune că eroul Suad-Mil, căruia pricoliciul i-a arătat imaginea mădularului său în oglindă, şi-a scos ochii, preferând să o sfârşească cerşind pe străzi, ignorat şi dispreţuit de mulţime, decât să înfrunte ocara...

- Legendele voastre nu mă interesează, am anunţat-o eu. Uită-le. În lumea noastră nouă nu e loc de ele, altfel ca motiv ornamental pentru covoare ori tematică pentru marile coproducţii internaţionale.

Fata s-a întors cu spatele, şi făcând un gest de neputinţă cu mâna, s-a îndepărtat, plângând.

M-am întors şi eu către ai mei. Sătui de aşteptare, îşi lăsaseră lucrurile pe jos, şi jucau de la o vreme o partidă de fotbal, cu o minge artizanală, de pământ. Bătrânul, sprinten, efectua driblinguri în jurul coafezei şi pase iscusite, dar şi aceasta învăţa repede, şi natura ei de femeie nu o împiedicase să înscrie mai multe goluri de aur.

- Cine a fost? au vrut ei să ştie.

- Să mergem, am spus, trist. Nu a fost nimeni.

XIV

Ajunsesem la hotarele pământurilor Genarului.

Ploua mărunt şi în rafale, acupunctură cerească usturătoare, ciuruindu-ne faţa, storcându-ne hainele, transformându-ne în biscuiţi înmuiaţi în nechezol.

Poterele Genarului, adormite, sforăiau la adăpostul sârmelor ghimpate şi tranşeelor pline cu pirania şi jalonate cu tufişuri de plante carnivore. Moţăiau la adăpostul unor cartoane plastificate, cu gurile deschise, mustăcioşi şi sforăind, cu figuri aproape copilăreşti. De partea cealaltă, răzvrătiţii vorbeau în şoaptă, neîndrăznind să le tulbure somnul. Asalturile şi încleştările decisive din acea încleştare măcelăresc-ideologică se dădeau numai între orele 7 şi 17 (cu excepţia sărbătorilor legale). Erau oameni cu principii, şi asta îmi plăcea. Mai puţin îmi plăceau pantalonii evazaţi ai uniformelor lor, kaki-portocalii cu ciucuri şi găurele la glezne, de un prost gust desăvârşit.

Când să ne furişăm printre beligeranţi, am auzit în spatele nostru:

- Staţi! Staţi! Aşteptaţi-mă şi pe mine!

Am întors capul. Purtată de o căruţă trasă de un armăsar mânat de un ţigan flocos, cu părul în vânt şi care chiuia pocnind din bici şi gâlgâind dintr-o sticlă cu poşircă, fata de săteni care se răzgândise şi voia să meargă acum cu noi ne făcea semn cu mâna, frenetic. Broboada-i neagră flutura îndelung în urma căruţei, ca năluca unui dragon anemic (dar dragon).

- Nu puteam să nu merg cu voi, mi-a spus fata, îmbujorată, în vreme ce îi ţineam obrajii între degete şi îi ştergeam lacrimile şi picăturile de ploaie de pe faţă delicat, cu limba, plângând şi eu acolo, de circumstanţă, sau poate pentru că o iubeam.

- Nu puteam să rămân acolo, cu maică-mea moartă - ce să vă zic, mai nou s-a şi apucat de băut. Zice că vrea să se căsătorească, cică e încă tânără, îşi caută bărbat - morţii pe vremuri nu se făceau de ocară - prea li s-a suit la cap, cu preoţii ăştia instigatori!

- Hai să trecem de baricade, apoi o să avem tot timpul să ne povesteşti păţaniile tale, melodramatic - a zis bătrânul, şi pe bună dreptate. L-am urcat, trecând printr-o breşă în sârma ghimpată prin care puteam trece cu uşurinţă, fără să ne zgâriem şi fără să vătămăm cepele. Găuroiul era de mărimea unui taur în floarea vârstei, probabil că trecuse prin el vreun bolid, cândva. De partea cealaltă, revoltaţii ne înconjuraseră, suspicioşi, cu topoare şi bonete frigiene, inculţi şi îndoctrinaţi, dar cu nişte superbi pantaloni roşii ca ardeiul mulaţi pe corp şi cu cizme de asemenea roşii, de mă tulburau până la pierderea convingerilor sexuale. Totuşi:

- Ce căutaţi aici ? (voce răstită şi autoritară, totuşi nu colerică. Şi:) De partea cui sunteţi?

- Suntem de partea voastră, logic, de vreme ce suntem de partea asta a baricadei, am făcut eu, neabţinându-mă, şi sperând în mod tâmp să îl văd pe cap înţelegându-mi ironia şi supărându-se. Ceea ce s-a şi întâmplat.

- Nu mă lua cu subtilităţi, a zis el, încă mai răspicat. E război. V-am zărit trecând prin gard. Oamenii porcului acela nici nu v-au luat în seamă. Trebuie să vă hotărâţi cu cine sunteţi. Calea de mijloc e şanţul ăla plin de lături şi gaze care ne desparte de ei. Dacă o alegeţi, vă invit să vă duceţi acolo. Avem nevoie de oameni de acţiune. Sau e albă, sau e neagră. La urma urmei, mai bine unul despre care ştii că ţi-e duşman, decât patru care nu ştiu cui îi sunt prieteni.

Am hotărât să mint cu neruşinare, ca să trecem mai departe. Nu aveam chef timp şi nici posibilitatea să educ pe nimeni. Dar coafeza şi bătrânul s-au hotărât să mintă cu neruşinare înaintea mea, şi au strigat în cor:

- Suntem cu voi, fraţilor! Vrem moartea tiranului! Să-i puneţi pielea în băţ, să faceţi din ea gogoloaie! Trăiască revoluţia eternă! Trăiască suferinţa cu scop! Trăiască distrugerea valorilor solide însă putrede ale trecutului, trăiască întemeierea valorilor volatile şi totuşi simplissime în esenţa lor a prezentului! Noi suntem istoria, noi încă nu ne-am scris! Sus cu josul, jos cu susul!

Electrizaţi de sloganele bine-cunoscute din discursul prietenilor mei, camarazii căpeteniei care îmi vorbise mai înainte au izbucnit în urale, sărind în sus cu topoarele în mâini de bucurie, şi pocnind din călcâiele cizmelor lăcuite.

- Să curgă sânge! Să curgă sânge până la sânul feciorelnic al revoluţiei! am strigat eu, ca să le ţin isonul. Să murim cu toţii, pentru copiii noştri, până la unul!

Uralele au continuat, şi lor li s-au adăugat şi cele ale oamenilor Genarului, măguliţi de vorbele mele. Lăcrimând, îşi încărcau şi ei bazoocile, şi se postau în poziţie de tragere.

- Am cam fi cazul să o întindem, a propus coafeza.

Profitând de nebunia generală, am început să ne furişăm până dincolo din linia frontului, tocmai în clipa când în jurul nostru capetele începuseră să explodeze ca pepenii verzi.

Târziu, după ce am realizat că suntem departe şi la adăpost, ne-am tras sufletul şi am lăsat-o pe noua noastră însoţitoare să povestească (să-i spun Paula, e mai simplu aşa).

- Nici nu ştiţi prin ce-am trecut ca să vă ajung din urmă, a zis ea. După ce m-am întors în sat, am plâns ca o proastă, cu capul în mâini, în timp ce fulgerele brăzdau nemiloase cerul, ca rădăcini răşchirate ale unei graminee de lumină. Apoi mi-am zis că trebuie totuşi să vă urmez... Decât o viaţă în ţara asta, mai bine lipsă. Dacă aţi şti câte grozăvii am văzut, în jurul meu. În satul Lăstunca, de pildă, insurgenţii au săpat o groapă mare, vor să ajungă musai în paradis. Până acolo, au dat deocamdată de un cimitir străvechi, al unor colonii asiriene. Morţi cu barba pieptănată şi moarte cu cosiţele unse cu uleiuri au ieşit clătinându-se pe străzi. Erau zeci, sute şi mii. Săracii, nu ştiau ce se petrece cu ei, dintr-o dată li se ia de pe piept cu excavatorul (invenţie care îi depăşeşte) tone de pământ care îi apăsaseră de veacuri, zdrobindu-le fărâma de suflet care le-a mai rămas, şi dintr-o dată predicatori veniţi de neunde încep să le vorbească de revoluţie, de răscolirea vremurilor, de groapa în care ne aşteaptă pe toţi fericirea... Vorbeşte-i orbului despre osânda care-i vederea...

- Mai rămâne un lucru important, am subliniat. Cum rămâne cu ruşinea legată de... asumarea părţilor ruşinoase?

- S-a făcut, a oftat fata, privindu-mă cu o vagă licărire de dispreţ/reproş în ochii ei negri şi migdalaţi.

- Şi? am zis eu. Le-ai găsit aşa de îngrozitoare pe cât te aşteptai?

- Cam la fel, a oftat ea. Prefer să nu mai vorbim despre asta. Dar dacă e o condiţie sine-qua-non, pot să şi relatez. Deşi nu ştiu ce e mai rău.

- Nu, nu, am insistat eu. Cuvintele sunt întotdeauna mai odorifere decât actele în sine.

- Nu ai uitat nimic, am întrebat-o ceva mai încolo, când ajunsesem într-o pădure. Deja nu mai ploua, semn că ne îndepărtasem de pământul Genarului. Se şi zvântase pe jos.

- Cred că nu am uitat, a zis fata.

- Sexul. Şi pe ăsta ţi-am cerut să îl practici pe ascuns, şi cu toată atenţia şi plăcerea. Era condiţia numărul doi. După care o să te considerăm pe drept ca pe una de-a noastră.

- Credeam că te pot păcăli şi nu o să-ţi mai aminteşti, a oftat Paula (amintesc - aşa am zis că o voi numi de acum încolo, pentru a simplifica lucrurile).

- Am să te ajut eu în acest sens...

- Despre ce e vorba acolo? a vrut să ştie coafeza.

- Ai auzit bine, şi te rog nu mă contrazice, i-am tăiat-o eu. Afectivitatea se exprimă atât de felurit... Nu îmi cere să mă port cu ea cum mă port cu tine, nu îmi cere să fiu un erou romantic. Pentru asta mai e timp, mai târziu.

Aşa că la prima aşezare omenească peste care am dat, ne-am dus cu toţii la un flecar, care punea tocuri şi pingele - operaţiune arhaică renăscută, ce îmi amintea de neguroasa şi îndepărtata mea copilărie. Acolo l-am rugat pe acesta să întreţină un raport sexual cu Paula, căci nu suferea amânare. Dacă voia, putea să ne repare şi pantofii. Nea Pantèlie (căci aşa îl chema pe flecar) a lăsat lucrul imediat, şi-a luat ochelarii, şi a poftit-o pe tânără dincolo de uşa camerei lui privative, constituită din fâşii de piele.

- Caută să nu fii foarte brutal cu ea, te rog frumos. Ar putea să-ţi fie nepoată - i-am zis, grijuliu şi îngrijorat. Voiam ca iniţierea prietenei mele în tainele erosului individual şi asumat să se desfăşoare sub cele mai bune auspicii.

Flecarul a săltat-o ca pe un fulg şi a pus-o pe masă. Apoi şi-a lăsat pantalonii în vine şi s-a pus pe treabă.

- Eşti odios, a exclamat coafeza. Chiar era nevoie de aşa ceva?!

- Taci şi mănâncă eventual o ceapă, am contrazis-o. Crezi că mie nu mi-e greu? şi zicând acestea, în ochiul meu drept o lacrimă a înmugurit, dureroasă. Era jenant, şi eu eram perfect conştient de lucrul ăsta. Dar ce era să fac?

Pe după fâşiile de piele în chip de uşă, în lumina dimineţii se vedea o parte a flecarului mişcându-se, şi tălpile picioarelor fetei. Aşa cum se prezentau lucrurile, totul urma să se desfăşoare în mai puţin de zece minute. Era, e drept, greu suportabil. Dar cine iubeşte, ştie să sufere, şi să accepte cele mai mari bazaconii- dacă simte că acestea sunt în serviciul iubirii lui.

Nemaiputând suportând scena, moşneagul a început să plângă încetişor, întorcându-se cu spatele de ruşine. Am început şi eu să suspin, cu capul pe umărul lui. Numai coafeza ne privea cu oarecare ce nedumerire amestecată cu scârbă.

Când totul s-a sfârşit, flecarul a ieşit primul, şi-a pus halatul înapoi şi s-a reapucat de lucru. Fata a ieşit mai apoi, privind în pământ.

- Ei, cum a fost? am întrebat-o.

- Rău, a spus fata. Rău şi neplăcut. La fel ca şi excreţia. La fel ca şi până acum. Şi mai e mai presus de toate ruşinea... dar... sper să mă obişnuiesc. Cred că voi putea. Te rog însă ceva... Să nu mai îmi faci niciodată, niciodată una ca asta!

- Cum aş putea să fac o asemenea grozăvie? am exclamat, înspăimântat la gândul că aş putea fi la fel de josnic precum Paula insinua, confundând imperiul necesităţii cu cel al libidinoaselor şi nesănătoaselor apucături sadist-voyeuristice.

Am luat-o pe după umeri. Şi-a băgat mâna în buzunarul meu: hai să mergem. Coafeza şi moşneagul ne-au cuprins şi ei cu braţele pe amândoi, cu afecţiune: o să treacă...

XV

J'ai successivement été un littérateur couronné, un dessinateur pornographe connu et un peintre cubiste scandaleux - Maintenant, je reste chez moi et laisse aux autres le soin d'expliquer et de discuter ma personnalité d'après celles indiquées.

Le résultat n'importe.

Jacques Vaché

După atâtea peripeţii, acum că împreună constituiam aproape o familie, fiind legaţi de amintiri şi mărturii ţesute între noi pe un tipar indestructibil, mai trebuia să căutăm un loc unde să ne aşezăm. M-am gândit la ţara mea de baştină, din mai multe motive. O cunoşteam deja, aşa că ştiam mai bine ce atitudine trebuie luată în faţa metehnelor autohtonilor - una de detaşare, ca întotdeauna în astfel de cazuri, bineînţeles. Mai cunoşteam geografia locului, cultura istorică şi găurile din ea, ca şi profunzimea ori înfunzimea bătăii acesteia. Era o ţară moderat suportabilă, sau - depinde de punctul de vedere - aproape insuportabilă, dar dacă e să adoptăm o asemenea atitudine defetistă, până la urmă nici un loc din lume nu e trăibil, însuşi raiul putând fi luat drept o grădină plicticoasă.

Când am trecut hotarul, toate păreau în ordine: munţii erau la locul lor. Ce-i drept, erau mai tociţi ca înainte, cheliseră în creştet şi la poale, pe unii îi vopsiseră în portocaliu, unii fuseseră părăsiţi, alţii tapetaţi cu stridente panouri publicitare.

Populaţia se adăpostea după obicei în nişte căldări ascunse îndărătul piscurilor, lanţul nostru muntos fiindu-ne şi frontieră, "o adevărată platoşă care de milenii ne-a ocrotit contra adversităţilor şi vicisitudinilor tuturor duşmanilor dinafară şi chiar dinăuntru" aşa cum spuneau majoritatea manualelor şcolare, şi o reclamă la iaurtul biologic.

Am simţit o oarecare emoţie, un fel de gol în stomac şi ochii mi s-au umezit şi au început să mă usture în momentul în care, în căruţa noastră, ne-am apropiat de primul oraş. Nu mai ştiam cum se numeşte, deşi era unul dintre puţinele care îşi păstrase locul şi amplasarea. Însă ce conta - era un oraş *de-al nostru*, criza combustibililor fosili făcea ca şoseaua să fie brăzdată acum de un lung şir de căruţe aidoma celei care ne purta – vehicule ce transportau în mod destul de eficace alţi compatrioţi şi acareturile lor, iar în zare se vedeau cubice siluetele blocurilor străbune.

Ce să zic? Ne-am aşezat mai întâi într-o şură încăpătoare (alta!) care folosea de popas călătorilor şi celor nevoiaşi. Modul de plată a cazării era simplu: locul respectiv era în acelaşi timp şi o centrală mecanoelectrică. Timp de trei ore pe zi, fiecare aveam datoria de a alerga în nişte butoaie uriaşe, asemeni hamsterilor, pentru a produce curentul electric de care societatea avea atâta nevoie. Era un pact social rezonabil şi de care nu ne puteam plânge, mă întrebam sincer dacă ideea le venise mai întâi conaţionalilor, ori o importaseră / le fusese impusă din afară.

Ceea ce era însă mai neplăcut: economia stradală. Scandalul la ordinea zilei era cel al Stâlpilor cu Plată. Voi încerca să relatez tărăşenia pe scurt. După cum e ştiut, peisajul stradal urban e jalonat cu stâlpi de tot felul, şi alte obiecte mai mult sau mai puţin cilindrice înalte, care servesc de regulă la iluminat,

umbrit etc. În mod circumstanţial, trecători, pierde-vară, fetişcane dar mai ales bătrâni se sprijină de stâlpii respectivi, datorită trăiniciei acestora şi pentru a se relaxa în poziţie verticală, lăsându-şi greutatea pe un umăr, ori pe spate. Obiceiul sprijinirii stâlpilor se înmulţise în ultima vreme, mai ales datorită faptului că a) băncile dispăruseră, fiind furate sau dând faliment b) rezemarea de perete devenea problematică, datorită faptului că majoritatea acestora fuseseră transformaţi în vitrine, de cele mai multe ori prevăzute cu alarme sonore. Iar bătrânii, de regulă pensionari, constituiau categoria de consumatori cea mai activă în ceea ce priveşte apucătura cu pricina.

Economişti versaţi şi liber-întreprinzători îndrăzneţi şi cu idei au realizat fenomenul social al sprijinirii stâlpilor. După mai multe studii de marketing, ei au dezvoltat un nou concept: acela al Stâlpilor cu Plată. Pentru o sumă modică, cuprinsă între cinci centime şi un euro, fiecare cetăţean putea să se sprijine liber de orice stâlp înregistrat la primărie ca servind acestui scop. Licitaţia publică organizată de guvern a dus la crearea unui monopol stradal al Regiei Implantării, Întreţinerii şi Exploatării Stâlpilor, care după ce a fost vândut în cadrul unei licitaţii în cerc restrâns a devenit peste noapte un centru de putere unde se învârteau sume colosale de către cei care din umbră conduc destinele planetei.

Pentru a evita orice neplăcere care ar fi putut decurge din ţinerea unei conferinţe de presă, directorul Societăţei pe Acţiuni "Stâlpul-Profilactica" (SP - o societate care vă SPrijină) tipărise mii de fluturaşi, meniţi să explice concetăţenilor ce, de ce şi cum-ul acţiunii. Iată conţinutul integral al acestora (textul original: Verdana 14px, jalonat la dreapta de o roşcată planturoasă şi îmbrăcată sumar, care îl ajută pe un moşnegel să se sprijine de un stâlp "regularizat". Vârstnicul priveşte cu recunoştinţă în ochii/bustiera femeii):

I: Ce este proiectul "Stâlpul Cetăţenesc"?

R: Este vorba de o iniţiativă autohtonă exploatând tehnologie străină de ultimă oră. Este, mai înainte de toate, un proiect generos, menit să însoţească ultimii paşi în viaţă ai Seniorilor, ca şi pe cei ai oricărui cetăţean, fără absolut nici o discriminare.

I: Cum de v-a venit această idee?

R: A fost vorba de un impuls de inspiraţie spontană. Însă mai înainte de toate e vorba de solidaritate. Ştiţi, am copilărit şi eu în cartierele noastre mizerabile, ca orice om cinstit. De mic copil am fost mândru şi am dus-o din greu. Însă nu am cerut niciodată. Tot ce am obţinut e rezultatul eforturilor mele exclusive - inclusiv copiii mei, obţinuţi prin clonare selectivă.

I: Credeţi că apariţia stâlpilor regularizaţi corespunde unui imperativ social?

R: Fără îndoială! Experţii noştri de marketing s-au aplecat asupra problemei şi au studiat-o luni în şir. Concluziile sunt lipsite de echivoc: pe stradă există un număr considerabil de indivizi care, sub povara anilor şi a sacoşelor, simt nevoia să se sprijine de ceva. După cum ştiţi, bănci nu mai sunt de mult - şi orice iniţiativă de reimplementare a lor, indiferent de forul care a iniţiat-o, a eşuat lamentabil. În consecinţă, oamenii sfârşeau prin a se sprijini pe obiecte stradale improprii acestei acţiuni, care uneori intra sub incidenţa prevederilor penale. Ei se sprijineau chiar de alţi pietoni (în contextul în care, debarasaţi de moştenirea infectă a trecutului, ar trebui înţeles că trebuie să ne purtăm singuri de grijă!), de arbori (în total dezacord cu spiritul ecologic) ori de monumente publice pe care lăsau - involuntar, dar cu efecte la fel de distructive - urmele coatelor şi degetelor lor obosite de pensionari ori gravide. Ceva trebuia făcut pentru a-i ajuta pe aceşti oameni. O societate care merge înainte fără repere, fără puncte ori stâlpi de sprijin e o societate bezmetică. Ca să nu mai amintesc faptul că, fosforescenţi fiind, stâlpii noştri de sprijinit contribuie la iluminatul stradal aproape un sfert de oră, după căderea serii, permiţând întârziaţilor să se întoarcă acasă în condiţii decente.

I: Cum funcţionează un stâlp stradal?

R: Foarte simplu. E la îndemâna oricui. Chiar şi un maistru ori profesor de litere ajunge să îl folosească cu uşurinţă. Utilizatorul trebuie să introducă banul în fanta prevăzută în acest scop, apoi se poate sprijini cât poftеşte...

I: Există totuşi o limită de un sfert de oră, după care trebuie introdusă o altă monedă...

R: De bună seamă. Trebuie evitate excesele. Stâlpii sunt ai tuturor, nu trebuie să îi monopolizeze nimeni. Dacă eşti pensionar, nu înseamnă că totul ţi-e permis! Scopul mersului pe stradă e totuşi acela de a te întoarce acasă, şi nu de a pierde vremea ocupând abuziv spaţiul pietonal.

I: Prin ce se deosebeşte un stâlp de sprijinit de un stâlp clasic?

R: Această întrebare în aparenţă de bun simţ ascunde o profundă lipsă de înţelegere a problemei. Faţă de stâlpul clasic, stâlpul de sprijinit se deosebeşte în primul rând prin finalitate: scopul lui e să ajute cetăţenii obosiţi să nu cadă pe jos, să îşi recupereze forţele. Stâlpii clasici, cum îi numeşti dumneata, sunt o categorie hiperonimică infinit nuanţată: poate fi vorba de stâlpi pentru iluminat, stâlpi indicatori ai staţiilor de autobuz, stâlpi de înaltă tensiune...

I: Apropo. Dacă cineva se sprijină de unul din stâlpii regularizaţi fără să achite taxa corespunzătoare, după trei secunde se declanşează un impuls electric...

R: Sigur că da. Altfel, cum aţi vrea ca oamenii să plătească? Omul e om, ispita e ispită. Numai coerciţia ne poate educa - altfel am rămâne toţi hoţi şi necivilizaţi (ceea ce, să nu fiu răstălmăcit, nu înseamnă că nu suntem în acelaşi timp extrem de inteligenţi şi inventivi; dimpotrivă). Şi de altfel, nu e

vorba de o "crimă strigătoare la cer", aşa cum au urlat ziarele de senzaţii ieftine. Nimeni n-a murit dintr-o zgâlţâitură. O sută de volţi - în majoritatea cazurilor, pensionarul (sau, mă rog, persoana în cauză) este aruncat la pământ. A doua oară (ori a treia cu siguranţă) nu va mai încerca să se sprijine fraudulos.

I: Am ajuns poate la capitolul cel mai delicat... Sprijinirea de stâlp costă un euro. Într-o ţară unde venitul mediu e actualmente de 36 de euro, nu vi se pare mult?

R: Din păcate, iată că ne lovim din nou de o profundă neînţelegere... Căci este vorba de o realitate inconturnabilă, care poate fi demonstrată matematic. Costurile planificării, proiectării, construcţiei, implantării şi întreţinerii stâlpilor la fel ca şi cele legate de remunerarea personalului nostru, campania de concepere, imprimare şi distribuire a fluturaşilor acestea sunt costisitoare. Am încercat să propunem cel mai mic preţ pentru piaţă, potrivit cu buzunarul conaţionalilor noştri. Bineînţeles, nu putem mulţumi pe toată lumea. Însă ce uită ziarele, atunci când afirmă că 60% din populaţie trăieşte sub pragul sărăciei, e faptul că 20% trăim foarte bine. 20% nu e o "infimă minoritate". E un om din cinci! Poate fi vecinul, poate fi prietenul. Aceşti oameni şi-au obţinut veniturile prin muncă, muncă, muncă şi eforturi, eforturi. Despre ei de ce nu vorbim? Cât despre restul populaţiei, nu vreau să spun că sunt cu toţii leneşi, neproductivi şi parazitari. Căci dacă aşa ar sta lucrurile, nu înţeleg de ce s-ar mai plânge. Faptul că li se dă atât cât să mănânce din impozitele celorlalţi e şi aşa prea mult. Însă ştiu că sunt şi oameni care ar dori să facă eforturi, dar lipsa de inspiraţie şi uneori ghinionul, bată-l vina, îi împiedică să se alăture în mod eficient categoriei întreprinzătorilor. Nu putem decât să ne rugăm pentru ei, şi să îi asigurăm de totala noastră compasiune. Şi în Statele Unite există săraci, există oameni fără adăpost care tremură de frig pe străzi, şi nici nu au un stâlp de care să se sprijine (acolo, pentru o asemenea acţiune ilegală se dau amenzi mult mai mari ca la noi!). Şi ce, vreţi să spuneţi că în USA nu se trăieşte bine? Nu visează toţi să ajungă acolo? Ce, suntem noi mai breji ca americanii? Din păcate, sunt oameni care nu ştiu decât să se plângă. Dacă nu le convine, n-au decât să plece înspre ţara care i-o primi! Nu suntem nici azil, nici orfelinat. Cât despre acea categorie particulară pe care o privesc cu toată înţelegerea, mă refer deci la "săracii merituoşi", victime ale sorţii şi nepriceperii, este neglijat deseori detaliul că noi îi ajutăm! În urma semnării unui contract mutual, li se oferă un abonament pe viaţă la stâlpii de sprijinit!

I: Ar trebui poate menţionat că, în urma semnării acestui contract, societatea dumneavoastră devine proprietara apartamentului persoanei în cauză, după deces...

R: Nu le poţi avea pe toate. Şi dacă "ar trebui menţionat" acest aspect, de ce să nu menţionăm că semnarea contractului asigură şi două kilograme de cartofi şi un Snickers pe zi ca asistenţă alimentară pentru persoana în cauză, până la sfârşitul zilelor ei! Mult? Puţin? Istoria ne va judeca.

I: Uneori, bătrânii nu ajung să penetreze cu moneda lor fanta din stâlp prevăzută în acest scop, care e foarte fină şi subtilă....

R: Suntem conştienţi. E vorba de o alegere estetică, de design general. Însă lucrăm la un nou sistem de identificare printr-un cod-bare. Acest cod poate fi integrat în palma fiecărui pensionar. Simpla atingere provoacă debitarea sumei de un euro direct din pensia pe luna următoare.

I: Vă mulţumesc.

R: Aş mai dori să spun în final că sistemul de stâlpi cetăţeneşti cu plată s-ar putea ieftini, după ce peste trei ani vom amortiza costul pe investiţie... Dar să ştiţi că am ales soluţia unei retehnologizări şi a păstrării aceleiaşi taxe pe exploatare, pentru a îmbunătăţi ergonomia. Dacă însă vom găsi sponsori, am putea coborî preţul la 80 de centime de euro. Suntem deschişi la orice idee interesantă şi realistă, dorim o dezbatere populară în legătură cu acest subiect. Să nu uităm însă că societatea noastră hrăneşte şi cele 3000 de familii ale celor care lucrează într-una din diviziile noastre. În nici un caz nu trebuie redus numărul de angajaţi. E vorba de solidaritate...

Această poveste cu stâlpi nu ne privea. Bazaconii întâlneam la tot pasul, ca în cadrul oricărui sfârşit de lume cronicizat. Într-o zi, bunăoară, am văzut o maşină electrică blindată care cu sirenele sunând asurzitoare gonea pe bălţatele bulevarde ale oraşului. În mijlocul străzii, pe o trecere pietoni, se afla o bătrânică. Maşina se apropia vizibil de ea, zgomotoasă. Bătrânica, zâmbind, a deschis o umbrelă fermecată. Era o umbrelă cu puteri magice. A îndreptat-o înspre limuzina care ajunsese doar la câţiva metri de ea. Maşina a trecut fără să se încetinească, făcând-o terci pe bătrânică. Poliţiştii din preajmă au alertat telefonic de îndată familia accidentatei, să vină s-o îngroape.

După ce am lucrat şi am lucrat la centrala mecanoelectrică, am reuşit cu gambe şi coapse disproporţionat de muşchiuloase să punem un ban de o parte; e drept, acesta ne ajungea cel mult pentru o masă la un restaurant categoria a doua. Aşa că am plecat cu sacul de cepe mai departe, zicându-ne că a sosit timpul să le plantăm, căci erau într-o stare critică, fleşcăite şi cu tuleie ieşite de pretutindeni. Firește, am fi putut folosi puterile supranaturale ale cepelor pentru a chema un covor magic care să ne, etc. etc.

XVI

Ne-am mutat într-un bloc părăsit, dintr-o fostă regiune minieră. Majoritatea populaţiei încă nu prinsese de veste că aceste zone fost industriale deveniseră extrem de prospere - prin scăderea nivelului de trai în marile ansambluri urbane. Se dezvoltase aici o societate autarhică, departe de lumea centralelor mecanoelectrice şi a stâlpilor cu plată. Locuitorii blocurilor cu geamuri cârpite cu cartoane îşi umpluseră balcoanele şi unele din camere cu pământ, şi întreţineau acolo modeste culturi de plante transgenice care le asigurau cu largheţe necesarul de hrană. Astfel, familia Petcu, care locuia la şase, deasupra noastră, strângea două până la trei recolte de graminee pe zi. Totul e că trebuiau udate abundent, şi pentru că regia de apă părăsise locurile cu mult timp în urmă, ocupaţia permanentă a familiei era dusul şi întorsul de la şi dinspre pârâul comunitar, la cărat găleţi care erau urcate până la etaj printr-un ingenios sistem de scripeţi (liftul, bineînţeles, nu mai mergea de mult, din vreme ce nu mai era curent! Citisem la 8 ani în Insula Misterioasă a lui Jules Verne cum se poate realiza cu uşurinţă un ascensor hidraulic; într-o zi speram să îmi amintesc, prin hipnoză regresivă).

Ca de multe ori în asemenea situaţii, conducerea obştii era asigurată de Sfatul Bătrânilor. Deciziile de interes general erau luate în comun, şi printr-un convenabil sistem de troc vecinii de palier schimbau roşii contra varză, ori animale domestice, care de asemenea transgenice fiind creşteau într-o zi cât altele întru-un an, şi seara se rumeneau în proţap, într-o atmosferă convivială, când veneau să profite şi hipioţi *hors d'âge* şi câteva elemente anarhiste care găsiseră în modul acesta de viaţă paradisul originar. De altfel, steagul lor negru picura la uscat pe sfoară la etajul şapte, deasupra apartamentului nostru.

Noi: adică tot cei patru de până acum. Eu, ea, coafeza şi bătrânul. De altfel, mă întrebam de ce îi spusesem întotdeauna "bătrânul": doar pentru părul şi barba lui albe? Era agil, sprinten, muşchiulos şi iute la minte. Pasa proastă care îl făcuse să zacă ani de-a rândul în grajdul Genarului, în stadiul de quasi-legumă puţin gânditoare şi cu funcţiunile fiziologice încetinite, e un episod care poate interveni în viaţa oricui. Acum trecea însă probabil pe 43 de ani, şi era mai vioi ca nicicând. Ochii lui veseli îi străluceau în cap de fiecare dată când îmi dădea bună-dimineaţa.

Coafeza era neschimbată: o femeie trecută, trecută probabil de când se născuse. O femeie căreia cu greu îi puteai găsi nuri, însă făceam eforturi cu toţii să descoperim în ea eternul feminin şi să ne extaziem în faţa lui. Până la urmă, cu eforturi mai susţinute Petravel (aşa îl chema pe "moşneag") a reuşit să se îndrăgostească de o interpretare proprie a aspectului şi firii coafezei, şi i-a cerut să-i fie parteneră de convieţuire. Ea a plâns mult, şi până la urmă cu ochi emoţionaţi i-a spus, cu tremur în glas: "Da."

A urmat o ceremonie simplă, după un ritual păgân mai mult intuit. Se petrecea pe la şase seara, auzeam prelingându-se pe faţadă şuvoaie de sânge de la animalele de crescătorie pe care vecinii noştri tocmai le sacrificau. Petravel şi coafeza, cu flori la gât şi urmăriţi de strigătele şi dansurile noastre, s-au retras la ei în cameră să facă dragoste.

Era un apartament spaţios, patru camere şi o sală de baie cu o cadă nefuncţională, căci o umplusem cu pământ pentru a planta în ea cepele.

Eu şi fata mea ajunsesem să ne iubim - şi tocmai de aceea nu aveam nevoie de nici o uniune consfinţită de oameni, de o autoritate, o divinitate sau alta. Trăiam în camera mai mică de alături, eram înnebunit după vocea ei, după tăcerea ei, după ochii ei visători, după sprâncenele ei, după papucii ei de casă, după mirosul ei şi puful auriu de pe obrajii ei, după limba şi degetele ei (care nu erau mai breze ca majoritatea degetelor) îmi plăcea când mirosea a săpun de rufe (ne spălam la râu - vă amintesc că, în cada de baie...) stăteam şi vorbeam şi ne uitam unul la altul şi nu ziceam nimic şi ne mângâiam cu timiditate uitase că îi cerusem să se culce cu flecarul ăla Dumnezeule cum putusem să fac una ca asta era necesar în fine.

Ce mă fericea cel mai tare era absenţa dintre noi a mijloacelor de informare în masă - radio, televizor, internet dispăruseră ca prin minune, Strigătorii coborau în stradă în fiecare dimineaţă sau seară şi dădeau veştile zilei, dacă erau bune sau de interes oamenii le aruncau câte un morcov, o ridiche sau o ureche afumată de purcel. Lumea de afară era cea pe care voiam noi să ne-o imaginăm - ca şi lumea de după moarte. Libertatea constă în neştire - până te îneci cu un os şi te duc la ţintirim.

Apropo de aceasta - hm, într-o zi a venit să mă vadă fosta mea soţie numărul doi - nu ştiu cum dăduse de mine. Venise cu partenerul ei, care se prezenta tot sub forma unui borcan cu cenuşă, pe care ea grijulie pusese o căciuliţă. Era o zi geroasă şi senină de iarnă, corbii scoteau zgomote metalice prin cerul părăsit al patriei, prin arborii pustii cu crengi ca nişte cange răşchirate.

- Am să mor în curând, mi-a spus. Văd că ai o nouă prietenă, e bine. Pe mine nu m-ai satisfăcut sexual, şi deşi te iubeam şi încă te mai iubesc, pentru asta te-am lăsat. Ea poate că s-a obişnuit să te suporte, şi-a găsit satisfacţia în altă parte, a beneficiat de resurse mentale imaginative mai bogate ori mai accesibile ca ale mele. Uite, eu o să mor: nu mă întreba de ce şi cum, e întotdeauna prea târziu, şi după aia nu mai foloseşte la nimic. Ce doream eu să te rog e să mă îngropi împreună cu cenuşa *lui* - fără gelozie. Cu el la pieptul meu, în primul cimitir la îndemână. Să ne înveleşti cu o plapumă groasă, la voi e frig iarna. O dată pe an, să vii să te asiguri că plapuma mai e acolo. Dacă nu cer prea mult, caută o alee

unde e lume bună - ştii, tatăl meu a fost contabil, străbunicul meu a fost erou naţional, a preferat să se sinucidă prin înfometare, mai bine decât să se lase umilit.

- Sigur, aşa voi face, am spus, emoţionat. Promit pe capul copiilor noştri, trebuie să fie destul de mari acum. Cât mai ai de trăit.

- Cât e ceasul? m-a întrebat ea.

- Două fără şi cinci.

- Of, Dumnezeule, a spus. La două şi şapte am să mor, aici, în acest salon. Văd că mai staţi cu cineva, mă scuzaţi de deranj...

Moşnea... Petravel, vreau să spun, tocmai ieşea de la ei din cameră, în pijama. Coafeza care îl însoţea a dat un mic strigăt pudic, acoperindu-şi imediat sânii cu o carte.

- Nici un deranj, doamnă, a spus el, bonom, cu ochi zglobii.

- O cafeluţă? a întrebat şi coafeza, civilizată şi ospitalieră.

- Da, vă mulţumesc pentru deranj, a exclamat timid fosta mea nevastă.

- Dar repede, am adăugat eu. Nu avem mult timp. Mulţumesc.

- N-aveţi pentru ce, a exclamat coafeza vesel. Oameni suntem! şi punând deoparte cartea, a dat fuga înspre bucătărie, trecându-şi mâna prin păr. Petravel s-a aşezat pe fotoliul cu arcurile sărite de lângă geam, să nu ne deranjeze, şi a început să se prefacă atent la ce se petrecea dincolo de fereastră.

- Dumneata eşti o fată bună, a zis fosta soţie către iubita mea.

- Vai, vă mulţumesc... Şi dumneavoastră sunteţi o doamnă fină. Îmi pare rău că muriţi... Tocmai acum, c-a fost să ne cunoaştem...

- Ei, asta-i. Nu face nimic... Se poate întâmpla oricui... Nu e vina dumneavoastră... Am să mă descurc. De trăit am trăit, acum am să mor şi eu. Dar dumneavoastră sunteţi încă tânără. Vă recomand să faceţi copii, să îi creşteţi.

- Cu siguranţă, am exclamat amândoi în cor, emoţionaţi de grija pe care această femeie pe moarte ne-o purta.

A urmat un moment de tăcere. Nu ştiam ce să mai zicem.

- Vestitorul zice că o să ningă mâine, făcu Petravel, de la geam.

- Da, am zis eu, am văzut azi dimineaţă porcul clonat al vecinilor cum umbla cu paiul în gură.

- Vai, a exclamat prietena mea. Doamnă, pesemne că în aceste clipe, când v-a mai rămas atât de puţin de trăit, nu vă arde să ne auziţi vorbind de starea vremii..

- Desigur, am realizat şi eu, atingându-i mâna în semn de compasiune. Scuză-mă.

- Lasă... Eu am venit pe capul vostru, a zis ea. Doar n-o să vă oblig să vorbiţi de lucruri triste... Le aveţi şi voi pe ale voastre... Ah, că veni vorba de vreme... Te rog mult să nu uiţi, îmbracă-ne bine... Ştii că eu am fost din totdeauna friguroasă. Paradisul înseamnă pentru mine tăcerea şi un pardesiu călduros, oferă-mi te rog paradisul... În amintirea momentelor totuşi plăcute pe care le-am petrecut împreună....

- Aşa va face, doamnă, o asigură iubita mea. V-o promit eu.

- Dacă mi-o promiteţi dumneavoastră, atunci e bine, zice soţia zâmbind cu recunoştinţă.

- Iată şi cafeluţaaa... ciripi coafeza, care aducea o ceaşcă fumegând. Acum era îmbrăcată într-un halat de baie, şi avea părul înfăşurat într-un prosop gigantic şi absolut inutil, dintre cele pe care le poartă o sumedenie de femei, dimineaţa.

- Mulţumesc, duduie, a zis soţia mea. A dus ceaşca la gură, a închis ochii, dar în momentul în care sorbea primele înghiţituri, am văzut-o cum se crispează. A dat o icnitură ca semn de profundă durere, numai una. Apoi degetele au lăsat să scape ceaşca de cafea pe covor, iar fosta mea soţie s-a prăvălit în urma ei, moartă.

- Ce femeie deosebită, a început să plângă încetişor iubita mea. Păcat că e moartă. (Estimp, Petravel şi coafeza se năpustiseră să adune cioburile ceştii şi cafeaua, jenaţi de a fi fost martorii celor ce se petrecuseră).

- Lasă, totul va trece... i-am şoptit eu. Totul o să fie bine.

În după-amiaza aceleiaşi zile, am îngropat-o pe soţia mea de-a doua, în cimitirul satului. Bătrâna vrăjitoare de la parter a ţinut cu tot dinadinsul să sacrifice câţiva porci şi iepuri pe mormântul proaspăt al soţiei mele. Zăpada roşie închipuia un covor regal, pe care mâini vânjoase o petreceau cu sfori pe ultimul ei drum vertical. Între degetele încleştate odihnea borcanul cu cenuşă al bunicului ei, în jurul căruia petrecusem un fular, tricotat de iubita mea chiar în noaptea aceea. Ningea lin. Aplecându-mă asupra gropii puţin adânci, am încotoşmănit-o pe soţie, şi am sărutat-o încetişor pe frunte: "acum n-o să-ţi mai fie frig", am murmurat. "Toată viaţa mi-ai reproşat că nu am ştiut să-ţi ofer destulă căldură. Măcar acum să mă revanşez."

Petravel plângea - şi pentru câteva clipe, în seara aceea, mi s-a năzărit din nou că arată foarte, foarte bătrân. Coafeza îl strângea la piept, şi el înverşunat de durere îi şifona rochia, frământându-i sânii.

Cimitirul era straniu. Majoritatea mormintelor nu mai aveau cruci - prea scump - cine-şi mai permite o cruce în ziua de azi? Stelele funerare erau de regulă foste trepte de scară de bloc - şi la noi dispăruseră atât de multe, că puteai cădea printre ele, mai ales pe la etajul şapte. (Încercasem să le

podim, consiliul de bloc discuta posibilitatea instaurării unei gărzi care să păzească scara, zi şi noapte. Se propunea ca variantă etică substituirea acelor dale paralelipipedice cu cauciucuri de maşini - erau destule, piramide întregi la marginea şoselei naţionale, unde fuseseră uitate multe camioane, după terminarea crizei combustibililor fosili, acolo se adăposteau acum câteva triburi asiatice care rătăciseră bezmetic înainte să se stabilească la noi, după ce se convinseseră că nicăieri nu e cu adevărat bine. Speram să ne cedeze cauciucurile respective fără luptă, după atâta timp trebuie să se fi convins şi ei că nu sunt comestibile.)

Cât despre mine, eu am sădit pe mormântul fostei soţii câţiva bulbi de ceapă magică, lăsând-o în grija acesteia alături de prietenul ei de cenuşă.

XVII

Anii treceau, fericiţi. Coafeza şi Petravel aveau trei copii frumuşei. Erau primii la furat cai. Starostele zicea că erau buni şi la bio-agronomie, şi la Telepatie Aplicată. Ei constituiau viitorul. Cepele noastre rămâneau în cada de baie, nefolositoare şi nefolosite, pline de Esenţial în esenţa lor, închizând astfel în foile lor diafane şi esenţa nepăsătoare a lumii.

Eu şi iubita mea ne hotărâsem să ne putem pe treabă, să facem şi noi un băiat. Ne bucurasem destul de viaţa în doi, acum ne puteam sacrifica pentru viaţa altora - ca să continue în virtutea inerţiei mersul tragic şi inutil al lumii.

Însă de la o vreme încoace, ceva nu ne plăcea. Poate era insuficienţa celor din jur, poate erau luptele pentru putere din sânul sfatului bătrânilor. Alungaţi de o reală foamete şi de stâlpuri urbane (între timp apăruseră şi trotuare cu platâ, de calitate infinit superioară desfundăturilor care ţineau loc de spaţiu stradal) mulţi au dat crezare zvonului că în fostele regiuni miniere se trăieşte bine. Americanii descoperiseră că folosim ilicit produsele lor biologice genetic modificate şi ne ameninţau cu bombardamente în cazul în care nu intenţionam să le distrugem de bună voie. Clima era capricioasă, zăpada roz, pământul purpuriu închegat, de la atâtea animale sacrificate, în jurul jgheaburilor de bambus pe care acum curgea apa destinată udării culturilor de apartament se duceau uneori lupte cu cuţitaşe între proprietarii de drept şi traficanţii de apă care voiau să ne fure preţioasa resursă pentru a o trafica mai la sud.

Aceste tensiuni se traduceau şi în sânul cuplului nostru. Uneori nu scoteam o vorbă zile întregi. Alteori, în pofida sentimentelor profunde pe care le încercam unul pentru celălalt, ajungeam la dispute

violente, şi chiar la bătăi, ea m-a lovit odată cu o scrumieră în măruntaie de era să fac hemoragie internă, eu era să îi smulg o ureche. Noroc că ne-au întrerupt copiii prietenilor noştri, care insistau să îi ajutăm să-şi facă tema la etică ecologică. Ceva totuşi se stricase între noi, dacă nu chiar în noi.

Ce era de făcut?

Într-o noapte, când toţi dormeau, am sculat-o pe prietena mea şi i-am dus un deget încetişor la buze.

- Hai să fugim în lume, i-am spus.

- Aşa, pe nepusă masă? s-a nedumirit ea. Ai văzut cât e ceasul?

- Aminteşte-ţi de unde am plecat, i-am spus. Copilăria şi pubertatea ţi-ai petrecut-o într-un sat înapoiat de şerbi, pe moşia Genarului. Ai fugit pentru a întovărăşi nişte străini, ştiind doar că ei pleacă în lume. E timpul să ne întoarcem în ea. Tot ce ai învăţat până la 13 ani noi te-am ajutat să dezveţi. Ţi-ai creat alte valori. E timpul ca acum să uităm totul, din nou. Ia-mă de mână, şi să fugim!

M-a luat. Am lăsat un bileţel pentru Petravel şi coafeză, rugându-i ca dacă au ţinut vreodată la noi, să mai adauge odată la câteva luni câte o plapumă groasă peste mormântul fostei mele soţii, la al cărei căpătâi creşteau acum mai multe falnice vlăstare de ceapă, de cinci metri înălţime (cei care au jinduit, şi-au lăsat dinţii în ele).

Era răcoare, am furat un cal tinerel şi dolofan, îndopat cu fân şi carne de porci clonaţi, şi tropăind am pornit către sud.

XVIII

Ne-am pierdut pe străzile încurcate ale Ţarigradului. Am stat în gazdă la o cocoană fostă manager de bordel popular, am dormit ba în gară, ba la stele, într-una din ambarcaţiunile albastre care se legănau leneşe pe malul Bosforului. Oraşul era în plină agitaţie, fusese abandonat de statul fantoşă al Rumeliei Orientale, şi tocmai intraseră în el cu pantaloni bufanţi în şalupe bine întreţinute Gărzile Maritime ale Ligii Oraşelor Mediteraneene. Ne aşteptau aşadar vremuri mai bune.

Până la urmă ne-am pierdut într-o fundătură unde orientul se distila în efluvii de ceai şi narghilele, pe uliţele acoperite de covoare, printre catâri care îşi lăsau scârnăviile în urmă, precupeţi făcători de gălăgie, miresme arome gusturi ochi pătrunzători şale şi şalvari şi ziare îngălbenite ovrei bătrâni caldeeni refugiaţi, acolo ne-am regăsit identitatea în singularitatea noastră, numai o minoritate poate beneficia cu adevărat de o identitate individuală, conştiinţa umană se pierde fără drept de apel în orice comunitate care a depăşit limite rezonabile.

Am avut şi copii, i-am dat la şcoala armeană, unul a ajuns să fie amiral însă când la puţin timp după marile bombardamente ale Uniunii Americane iubita mea a murit de tifos, mi-am zis că nu, nu se poate una ca asta nu voi accepta mă voi împotrivi destinului şi atunci m-am dus în cămara unde în taină cultivam câteva cepe, am luat una din ele în mâini, am strâns-o puternic cu ochii închişi şi mi-am dorit ca, Dumnezeule, toate astea să se petreacă încă o dată ca de la început, mereu şi mereu, din momentul în care într-o dimineaţă ca oricare alta mă trezisem cu capul greu besmetec şi cu gânduri treierând vraişte-n capul meu înfiripate haotic pe o sintaxă beteagă din supurândul meu inconştient ieşind ajunsesem să le trăiesc pe toate cele şi să ajung să mă pomenesc aici pe acest covor unde miroase a mirodenii am zis da, vreau să o iau din nou de unde am plecat şi să le trăiesc la fel, odată şi odată şi odată, mereu şi mereu...

La vie, cette succession d'images et notre coeur agité.
Irène Hillel-Erlanger

Dimineaţa m-a trezit o rază de soare ce sălăşluia în găurile adâncului. Mi-am trecut boziile prin cap, în timp ce secretara bătea de zor făină. Cerul era ocru-galben, şi avea o bucată de carton în partea stângă. Rezemat de nişte tomberoane dărâmate, un hoit cânta la chitară. Lucrurile astea nu m-au împiedicat să pun la punct bubele solzoase din interiorul mâinii, cu un cleşte electric. Era rouă pe geam, secreţiile usturătoare ale minţii mele se înghesuiau ludic într-o cutie de ciorapi. Atunci mi-am zis:

"Stai să vezi. [...]

SFÂRŞITUL